

ချစ်ချစ်

ရက်ဝက်
တော့မှာလား

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၁၀၅၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၈၀၀၆၀၈

ထုတ်ဝေသူ ▶ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊
ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ ▶ ဦးစောမင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)
စောပုံနှိပ်တိုက်၊ (၃၈၆)၊ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊
(၂၃)ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

အမိုးပန်းချီ ▶ စောမင်းဝေ

ပုံနှိပ်ခြင်း ▶ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊
ဩဂုတ်လ။

အုပ်စု ▶ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ▶ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ▶ ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ စီ-၄၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
-095163764

အခန်း(၁)

အသည်း(သဲ)ကွဲရောဂါ
အထူးကုသမားတော်
ဒေါက်တာထက်ထက်ဇော်

M.B.B.S. M.S.C Phd UK.PK. ARPALAR
IQ, Golf. U.S.A. U.S.S.R LABAJARMA SAKHIN

ဆေးခန်းတစ်ခုရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်က စာတွေဖတ်မိပြီး နေသူရ
ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ခန့်ဖြစ်သွားသည်။

အသဲရောဂါအထူးကုလည်း မဟုတ်ဘူး။

အသဲကွဲရောဂါ အထူးကုတဲ့။ ထူးဆန်းနေတယ်။

ဘွဲ့တွေကလည်း အများကြီး။ အာပလာဘွဲ့တွေရော၊ အိုင်ဂျစ်
ဂေါက်ဘွဲ့တွေရော။ လဘာဂျာဆေးခန်းတွေရော။ တမင်လက်ဆွဲထား
တာပဲလား။

ဆေးခန်းထိုင်တဲ့ ဆရာမကပဲ တမင်ရေးထားတာလား။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နေရာတကာ စူးစမ်းကြည့်ချင်တဲ့ နေသူရရဲ့စိတ်ကြောင့် ဒီ ဆေးခန်းထဲဝင်ပြီး စနည်းမနာရရင် မနေနိုင်ဘူး ဖြစ်လာတယ်။ မရိုးမရွ ကြီးပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီဆေးခန်းကြီးထဲကို ခပ်တည်တည် ဝင်လိုက်တယ်။

ကွန်ပေါင်ဒါမချောတစ်ယောက် ကောင်တာမှာထိုင်ပြီး ဆေးခန်းထဲဝင်လာသမျှ လူနာတွေကို ငွေစက္ကူအမှတ်နဲ့ လှမ်းကြည့် လိုက်။ ဆေးတွေ စပ်ထည့်လိုက် လုပ်နေတာတွေ့ရတယ်။

ဆေးခန်းထဲမှာ လူများများစားစား မရှိပါဘူး။ လူတွေရောဂါ ဘယနဲ့ ကင်းဝေးနေကြချိန်မို့နဲ့ တူပါရဲ့။ နေသူရ အပါအဝင် လူနာ လေးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သာမန်လက်လုပ်လက်စားလူတွေက အထူးကု ဆေးခန်းကို အထူးရိတ်ဆေးခန်းအမှတ်နဲ့ လန့်ကြတယ်။ ရှယ်ဆိုတာ တွေကို ရှောင်ကြရတယ်။ ပေါချောင်ကောင်းလေးတွေပဲ လိုက်နေကြရ တယ်။ ဒီတော့ကာ ဒီဆေးခန်းမှာ အထူးရိတ်တာခံနိုင်တဲ့လူတွေပဲ လာပြကြတော့တာပေါ့။ ဆေးခန်းလေးက ဝန်ဆောင်မှု ဗန်းပြပြီး ငွေ တောင်းလို့ကောင်းအောင် လှလှပပ ခေတ်ဆန်ဆန်လေး ဖွင့်ထားတယ်။ လူနေ တိုက်ခန်းတွဲနဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တွေကို ကျောထောက်နောက်ခံ ပြုထားတယ်။

လက်လုပ်လက်စားနဲ့ လူသာမန်အများစုအတွက်တော့ မှီခို အားထားဖွယ်ရာ သဘောမဆန်လှတဲ့ ဆေးခန်းပါပဲ။

အလှည့်ကျ တုံကင်နံပါတ်တွေ ဖောက်စွပ်ထားတာကိုကြည့်ရုံ နဲ့ တစ်နေ့လူနာ လေးဆယ်လောက်တော့ ကုသပေးရပုံပေါ်ပါရဲ့။

ကွန်ပေါင်ဒါ မချောက ကျစ်ဆံပြီးလေးနဲ့ ပါးပြင်ပေါ်ကဈေး ကို အသာတို့သုတ်တယ်။ ယန်ကာဖွင့်ပြီး ဈေးခြောက်သွားအောင် အအေး

ခံရင်း ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်ပေါ်က အမည်ကို ခေါ်လိုက်ပြန်တယ်။

‘ဒေါ်ဆယ်ပြား’

ရေတကောင်းနှင့် ဆင်တူသော အိန္ဒိယလူမျိုး မိန်းမကြီးတစ်ဦး ကို ခေါ်လိုက်မှန်း အဲဒီမိန်းမကြီး ‘ဆတ်’ဆို ထားသွားမှ သိလိုက် ရတယ်။

‘ဝင်လို့ရပြီ’

ကွန်ပေါင်ဒါ မချောက နေသူရကို (ပဲနဲ့) ကြည့်လိုက်ပြီး။

‘အရင်ပြဖူးလား၊ စာအုပ်ပါလား’

နေသူရ ခေါင်းခါပြသောအခါ မချောက မျက်ခုံးလေးတွန့်ချိုး

ပြီး...

‘ဒါဆို ဒီနံပါတ်ပြားယူထား၊ စာအုပ်ဝယ်ရမယ်နော်’

နေသူရက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စာအုပ်ဖိုးကျသလောက် ရှင်းပေး လိုက်၏။ နံပါတ်ပြားကို ခေါင်းပန်းလှန်သလို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆယ့်ခြောက်ဂဏန်း၊ နေသူရရှေ့မှာ လူနာတွေအစုံအလင်မရှိ ကြတော့။ ဆရာဝန်နှင့်ပြသပြီး ပြန်သည့်လူက ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။

‘နာမည်’

‘နေသူရ’ (Name နေရာတွင် ရေးမှတ်လိုက်တာ တွေ့ရတယ်)

‘အသက်’

‘နှစ်ဆယ့်နှစ်’ (Age နေရာမှာ ရေးမှတ်လိုက်ပြန်တယ်)

‘Address’ (လိပ်စာကို ဘိုလိုမေးလာတယ်)

စိတ်ကူးတည့်ရာ လိပ်စာကို ပြောလိုက်တယ်။

မချောက စာအုပ်လှမ်းပေးလာတာကို ပျူပြီး ထိုင်နဲ့ အသံ

ပြန်ထိုင်လိုက်တဲ့အခါ ဘေးက ကလေးအမေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက ကလေးက နှစ်နှစ်သားလောက်ရှိရောမပေါ့။ ထပြီး နေသူရရဲ့ပါးပြင်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲညစ်လိုက်ပါရော။

ဘုမသိ ဘမသိပေမယ့် ကလေးဆိုတော့ စိတ်ထင်ရာထဲဆော့တယ်ထင်ပြီး ငြိမ်ခံနေပေးလိုက်တယ်။ ကလေးအမေက အားနာလို့ ကလေးကို ပြန်ဆွဲခေါ်တယ်။ နေသူရကိုလည်း တောင်းပန်တယ်။ ကလေးက သူလုပ်ချင်တာ မလုပ်ရလို့ မကျေနပ်ဘူး။ သူ့အမေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်တယ်။ မအောက် ချောလို့ ခြောက်လို့ မရနိုင်တော့ ကလေးရဲ့ ပေါင်တွင်းကြောကို ဆွဲလိမ်လိုက်ရော။

ကလေးက ဗြဲခနဲ ထငိုတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကွန်ပေါင်ဒါ မချောက အတွင်းခန်းထဲဝင်သွားပြီ။ ကလေးငိုရင် မုန့်နဲ့ချောရတယ်ဆိုတာ ကလေးအမေသိပေမယ့် မုန့်ဘယ်နားက ရမှာလဲ။

ကွန်ပေါင်ဒါ မချောရဲ့ ဆေးကောင်တာပေါ်မှာ ရှေ့ဒီးနတ်မုန့် ဘူးတစ်ဘူးရှိနေတယ်။ ဆရာဝန်ခန်းထဲမှာလည်း လူနာကို အစိမ်းကိုင်နေပုံရတယ်။ ဆရာဝန်မရော ကွန်ပေါင်ဒါပါ မအားလပ်ကြဘူး။ ဟိုဟာပေး၊ ဒီကိုလာကိုင်နဲ့ ဆရာဝန်မရဲ့ ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် မုန့်ပိုင်ရှင် ကွန်ပေါင်ဒါမချော ဗျာများနေမှာ သေချာတယ်။

ခွင့်တောင်းမနေတော့ပါဘူး။ သူမှ မအားတာ။ ဖွင့်ထားတဲ့ ဘူးခွဲကို လုပ်ပြီး မုန့်လက်ကောက်တစ်ကွင်းကို ယူလိုက်တယ်။ အာပြဲနေတဲ့ ကလေး၊ ကျေးဇူးရှင်လေးရယ်လေ မုန့်လည်းမြင်ရော သူမဟုတ်တဲ့အတိုင်း အငိုတိတ်လိုက်ပုံက မြန်သလား မမေးနဲ့။

ကလေးက မုန့်ကို အားရပါးရတွယ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကွန်ပေါင်

ဒါ ပြန်ထွက်လာတယ်။ ကလေးကို မြင်တယ်။ ဘာမှမဖြစ်သလို ကောင်တာအနားသွားရပ်တယ်။ ပြီးမှ ဓာတ်လိုက်သလို တွန့်သွားပြီး ကလေးကို မျက်လုံး‘ပြူး’ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ မုန့်ဘူးကို သန်ကြည့်တယ်။

‘ဒီထဲမှာ မုန့်သုံးခု ချန်ထားတာ၊ တစ်ခုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး’

မချောက အဖြေရှာသလို ကလေးအမေကို ကြည့်တယ်။

ကလေးအမေမချာ သူ့သားအငိုတိတ်သွား၍ နေသူရကို ပြုံးပြလိုမှ ဆုံးသေး နောက်မှရောက်လာသော အရေးကြောင့် မျက်နှာလေးအိုစာ သွားရှာတယ်။ ဆေးကုသခပေးဖို့တောင် မနည်းရှာကြံလာပုံရတဲ့ ကလေးအမေအတွက် နေသူရ ရှေ့ထွက်စကားဆိုလိုက်ရပြန်ရော။

‘ကျွန်တော် ယူကျွေးလိုက်တာပါ၊ ကလေးငိုနေလို့’

‘အို... ရှင်လုပ်ချင်တာ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီမုန့်က ကျွန်မဟာ မဟုတ်ဘူး၊ အထဲက ဆရာဝန်မ ဝယ်လာတာ၊ သူ ညနေစာ အိမ်ပြန်မစားဘဲ ဆေးခန်းတွေ ဆက်တိုက်ကူးမှာမို့လို့ အဆာခံအောင် အဲဒီမုန့်တွေ စားဖို့ ဝယ်လာတာ၊ အခုတော့ ရှင်ထုပ်တာနဲ့ တကယ်ပြဿနာတော့ တက်ကုန်ပါပြီနော်’

‘ဒါလေးများဗျာ၊ ရှင်းပြပြောပြရင် ဆရာဝန်မက သဘောပေါက်နားလည်မှာပါ’

‘ရာဇဝတ်အိုးကိုမှ တုတ်နဲ့ သွားထိုးတယ်၊ ရှင်ပြဿနာ ရှင်ဘာသာရှင် ကြည့်ရှင်းပေတော့၊ ကျွန်မကတော့ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ထဲဆာလိုက်ချင်တော့တာပဲ၊ မရဘူး၊ မရဘူး၊ နာမည်ကိုက ဒေါ်ထပ်ထပ်ခေါ်တဲ့၊ ထက်လိုက်သမု အသွားကိုမြဲနေတာပဲ၊ ရှင်တို့တော့

ဒုက္ခ၊ ကျွန်မလည်း ပက်ခနဲ နှင့်ခနဲ အပြောအဆိုခံရတော့မှာ သေချာတယ်။ အမှား မရှိအောင် ကြိုးစားနေရတာမှ အမှားက ဆီလိုအပေါက် ရာပြီး ရောက်လာရတယ်လို့နော်’

အလှည့်ကျ အမှတ်စဉ်အတိုင်း လူနာတွေ အခန်းထဲရောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ကွန်ပေါင်ဒါမချောကလည်း ဆရာဝန်မမသိအောင် နှုတ်တော်မဟရဲ၊ နေသူရကလည်း ဝင်မတောင်းပန်ရဲ။

နေသူရအလှည့်ကို ရောက်လာတယ်။ အခန်းထဲဝင်သွားလိုက်တယ်။ ဆရာဝန်က လက်ဆေးနေတယ်။ လူနာတစ်ယောက်စမ်းသပ်ပြီးတိုင်း လက်ကို ဆေးကြောသန့်စင်တတ်ပုံရတယ်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

ဘေဇင်ပေါ်မှာ လက်ကို အဝတ်ခြောက်နဲ့ သုတ်ရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလာတယ်။ နေသူရက ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်က စာကိုဖတ်မိထားပြီးပြီမို့ ပင်ကိုစူးစမ်းချင်စိတ် ခပ်များများနဲ့ တဲ့တိုးပဲ ပြောချလိုက်တော့တယ်။

‘ကျွန်တော် အသည်းကွဲရောဂါ ဖြစ်နေလို့ပါ’

* ✓ *

နေသူရ စကားကြောင့် ဆရာဝန်မ လှည့်ကြည့်တယ်။ နားကြားလွှဲမှားသွားသလားပေါ့။ နေသူရက ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆရာဝန်မကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ဘာများစကားမှားသွားလို့လဲပေါ့။

ဆရာဝန်မ ချောတယ်။ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် နတ်သမီးအသွင်လောက်တော့ မချောဘူး။ စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့၊ သီချင်းစပ်ဆိုဘင်စားရလောက်အောင်လည်း မလှဘူး။ မိတ်ကပ်လူးထားသလို နီမြန်းနေတဲ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ ဝက်ခြံနှစ်ဖုတွေတယ်။ မော်ဒယ်(လ်)တွေလို ကြည့်ကောင်းတဲ့ မျက်နှာမျိုးဖြစ်ပြီး ဆွဲဆောင်အားပြင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေက လူတစ်ဖက်သားရင်ကို ထိအောင်ကြည့်နိုင်တယ်။

‘ဘယ်လို ဝေဒနာခံစားနေရသလဲ’

ဆရာဝန်က ထပ်မေးလာပြန်တယ်။ နေသူရကလည်း

‘ကျွန်တော် အသည်း(သဲ)ကွဲနေလို့’

ဆရာဝန်မရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အရှက်တွေ လက်ပပြီး သေတွေ ပြက်ဝင့်သွားတယ်။

‘ဒါ... နောက်ပြောင်စရာ နေရာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ရမယ်
လူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အခုချက်ချင်း ပြန်ပြင်ပြောပါ၊ ယောက်ျား
‘ပီပီ တည်တည်တံ့တံ့ပြော’

‘ကျွန်တော် အသည်းကွဲရောဂါဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကို ဒီ
ဆေးခန်းက ကုသပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ အခုလိုဝင်ပြသတာပါ၊ ကျွန်တော်
လုံးဝမနောက်ပြောင်ပါဘူး’

ဆရာဝန်မ ခါးထောက်ကြည့်နေရာက လက်ပိုက်သွားတယ်။

‘ဒီဆေးခန်းမှာ အဲဒီရောဂါမျိုး မကုဘူး၊ အဲဒီရောဂါကုချင်ရင်
စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို သွားသင့်တယ်’

‘ဒါဆို ဘာလို့ ဆိုင်းဘုတ်မှာ ရေးထားတာလဲ’

‘ဘယ်ဆိုင်းဘုတ်မှာ ဘာရေးထားလို့လဲ’

‘ဆရာမရဲ့ ဆေးခန်းရှေ့က ဆိုင်းဘုတ်မှာလေ၊ ကျွန်တော်ပြ
မယ်၊ လိုက်ကြည့်ပါလား’

နေသူရစကားကြောင့် ဆရာဝန်မ ဦးဆောင်ထွက်သွား၏။
ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကတ်ထူအဖြူပြားဖြင့် အောက်ခံဆိုင်းဘုတ်ပြားကို
ထပ်၍ ကလစ်ညှပ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်အရှင်ကပ်ထားတာလေးကို
ဆရာဝန်မက ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်ကြည့်လိုက်၏။

နေသူရ ဖတ်မိခဲ့သော စာသားတွေကို ဖတ်မိပြီး ဆရာဝန်မ
ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်သလို မျက်နှာထားတင်းမာသွားပြီး

‘ဒါ... ဘယ်သူရေးတာလဲ’

ဆေးခန်းထိုင်ပြီး အံ့သြသလိုလိုက်ကြည့်နေသည့် မချောကို
လှမ်းမေးလိုက်၏။ မချောက ကသောကမျော ရောက်လာပြီး...

‘ဒါ... ဒါ... ဒါ... ရှင်ရေးတာ မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်က ဘာလို့ရေးရမှာလဲ၊ ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်မိလို့
ဝင်လာတာပဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် မရေးဘူး’

ဒေါက်တာ ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်ဟု ခေါ်သော်လည်း အသက်
သုံးဆယ်ပြည့်ပုံမပေါ်သေးသော သူမက အတွေးနက်နက်ကို လျှပ်တစ်
ပြတ် တွေးမိလိုက်ပုံဖြင့်...

‘ဒါ... ဆေးခန်းကို ခဏဝင်သွားတဲ့ ဟိုကောင်တွေ နောက်
သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်’

မချောက ငှက်ပျောသီးနှင့်သလို လေသံဖြင့်...

‘ဒေါက်... ဒေါက်တာ... သူငယ်ချင်း အ... ဖွဲ့လားမသိဘူး
နော်’

‘ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလက်ရေးက နွယ်နွယ်ထွန်းရဲ့ လက်ရေး၊
အလုပ်ချိန်မှာတောင် နောက်ဖြစ်အောင် နောက်သွားကြသေးတယ်၊
ဒါနဲ့ မင်းက ဒီဆိုင်းဘုတ်ဖတ်မိတာနဲ့ ဝင်လာရောတဲ့လား၊ အသည်းကွဲ
ရောဂါဆိုတာ ကုရာနတ္တိ ဆေးမရှိဘူး၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်နဲ့
ပြကြည့်သင့်တာကို ရိုးရိုးအထွေထွေရောဂါကုတဲ့ ဒီဆေးခန်းမှာ လာပြ
ရတယ်’လို့။

တပည့်တစ်ယောက်ကို ပိတ်ငေါက်သလိုမျိုး ပြောလာတဲ့
ဆရာဝန်မကြောင့် နေသူရ တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး...

‘ဒါကတော့ ဘယ်သိမှာလဲဗျာ၊ ဒီဆေးခန်းမှာ ဆိုင်းဘုတ်ကပ်
ထားတာပဲ၊ ဆံသဆိုင်လို့ကပ်ရင် ဆံပင်ညှပ်တဲ့လူ ဝင်လာမှာပဲ၊ အထူး
ပြင်ဆိုင်ဆိုရင် အလှပြင်တဲ့လူ ဝင်လာမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က အမှား
မရှိဘူးလေ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ခေါင်းနဲ့ စဉ်းစားပါဦးလား၊ ဒီနေရာကို နတ်ပြည်လို့ရေးထားရင် နတ်ပြည်အထင်နဲ့ မင်း ဝင်သင့်ရဲ့လား၊ ဒါကိုပြောတာ’

နေသူရ ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်ပြီး လက်မြှောက်ပြလိုက်၏။ ဆေးခန်းအကူထိုင်သည့် ဆေးပေးစပ် မချောက ရဲတင်းလာဟန်ဖြင့်...

‘ဒီလူ ဝင်လာကတည်းက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ် မမ၊ နောက်ပြီးတော့လေ ဆေးခန်းလာပြတဲ့ ကလေးကိုလည်း ကျွန်မ အခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလူ မမရဲ့မုန့်ကို ယူကျွေးလိုက်တယ်’

‘ဟယ်’

‘ကုသိုလ်ရပါတယ်ဗျာ၊ စေတနာနဲ့ပါ’

‘ကုသိုလ်တွေ စေတနာတွေရချင်ရှိချင်ရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ အဲဒီကလေးကို ချိပ်ပြီး မုန့်ဆိုင်ခေါ်သွားလိုက်ပေါ့ကွ၊ ဘာလို့ ပိုင်ရှင်သေဘဲ ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ လုပ်ချင်သလို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်မှုမြောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊ မင်းကြည့်ရတာ ခေါင်းကို အသုံးမချတတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုတွေ လုပ်မိနေတာ မဟုတ်လား’

‘ပြောတော့ဗျာ’

‘ပြောနေတာပဲလေ၊ မင်း အခု ဘာတစ်ခုပြန်လုပ်ပေးနိုင်မလဲ’

‘အဲဒီမုန့် အစားပြန်ဝယ်ပေးမယ်’

‘ရမလား၊ အဲဒီမုန့်က လက်ကျန်ပြတ်နေပြီ၊ တိုးဝယ်ခဲ့တာ နောက်ဆုံးလက်ကျန်မုန့်’

‘ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးမှ ဒေါက်တာက ကျေနပ်နိုင်မှာ’

လဲ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီးတော့ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ လူနာအတွက် ဒီလောက်လေးမှ သည်းမခံနိုင်ဘူးလား’

‘လူနာကို သည်းခံနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ဆိုရင် ရှိတာ အကုန် ကျွေးချင်ကျွေးလိုက်မိမှာပဲ၊ မင်းကြောင့် အခုလိုဖြစ်နေတာ သိရဲ့လား’

ဘာရယ်မဟုတ်။ ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် တမင်ဝင်နောက်မိတာမှ ကိုယ့်ရှု၊ ကိုယ်ပတ်ဖြစ်လာရတယ်။ ဒီလိုသဘောထားဦးသူတွေမှန်း ကြုံသိခဲ့ရင် စိတ်ကူးနဲ့တောင် နောက်မိမယ်မထင်။

ဆေးခန်းအမည်က ‘ရွှေမေတ္တာ’ တဲ့။

* ✓ *

အတော်လေးကို လိုက်ဖက်ပါရဲ့။ လူနာအသစ်တစ်ချို့ ရောက်လာ၍ အေးငြိမ်းပြီအထင်နှင့် ရှိစဉ်မှာပင်...

‘ရော... ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို အမှိုက်ပုံးတစ်ခုခုမှာ ပစ်ထည့်ခဲ့၊ အဲဒါ မင်းနဲ့ထိုက်သင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ်ပဲ၊ အဲ... နေဦး၊ နာမည်ကို ဆော့ယန်(လ်)နဲ့ ဖျက်လိုက်ဦးမယ်၊ အို... နာမည်နောက်က ပေါက်ကရသွေ အမည်နဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်တွေကလည်း စုံလို့ပါလား’

ဒေါက်တာ ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်ကိုယ်တိုင် ဆော့ယန်အပြာနဲ့ ရေးခြစ်ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ကိုယ့်နာမည်ကို ကိုယ်ပြန်ဖျက်ရတာ ဒီတစ်ခါပဲရှိသေးတာပဲ၊ မိနွယ်တော့လား၊ တွေ့ကြဦးမှာပေါ့’

နာမည်ဖျက်ပြီးသွားသော ကတ်ထူဆိုင်းဘုတ်အဖြူကို နေသူရ လှမ်းယူလိုက်ရ၏။

‘ဒီပေါက်ကရဘွဲ့တွေကို မင်းနည်းနည်းပါးပါး ဖတ်ကြည့်ပြီး မတွေးမိခဲ့ဘူးလား၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေဆိုတာကိုလေ’

‘ကျွန်တော် ဘာမှမမြင်ဘူး၊ လုံးလုံး မတွေးမိဘူး’

‘ဒီလောက်တောင်ပဲလား၊ မင်း ဘယ်နှစ်တန်းလဲ’

‘သတ္တဗေဒနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပါတယ်’

‘ဒါဆို ပိုသိသင့်သေးတယ်၊ အင်းလေ မမြင်မတွေ့မိဘူးဆိုတော့ လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာအတွေးလွန်လာလည်းမှ မသိတာ’

‘အတွေးမလွန်ပါဘူး၊ ရောဂါဒဏ်ရှိန်ပြင်းလာလို့ပါ’

‘ဪ... ဟော်... မင်းက အသည်းကွဲရောဂါဝေဒနာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ကိုး၊ ခုမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ်’

‘ဆိုစမ်းပါဦး’

‘အခု ကျွန်တော် အသည်းမကွဲတော့ဘူး’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ပြန်စေသွားလို့’

‘နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ မင်းစိတ် တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေပြီနဲ့၊ တူတယ်’

နေသူရက မငြင်း။ ခေါင်းညိတ်တုံ့ပြန်ရင်းနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကပ် ထူပြားလေးပေါ်က ဖျက်ထားသော အမည်နေရာကို လက်နဲ့အသာသပ် နေလိုက်တယ်။ လျှာရှည်နိုင်သော ကွန်ပေါင်ဒါ မချောက...

‘ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောဂါသက်သာသွားရတာလဲ’

နေသူရက ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်ဘက်ကို အသာမျက်စပစ်ပြီး ပြောချလိုက်၏။

‘ဒေါက်တာကြောင့်ပေါ့’

သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ ‘ဘုရားတ’သွားကြ၏။

* ✓ *

အခန်း(၂)

‘အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်ကြသေးလဲ’

‘ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ’

‘နော... ကောင်းခန်းရောက်မှ တန်းလန်းကြီးလုပ်ပြီ’

နေသူရက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေတဲ့အပေါ်မှာ သော်ဒီနဲ့ ပေလယျက အမြင်မကြည်ကြဘူး။ နေသူရက ပေါက်ကရလုပ်တတ်ပြီး တွေ့ကရာ ဖြစ်လာတဲ့အပေါ်မှာ ဒီနှစ်ကောင်က အူတက်အောင် ဟားချင်ကြသူတွေ။ မရယ်ရသောကြောင့်ဆိုလျှင် သမ်းဝေပြကြမည့်လူစားတွေ။

‘ဆက်ပြောစမ်းပါ လေသူရ၊ အဲ... နေသူရရာ၊ မင်းရဲ့ ဖော့ရှီးက တစ်ခါတလေ စွတ်ရွတ်ပြီး အံဝင်ဝင်ကျတွေသွားဖြစ်တတ်တယ်’

ပေလယျက စာရင်းတွက်နေရာမှ ဆော်ဩ၏။ သော်ဒီက ရှေးဟောင်းလက်နှိပ် ကားဟွန်းကြီးကို ပွမ်းပွမ်းနဲ့တီးပြီး ပေလယျစကားကို လိုက်လံထောက်ခံနေ၏။

နေသူရက...

ဇိုလပြည့်စာပေ

‘ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးလေ၊ ဒေါက်တာကြောင့်ပေါ့လို့၊ ဒေါက်တာကြောင့် ငါ့ရဲ့ အရင်ရောဂါ ပေါ့သွားတယ်၊ ဒေါက်တာက လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာကိုး၊ စိတ်ရောဂါဆရာဝန်နဲ့ပြရင် အသည်းကွဲဒေနာ သက်သာသွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာရဲ့အကြံပေးလမ်းညွှန်မှုကြောင့် ငါ့ရဲ့ဝေဒနာ ပေါ့ပါးသက်သာသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာကြောင့်ပေါ့လို့ အမှန်ဖြေလိုက်တယ်၊ အဲဒါမျိုး ငါက ဒေါက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ကွန်ပေါင်ဒါကို ရှင်းပြလိုက်တယ်၊ အလျှောက်ကောင်းရင် အထောင်းသက်သာသလို ဒေါက်တာရဲ့ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲ မာန်ဆောင်နေတဲ့အကြည့်ကြီး ပူဖောင်း လေလျှော့သလို ပျော့ဖတ်သွားတော့တာပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း ဆိုင်းဘုတ်ယူပြီး ငြိန်လာခဲ့တယ်၊ မလွင့်ပစ်ပါဘူး၊ သိမ်းထားလိုက်တယ်၊ အမှတ်တရပေါ့’

‘ကလေးကလားဆန်လိုက်တဲ့ ဖြေရှင်းချက်၊ ငါ ထင်တယ်၊ အဲဒီဒေါက်တာနဲ့ မင်းနဲ့ အိုင်ကျူ သိပ်ကွာပုံမရဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီလောက်နဲ့ အေးဆေးသွားတာ၊ ထက်တဲ့ဒေါက်တာဆိုရင်လေ မင်းတော့ ကောင်းကောင်းအပြောခံရမှာ သေချာတယ်’

ပေလယျက ကယ်ကူလေတာပေါ်မှာ လက်ချောင်းတွေ တတောက်တောက်ခေါက်ရင်း ပြောလာခြင်းပင်။ သော်ဒီက ကားသော့မှာ မွေးပွရပ်တစ်ခု တပ်နေလျက်မှ...

‘ဒီကောင် ဘာရောဂါမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ သက်သက်မဲ့ ပြဿနာကို အခြီးသွားဆွဲတာ၊ ပြဿနာနေရာမှာ ကျားသာဖြစ်နေရင်၊ ဟင်း... မြင်ယောင်နေတေး၊ မြင်ယောင်နေတေးတယ်’

သော်ဒီက တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့မှ တရုတ်အဆိုတော် (ဆိုင်း

ဇိုလပြည့်စာပေ

ရဲလားမသိ၊ အမည်သေချာမမှတ်မိ)၏ မြန်မာသီချင်းဆိုသံကို လိုက်တုပပြီးပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ဆိုင်ရှိဆိုသော မြန်မာသီချင်းမှာ...

ဝါဆို ဝါခေါင်မှာလေ ရွှေစိုးလေးတွေညှိတော့... အစချီသည့် သီချင်း။ သီချင်းအလယ်မှာ...

စိုးကလေးက တဖွဲဖွဲရွာတော့... ဌာနေကို သတိရတယ်၊ မြင်ယောင်နေတေး၊ မြင်ယောင်နေတေး၊ ဘယ်ဆီမှန်းကာရှော်ရမ်းလို့ နှောင့်နှေးလို့ ပျိုလွမ်းရပါတော့တယ်။

ဆိုင်ရှိက မြန်မာလို မပီသ၍ (ပျိုလွမ်းရပါတော့တယ်)ဆိုသည့် နေရာမှာ (ပျော်လွမ်းရပါဒေါ့ဒယ်)လို့ ဆိုသွားခဲ့ပါတယ်။

ဆိုင်ရှိလေသံနဲ့ ပြောပြီးသွားတဲ့ သော်ဒီရဲအအေးဘူးကို နေသူရက လှမ်းယူသောက်လိုက်ပြီး...

‘ရောက်ကတည်းက ဒီစကားတွေပဲ ပြောနေရတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့ အလုပ်လည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ပြီးနိုင်ပါဦးမလား’

ပေလယျ(ခေါ်) နိုင်စိုးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တယ်။ ပေလယျဆိုတာ နိုင်စိုးကို သူ့မိဘတွေက ခေါ်တဲ့အမည်ပြောင်ပါ။ မိဘတွေပေါ်ဆိုးတတ်နဲ့တတ်လွန်းလို့ မိဘတွေက သူ့ကိုပေလယျကံထားလိုက်ပြီး ပေလယျကံပြုလိုက်ပြီး ခဏခဏပြောလွန်းရာက နေသူရတို့အဖွဲ့နဲ့ တွဲမိသောအခါ ပေလယျ အမည်ပြောင်က အတည်ခေါ်လို့ ကောင်းတာနဲ့ ပိုင်းခေါ်ကြရာက နာမည်တွင်သွားခဲ့ပုံရတယ်။

ပေလယျက အဝတ်နဲ့ အုပ်ထားတဲ့ ကားနားရောက်သွားတယ်၊ ကားပေါ်က အဝတ်ကိုဆွဲစုလိပ်ယူပြီး ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တယ်။

‘ဒီမှာကြည့်’

ပြန်လည်ပြုပြင် ခြယ်သဆင်ယင်ထားတဲ့ ဘလူးဘတ်ကားကြီးကို လှပစွာ တွေ့လိုက်ရပါလေရော။

နေသူရ တအံ့တဩနှင့် ကားကြီးအနားကို ရောက်သွားတယ်။ ကားကြီးကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီး...

‘တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ထားတာ ညံ့လိုက်တာ၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ ပူတင်းနည်းလို့ချိုင်နေတာ မင်းတို့ကို ဆေးမှုတ်သမား ရှာခိုင်းတာ မရှာဘဲ မင်းတို့ဘာသာ တတ်သလောက် ခုတ်သလောက်နဲ့ မှုတ်လိုက်တာမဟုတ်လား၊ ရှေ့ဘန်ဘာကလည်း အင်ထုထားတာ ပေါ်နေတယ်’

နေသူရ ပါးစပ်ကို သော်ဒီက လက်နှင့်လာပိတ်လေရော။

‘ရှေးဟောင်းကားကို ပြန်အစားထိုးရတာ လွယ်တယ်များ ခုတ် နေသလား၊ သူ့အော်ရယ်ဂျင်နယ် အပိုပစ္စည်းတွေ လိုက်ရှာဝယ်ရတာ မလွယ်ဘူးကွ၊ မိတ်ကပ်ပြန်လိမ်းတာ လွယ်ပါတယ်၊ မင်းကားကို အသစ်ဝယ်မစီးနိုင်တဲ့သူတွေပဲ နားလည်မှုနဲ့ ဝယ်စီးကြမှာ၊ ဒီလောက်သထားလို့ ရုပ်ခံထွက်နေရင် တော်ရောပေါ့’

နေသူရက သော်ဒီလက်ကို ပုတ်ထုတ်ရင်း...

‘တော်လို့ရမလား၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝယ်ရတဲ့ ဝါသနာအိုး ဆွေအတွက် ရည်ရွယ်ထားတာကွ၊ သူတို့မကြိုက်ရင်လည်းနေရော၊ ကြိုက်လို့ကတော့ ကိုယ်ခေါ်တဲ့ဈေးလည်း ဝယ်ပြီးသားပဲ၊ သူတို့က ထားလို့ မလှဖို့ထက် အော်ရယ်ဂျင်နယ်ပစ္စည်း ခုံမခုံကို ပိုအလေးထားတာကွ၊ ပစ္စည်းအမှန်တွေ နှစ်ရှည်ခံသုံးစွဲလို့ ပျက်စီးရင် မူရင်းအပိုပစ္စည်း ထည့်ပါလို့ ငါအတန်တန် မှာထားရက်နဲ့ကွ၊ ငါ ခဏခဏထုတ်လိုက်

တယ်၊ အလွယ်လုပ်လိုက်ကြတော့တာပဲ

‘မင်း မနေ့ကတောင် မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ကတည်းက ပြန်ရောက်နေတာပဲ၊ ဒီလာစစ်ကြည့်ပြီး လိုအပ်တာပြောသွားရင် ရလျက်သာနဲ့၊ ငါတို့ အခုနောက်ထပ် သင့်တဲ့ဆင်းလင်းမီးတွေ၊ ဘက်မှန်တွေ၊ နေကာတွေ တပ်ပြီးကာမှ အသစ်ပြန်လုပ်ခိုင်းတယ်’

ပေလယျက ဘုဆတ်ဆတ် ပြောလာတယ်။ သော်ဒီကလည်း

‘ဘီးခွေနဲ့ ဟာယာတွေပါ ပြန်လဲထုတ်ပစ်ရမလိုဖြစ်နေပြီ’

‘လဲပစ်လိုက်ပေါ့’

‘အဲဒီပစ္စည်းတွေအတွက် ကျသင့်တဲ့ငွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါတို့စိုက်ပျိုးနိုင်ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းတွေ ပြန်သွင်းလိုလည်း မရတော့ဘူး၊ လက်ထဲကိုင်ထားပြီး ပစ္စည်းနဲ့ အဝင်မဲ့ကားဟောင်းလာတဲ့အထိ စောင့်သုံးရတော့မှာလား’

နေသူရ ခေါင်းရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ဘလူးဘတ်ကားကြီးကို သုံးလေးပတ် ပတ်ကြည့်၏။ ကားဟောင်းတွေကို ပြန်လည်ပြုပြင်ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းစပ်လုပ်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ အကျိုးအမြတ်ရှိပြီး ရလဒ်တွေ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ သုံးမရဘူးထင်၍ စွန့်ပစ်ထားသော ကားအိုကားဟောင်း အမျိုးအစားကောင်းတာတွေကို ဝပ်ရှော့အပ်ပြီး ပြင်ဆင်ဖြည့်ထည့်ပြီး ရောင်းတန်းဝင်အောင်လုပ်ရခြင်းမှာ သော်ဒီနဲ့ ပေလယျတို့အလုပ်။

ကားဟောင်းတွေ အိုပယ်အဆင့်ကြောင့် နယ်လွှင့်ရသောအခါ ရှေးဟောင်းဆန်တာထက် ပြန်လည်အသုံးတည့်မည့်ကားတွေကိုသာ

ဦးစားပေးရွေးချယ် လုပ်ကိုင်ဖြစ်တော့မှာ။

ငွေရှင်ကြေးရှင်တစ်ဦးဦးက အလူးအော်ဒါမှာတဲ့ ကားမျိုးဆိုရင် တော့ နေသူရ အဟောင်းဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးရွေးရှာရတာပေါ့။

သူတို့နှစ်ယောက် သုံးယောက် လုပ်ငန်းပြောင်းဖို့ တိုင်ပင်ထားကြပေမယ့် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ကြသေး။

‘ဒါနဲ့ သူရ သင်္ကြန်လည်ဖို့အတွက် ဂျစ်ကားတစ်စီးငှားတာ ခြံလား၊ ၅၁/- လောက်မှ စတိုင်မြောက်မှာ၊ မနေ့က ဖုန်းနဲ့ထပ်မှာ သေးတယ်’

‘ငါ ရှာပြီးပါပြီ၊ ဒီကို ရောက်နေပြီတဲ့၊ ပိုင်ရှင် သဘောတက်နေတယ်၊ သူ့အမျိုးသမီးနဲ့ ဈေးညှိပြီးပြီ၊ တစ်ရက် ရှစ်သောင်းကိုယ့်ဆီ ဆိုသို့ထည့်ဆိုရင် လိုက်မယ်တဲ့’

‘အဲဒါဆို ငါတို့က တစ်သောင်းပဲ ရိုက်ရတော့မှာပေါ့’

‘အမြတ်နည်းတာထက် ဖောက်သည် စိတ်မပျက်ဖို့က အရေးကြီးတယ်လေ၊ ငါ သင်ပေးတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို မင်းမေ့နေပြီလား ပေလယျ’

‘မင်းဘာသာ မင်းထွင်ပြီး ပေးထားတာတွေ လိုက်နာမနေနိုင်ဘူး အမှာတော်တွေဆိုက ငွေပိုထပ်တောင်းရမလား’

သော်ဒီက ကြားဖြတ်ဝင်ပြီး...

‘ရမယ်၊ ကော်တရာကပ်စေးမတွေ၊ ကိုးပုလင်းတောင်းတာတောင် လူကို ခဏခဏ ဂြိုငြိမ်ရိုက်နေသေးတယ်’

‘သင်္ကြန်လည်မှာက ငှါတို့အဖွဲ့မဟုတ်လား၊ သူတို့ ဒီနှစ် သူတယ်နှစ်ယောက်ပါမှာတဲ့လဲ’

‘ခြောက်ယောက်ကနေ ရှစ်ယောက်အထိတဲ့’

‘ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ ငှက်တို့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်တော့ ဒရိုင်ဘာလုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ဟိုကဌားတာ ကားပဲဌားတာ၊ ဒရိုင်ဘာ မပါဘူး၊ ဒရိုင်ဘာပါ နေ့စားခေါ်ရင် အကုန်အကျတွေ ခေါင်တက်သွား လိမ့် မယ်’

‘သူတို့နားလည်ပါတယ်’

‘ကြိုပြောထားတာ သော်ဒါ၊ တော်ကြာမှ ဒရိုင်ဘာလိုလို ဟိုလူ ကယ်ပါ၊ ဒီလူလာပါ လုပ်ရင် မင်းတို့ပဲ လုပ်အားပေးရလိမ့်မယ်’

နေသူရက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတော့ ပေလယျက...

‘ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်တယ်လို့’

သံယောင်ဟပ်ပါလေရော။

‘နေပါဦး၊ ငါတို့ကော ဒီနှစ်သင်္ကြန် ဘယ်သွားမယ် စိတ်ကူး လဲ’

နေသူရက အတည်ပေါက်နဲ့ ပြန်မေးလိုက်တော့ ပေလယျက

‘ငါတော့ မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘုန်းကြီးဝတ်မလားလို့ စဉ်းစားမိတာပဲ’

နေသူရက မယုံသလိုမျက်နှာပေးနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ပေလယျ က ခေါင်းမောပြီး အမိုးအကာကို လိုက်ကြည့်သလို လုပ်နေ၏။ မကြား ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုး။ သော်ဒီကတော့...

‘ငါကတော့ကွာ၊ ချောင်းသာဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ငပလီဖြစ်ဖြစ်၊ ကန် သာယာဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ခုပ်ကုန်းဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ စက်စံဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မောင်း မကန်ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ငွေဆောင်ဖြစ်ရင်ဖြစ်’

‘ဟေ့ကောင်... ကော်ကော့၊ မင်းလို ငွေကို ကျစ်စုပြီး နှမြော

တွန့်တိုတတ်တဲ့ကောင်လား၊ အဲဒီအပန်းဖြေနေရာတွေကို သွားမှာ၊ ငါ့ အထင်တော့ မင်းနဲ့လိုက်ဖက်တာ ငမိုးရိပ်ချောင်းစပ်ကနွဲ့ထဲမှာ ပင်လယ် ကမ်းခြေအမှတ်နဲ့ အနားယူအပန်းဖြေလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ရေဘူးကို ဘီယာ လိုမှတ်ပြီးသောက်၊ ပဲကြီးလှော်ကို အသားလုံးကြော်မှတ်ထင်ပြီးဝါး၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို ရေချိုးနေလှန်းရိပ်ခံ၊ အိမ်ပြန်ရေချိုး၊ ဝဲပေါက် ကုတ်ပဲ၊ ဆေးထည့်’

‘ဟေ့ကောင်... နေသူရ၊ မင်း ငါ့ကို ဘောလုံးမှတ်ပြီး လှိမ့် ကန်နေတာလား၊ ငါက ငွေနှမြောပေမယ့် သုံးသင့်တယ်ထင်ရင် သုံးပါ တယ်ကွာ၊ စားတာလူမမြင်ဘူး၊ ဝတ်တာ လူမြင်တယ်ဆိုပြီး အငတ်ခံ၊ သေအောင်စုဆောင်းတတ်တဲ့ လူစေးနည်းတွေထဲမှာ ငါမပါဘူး၊ သုံးသင့် တာ ဒီနှစ် သုံးပြမယ်၊ မင်းကြည့်နေ၊ အေး... မင်းကရော ဒီနှစ် ငါတို့ကို သင်းကွဲပြီး ဘယ်မှာသွားကဲမှာလဲ’

‘အဲဒါကို ငါလည်း စဉ်းစားမိနေတာပဲ၊ သင်္ကြန်ဒိုးသံကြားရရင် ဆော့ခဏ တွေးဖြစ်တယ်၊ မင်းတို့နဲ့ မလည်ဖြစ်တာက ငါ့မှာ အရေးပေါ် အလုပ်တွေ ပေါ်လာတတ်လို့၊ လည်မယ်လို့ ယတိပြတ်မပြောနိုင်တာ ပါ’

‘မင်းက သူများထက် ပိုမြင့်ချင်ရင် သူများထက် ပိုကြိုးစားရ ယေဆိုတဲ့စကားကို လက်ကိုင်ထားတာပဲ၊ လည်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မနှစ်က လို သင်္ကြန်ပြီးမှ သင်္ကြန်လည်စရိတ်တွေတွက်ပြီး တစ်လလောက် သည်းညှပ်ပြတာမျိုးတွေ လာပါဦးမယ်၊ ငါတို့ကြတော့ ကပ်စေးနည်း ကော်တရာတဲ့ မင်းကမှ ကတ္တရာစီး’

‘အချင်းချင်းဖော် မသူတော်တွေဖြစ်ကုန်ကြတော့မယ်၊ တော်ပြီး

ဒီနေ့ စကား ဒီမှာပဲရပ်ထားလိုက်တော့’

‘ဘာလဲ၊ ဒေါက်တာကြီးအကြောင်းလှည့်ပြီး စကားစဉ်းမလို့လား၊ လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းလို ချာတိတ်လောက်တော့ ဆော့ကစားဖို့တောင် ဟိုက စဉ်းစားချင်မှ စဉ်းစားမှာ’

‘ဟာကွာ၊ ငါ ဒီအကြောင်းပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က ဘာရန်ငြိုးနဲ့ ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် ချိုးဖို့ပြောရတာလဲ၊ ငါကရော အဲဒီဒေါက်ထက်ထက်ဇော်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ မင်းတို့ ထင်နေသလား၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ခေါင်းတွေ ကုန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူး’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ နေသူရရာ၊ မင်းနဲ့ပေါင်းလာတာ ကြာပြီ၊ မင်းလှုပ်လိုက်တာနဲ့ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာကို သိပြီးသား၊ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုတာ ရှက်ကြောက်နေလို့ ဝန်မခံတာ၊ ငါနဲ့ ပေလယျကတော့ အဲဒီလိုကို ကွက်တိထင်တယ်’

‘ထင်တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ငါ့အကြောင်းသိလို့ အမှန်ပြောနေတာတောင် မင်းတို့က ဒီလောက်အထိ ရဲရဲရင့်ရင့်ကြီး သင်ထားကြတယ်၊ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီလောက်တောင်ရှိနေမှတော့ မင်းတို့ ကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ ငါ အဲဒီ ထက်ထက်ဇော်ကို စိတ်ပါလက်ပါ စိတ်ဝင်စားစပြုလာရပြီ’

‘ပြုမနေနဲ့ ကိုယ်လူ၊ ဟိုက နုနုလေး၊ ခုထားတာ၊ မောင်ရင့်ကို မဟာဘုတ်တိုင်ကြီး ခြားပြီးသား’

‘သော်ကြီး မင်းနဲ့ ထက်ထက်ဇော်များ ကြိုသိပြီး ရင်းနှီးထားဖူးသလားကွာ၊ ဒီလောက်တောင် ငါမခံချင်စိတ် နှိုးဆွနေတာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ’

‘သိပ်သိတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီဒေါက်တာဒေါက်ထက်ထက်ဇော်နဲ့ ငါနဲ့ အမျိုးတောင်တော်သေးတယ်၊ အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတော်တာနော်’

‘ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ မင်းနဲ့ အဆက်အစပ်လုံးဝမှ မရှိတာပဲဟာကို’

‘ငါ လျှို့ထားတာလေကွာ’

‘ဪ... ဒီလိုကိုး၊ မင်းနဲ့ဒေါက်ထက်ထက်ဇော်က ဘယ်လိုဘယ်ပုံ တော်စပ်တာလဲ’

‘ငါ့ချစ်ချစ် အသည်းလေးလေကွာ’

* ✓ *

အခန်း(၃)

‘မယ်မင်းကြီးမ စာရေးပြီးနောက်သွားတာ ကျွန်မမှာ ငနဲတစ်
ကောင်နဲ့ သွားပြီနေလို့ ဟောက်စားလုပ်လိုက်ရသေးတယ်’
ထက်ထက်ဇော်ရဲ့စကားကြောင့် နွယ်နွယ်က ခပ်ဟားဟား
ကလေး ကြည့်ရယ်ရင်းမှ
‘ဘယ်က ငနဲလဲ’
‘မသိပါဘူး၊ အကြောင်ဝင်ရိုက်တာလေ၊ ဘယ်ရမလဲ’
‘ဘယ်လိုလဲ ထက်ရယ်၊ ရှင်းပြပါဦး’
ထက်ထက်ဇော် ရှင်းပြလိုက်တော့မှ နွယ်နွယ်က သဘော
ပေါက်သွားသည်။
‘နွယ်အထင်တော့ မင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ တမင်ဝင်လာတာ
နေလိမ့်မယ်’
‘သွားပါ၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ဝေးပါသေးရဲ့’

‘အပျိုကြီးနော်... အပြောမကြီးနဲ့’
‘ကြီးသင့်ရင် ကြီးရမှာပဲ နွယ်နွယ်၊ ရှင်သာစွဲအောင်လုပ်ပါဦး’
‘နွယ်က အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ အစောကြီးကတည်းက ကြေညာပြီး
သေးပါနော်’
‘အဲဒီလိုလူမျိုးမှ ပိုဆိုးတတ်တယ် ရှင်ရေ’
‘ကဲပါ အပျိုကြီးရယ်၊ ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ ဘယ်တွေသွားပြီး
ဘာ တွေလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားသေးလဲ’
‘ဥပုသ်စောင့်ရမှာပေါ့’
‘တစ်ရက်တလေလေးတောင် မလည်ရတော့ဘူးလား’
‘လည်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ အသိထဲကငဲ့မလေးတွေ အတင်း
လာဆွဲခေါ်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ရှင်ကော ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူး
လဲ’
‘စစ်ကိုင်းမှာ တရားသွားအားထုတ်မယ်’
‘ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်မလည်း လိုက်ချင်လိုက်တာ’
‘လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ လိုက်ခဲ့ပေါ့’
‘အလုပ်တွေ မအားသေးဘူး’
‘အပျိုကြီးကတော့ ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပါပဲ၊ မအားမှတော့
လိုက်ချင်မနေပါနဲ့တော့၊ ဒါနဲ့ ခုနက ငနဲဆိုတာ ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိ
လဲ’
‘ချာတိတ် မဟုတ်၊ လူကြီးမဟုတ်ပဲ’
‘ငဲ့မဟုတ်၊ ပတ်မဟုတ် အရွယ်ပေါ့’
‘အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမှာပေါ့’

‘သားသားနားနားလား’

‘ကျားကျားလျားလျားကြီး’

‘နွယ်အထင်တော့ အဲဒီ ချာတိတ် ထက်နဲ့ပြန်တွေ့ရဦးမယ်’

‘မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်’

‘ထက်မရှုပ်လည်း အဲဒီချာတိတ်က ရှုပ်မှာပဲ ဆိုရင်ရော’

‘အပြတ်ဟောက်ထုတ်ပစ်မှာပေါ့’

‘ထက်ရဲ့ လူနာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ရောဂါနဲ့ အသည်းကွဲရောဂါဝေဒနာရှင်လေးဖြစ်နေရင် ထက်ကို ကုသခိုင်းချင် ခိုင်းမှာနော်’

‘ရောက်ကတည်းက ဒီအကြောင်းပဲ ပြောနေတာ မဆုံးတော့ ဘူးလား’

‘ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ အထီးကျန်ခြောက်သွေ့နေသလားလို့ပါ’

‘သူများကို ပြောရက်တယ်၊ ရှင့်ကို အဲသလိုပြောရင်ရော ကြိုက် ပါ့မလား’

‘နွယ်က ကြိုတင်ကြေညာပြီးပြီလေ’

‘ဒီစကားကို သိပ်ကိုးကားတာပဲ၊ နွယ်စုတ်နော်’

‘မင်းကို အချစ်ရေးမှာ တကယ်ဟုတ်စေချင်လို့ပါ’

‘ရှင် ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ နွယ်’

‘ဘယ်လိုရယ်’

‘အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားထားဖို့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းပေးရမယ်တဲ့ ယတြာကို ချေပေးရတာ’

‘ဘယ်မှာပေဒင်တွက်တာလဲ’

ရက်စက်တော့မှာလား

‘ပေါက်တက်ကရ မဂ္ဂဇင်းထဲက ရမ်းနှီးပေဒင်ကို ဖတ်မိတာ ပါ’

နွယ်နွယ်စကားကြောင့် ထက်ထက်ဇော် မျက်စောင်းကြီး ခိုင်းခနဲ ထိုးသွား၏။

* ✓ *

ဧပြီလရဲ့ ရာသီဥတုက ယခင်နှစ်တွေထက် ပိုမိုပူလာတယ်။
နေပူလေ အပူဒဏ်ကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ရေခွေးငွေ့နဲ့ ပေါင်းခံရ
သလိုပဲ။ သင်္ကြန်အကြိုရိုးလည်း ဘယ်သေထိုးနေသလဲ မသိ။

ဧပြီလမှာ နှင်းကြွင်းသဲ့သဲ့နဲ့ ငှက်တွေကြိုပွင့်သလို တချို့သော
ပိတောက်တွေလည်း ပွင့်ရက်စောခဲ့သည်။

သင်္ကြန်အကြိုကာလ သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှု တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်
လာ၏။ မဏ္ဍပ်တွေ ဆောက်ပြီး ရေပက်ခံဖို့ ကားအကောင်းစားတွေ
အစိုးဖွင့်ဖြုတ်ကြပြီ။ ရေပက်ခံကောင်းသော ဂျစ်တွေက ယခုနှစ် ပိုစုံလာ
၏။ အထက်အညာမြို့ကြီးတွေက မိတ္တီလာဂျစ်၊ မြေလတ်ဂျစ်၊ ရှမ်း
စတားဂျစ်စတဲ့ ဂျစ်တွေ မြို့ပြလမ်းပေါ် အတွေ့ရများလာပါတယ်။

အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မြို့ပြဆင်ခြေဖုံးတွေ ပတ်လှည့်နေရင်းက
ဒေါက်တာထက်ထက်ဇော်ရဲ့ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကားဖြတ်မောင်းရတဲ့
ခဏမှာ...။

မမြင်ရသော်လည်း ရင်ကတော့ ခုန်နေတယ်။ အဟုန်ပီပီ
ပြင်ပြင်နဲ့ လှုပ်ခတ်လိုက်ခန့်မလာသေး။ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ သွား၍
ပတ်သက်ခဲ့မိသမျှကို တစ်နှိမ့်အမှတ်ရသည်။

အဲဒါ သူ့ရင်ထဲမှာ တမျိုးကြီးဖြစ်ချင်လာ၏။ အသိတရားနှင့်
တိုက်ညှိ ဘာသာပြန်ကြည့်တဲ့အခါ အဲဒီတစ်မျိုးတစ်မည်ကြီးများ ခန့်မှန်း
အဖြေထုတ်နိုင်မယ့် အချက်အလက်ပေါင်းများစွာ ရေးသွင်းမထားတာ
ကြောင့် အဖြေမရ။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ထက်ထက်ဇော် ကပ်ပါလာခြင်းက
တော့ လွန်လွန်းပါတယ်။ သူ့စိတ်ထဲက ရအောင်ခွာကြည့်တယ်။ ခက်
တာက စိတ်တစ်ခု ရုပ်ကိုးဆယ်ဖြစ်နေလေတော့ ခွာမရဘူးဖြစ်နေတယ်။
စိတ်တစ်ခု ရုပ်ကိုးဆယ်ဆိုတာ စိတ်အကျဉ်း (၈၉)ပါးကို ပြောတာဖြစ်
နေတယ်။ (၉၀)ပြည့်ဖို့ တစ်ပါးလိုနေတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်ပါး
ယုတ်လျော့နည်းနေတာ၊ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်တစ်ခု ရုပ်ကိုးဆယ်လို့ခေါ်
ကြတာပါပဲ။

နေသူရရင်ထဲမှာ မတင်မကျကြီး ဖြစ်နေတဲ့စိတ်က တိုးလို့
တန်းလန်းကြီး၊ ကိုးလိုးကန့်လန့်စိတ်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ စိတ်အကြောတွေ
ခြာခဲ့ပြီး ဝေဒနာဘယ်ကစဖြစ်သလဲနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာပြန်ဆန်းစစ်
ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဖြေက ရသလန်းစွာနဲ့ပိုလို့ ဥသလိုလိုနဲ့။

မဖိတ်ခေါ်ဘဲနဲ့...။

တိုက် အပူကလ

အိပ်ရာထဲဝင် ကိုယ့်ငယ်ထိပ်ပေါ်ဒေါသထူပက်လာတယ်။
တာမာဝစရစိတ်တွေ လိုအပ်ရာ အဆင့်ကူးပြောင်း ဖြန်ဆန်လွန်းလို့
ဘာဆိုဘာမှ မသိလိုက်ရခင်မှာ...

ဝေဒနာဆိုတာကြီးက ထင်းထင်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အတွေး
တိတ်ခွေအောက်ပြန်လှည့်၊ ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်နဲ့ တွေ့ဆုံပြောဆိုနေတိုင်း
တန်ဖိုးတွေ ပြန်ရစ်၊ အောက်တစ်ခါထပ်လာ၊ ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်ရဲ့

မျက်နှာနဲ့ အမူအယာ အပြင်းအပေါ့တွေ ပြန်လှဲ့ရစ်၊ အကြည်ချင်းဆုံ
မိရင် မလွတ်တမ်း အညှို့ခံလိုက်ရတဲ့အဖြစ်၊ အသေအချာ ပြန်နှိပ်ရန်
တဖျစ်ဖျစ် ပြန်အက်ကွဲပျက်ပြီး ခံစားမှုတွေ ဦးတည်ချက်မှာ ဆောက်
တည်ကြံ့ခိုင်လိုက်ရှာ။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နောက်တစ်
နေ့ မနက် ရှစ်နာရီလောက်မှာပဲ ဖုန်းမြည်လာတယ်။

အိပ်ရာထဲကပဲ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ပြီး လှမ်းပြောဖြစ်တယ်။

‘ဘယ်သူပါလဲ’

‘ငါပဲ နေသူရ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းအသံ အိပ်ချင်မှူး
တူနဲ့၊ ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်၊ မထသေးဘူးလား’

‘အေး... ညက ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူးကွာ’

‘ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူးတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မနက်ဖြန် သင်္ကြန်အကြံ
နေ့၊ ငါ ဒီနေ့ခရီးထွက်တော့မှာ နေသူရ’

‘ဘယ်တိုလဲ’

‘ချောင်းမြို့ကြီးတွေလေဒီလေးလည်းပါတယ်’

‘ကေကွန်တွေ ခြုံငုံပြန် ပြန်အိပ်တော့မယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား’

‘ဟော့... ဟော့... ပြောချင်တာက တို့ဆီက သင်္ကြန်ကားငှား
ထားတဲ့ ငဝါတို့အဖွဲ့လေး သူတို့အဖွဲ့သားတွေ သင်္ကြန်မှာ ကားမမောင်းရဲ
ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ငါနဲ့ပေလယျကလည်း မအားတော့ဘူး၊ အဲဒါ မင်းလိုက်
ခေါင်းပို့လိုက်’

‘လုပ်ပြီ၊ ဒါတွေကြုံမြင်လို့ မင်းတို့ကို သတိပေးသားပဲ၊ ငါ
လည်း အားချင်မှ အားမှာကွ’

‘လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ- မင်းက ကူညီတတ်ပါတယ်၊ ငဝါတို့အဖွဲ့
နဲ့ မင်းပါလိုက်ပျော်ရတာပေါ့၊ မောင်းပို့ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဒီအချိန်ကျမှ
ငဝါတို့ကို မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူးလို့ ပြောရင် စိတ်အရမ်းဆိုးကြမှာ’

‘မင်းတို့ကောင်တွေကွာ၊ နောက်ဆုံး ရှင်းပြမရဲ ပြုမရဲနဲ့ဖြစ်
လာရင် ငါပဲ အပူကပ်တယ်၊ ဒီနေ့ မင်္ဂလာတစ်ပါးတော့ သွားပါပြီ’

‘ဒီအချိန်ထိ အိပ်နေတာ မင်္ဂလာရှိရဦးမှာလား၊ မင်းရဲ့ကိုယ်
ဆောင့်နတ်က မင်းစောစောမထလို့ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးတက်ရတာ
နောက်ကျနေပြီ၊ ဟိုရောက်ရင် ကြိမ်လုံးနဲ့ အတီးခံရမှာ၊ မင်းကြောင့်
သူအတီးခံရတယ်ဆိုပြီး မင်းကို ကောင်းကောင်းမေတ္တာပို့နေလောက်ပြီ၊
မေတ္တာတော်တွေ စူးရှလို့ မင်းမှာ မင်္ဂလာတွေ ဆက်တိုက်ရနေမှာတော့
မတွေးမိဘူးလား’

‘ဟော့ကောင်... ဘယ်နှစ်ရက်မောင်းပို့ရမှာလဲဆိုတာသာပြော’

‘အကြံနေ့၊ အကျနေ့၊ အကြတ်နေ့၊ အတက်နေ့တွေလောက်ပါ
ပဲ၊ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ မပါဘူး’

နေသူရ တစွီးစွီးနှင့် မျောက်မင်းစွန့်ဝူခုံးလို ဒေါသသံပေးသော
အခါ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွား၏။ ဖုတ်ပူမီးတိုက် အပူကပ်သော သူငယ်
ချင်းနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သူအသိဆုံးမို့ ဒေါသထွက်ရုံမှအပ ဘာမျှ
ဓတတ်နိုင်တော့။ သင်္ကြန်ကားကြီး ပျော်ပျော်စီးရမည်ထင်လျှင် မှား
မည်။ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ဆူညံနေသော မိန်းကလေးတွေ
ကြားမှာ နားပြီးလို့ လင်းတကြီးလို နိုင်နေရမည့် သူ့အဖြစ်ကိုတွေးမိကာ
စိတ်ညစ်ရပြန်တယ်။ မပြီးသေး။

ကားအတင်း ရပ်ခိုင်းပြီး ကားပေါ်မှ တက်သောသူနှစ်ယောက်

ကာလသားတွေကိုလည်း အာပေါက်အောင် ဖျောင်းဖျပြောဆိုတားမြစ်ရဦးမည်။ တစ်မြန်နှစ်သင်္ကြန်က ငှက်တို့အဖွဲ့ကို သူတစ်ရက်လိုက်မောင်းပို့ဖူး၏။

မိန်းမလှလေးတွေကြားမှာ ကျားဆို၍ သူတစ်ယောက်တည်းပါသဖြင့် ရေပက်မဏ္ဍပ်မှ ယောက်ျားလေးတွေက သူ့အပေါ် မနာလိုဖြစ်ပြီး...

ရေပိုက်တွေနဲ့ ဖိထိုး၊ ခွက်စောင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းခုတ်ကြတာလည်း ခံခဲ့ရဖူးပြီ။ အနောက် အပြောင်ကြမ်းသည့် ငန့်တွေနှင့် ကားလုမောင်းခြင်း၊ ရန်ဖြစ်ခြင်းတွေဆိုလျှင် ဒေါ်ရွှေငှက်တို့က သူ့ကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး နောက်မှ ရှုတိုက်ပေးကြတော့၏။ သင်းတို့အဖွဲ့ကို ကားလိုက်မောင်းပို့ရမည့်အစား ကျားမြီးသာ ဆွဲလိုက်ချင်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်မိတော့ သင်္ကြန်သီချင်းဖွင့်တာ နားထောင်ရတယ်။ စာစောင်ဝယ်ဖတ်တော့လည်း သင်္ကြန်အကြံကလ ပြင်ဆင်ပုံတွေ ဖတ်ရပြန်တယ်။ လမ်းထိပ်ဖက်လျှောက်မိတော့ သင်္ကြန်ရေပက်ခံ မဏ္ဍပ်ဆောက်နေတာတွေ့ရတယ်။ ဒီနှစ်မြို့ပြသင်္ကြန်လူတွေ အားခံထားပုံပါပဲ။

စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ပြန်ထားလို့သာပေါ့။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်က သင်္ကြန်မှာဆို လျော်ရာ အလွန်ကောင်းသလို အန္တရာယ်လည်း အလွန်များခဲ့တာပေါ့။ ရေထုပ်တွေနဲ့ ပေါက်ကြတာလေ။ မြို့ထဲ ရေပက်ခံကားတွေအချင်းချင်းလည်း ရေထုပ်တွေနဲ့တု၊ တိုက်ပေါ်တွေကလည်း ရေထုပ်တွေနဲ့ လှမ်းဆော်။ တံတားတွေပေါ်ကလည်း ရေထုပ်တွေနဲ့ လှမ်း

ဝစ်၊ ကျား၊ မ၊ ကလေး လူကြီးတွေ အကဲလွန်ကြလို့ ဆေးရုံရောက်ရသူတွေမနည်း။ ရေထုပ်ရောင်းသူတွေ ထောင့်ဖြစ်ကုန်ကြပါလေရော။

ကိုးဆယ့်သုံးသင်္ကြန်ရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ရေထုပ်တွေမပေါက်ရတော့ဘူး။ လစ်ရင်လစ်သလို ခွက်စောင်းခုတ်တာတော့လုပ်ကြသေးတယ်။ မြို့ထဲမှာ နာမည်ကြီးစတိတ်စင်ရှေ့တွေမှာဆို ကားတွေပိတ်နေလိုက်တာ တစ်မျှော်တခေါ်ပဲ။ သင်္ကြန်နေထွက်လည်ရတဲ့ လူတွေအဖို့ နေရာအနံ့ မရောက်ကိုက်ရဘူး။ အင်းလျား၊ ရွှေတောင်ကြား၊ သံလွင်လမ်းနဲ့ ရန်ကင်း၊ တာမွေ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရွှေဂုံတိုင်၊ ကမာရွတ်၊ လသာနဲ့ လမ်းမတော် တဝိုက်လောက်သာ လည်လိုက်ရပါလေရော။

ကုမ္ပဏီတွေက ကျင်းပပေးတဲ့ စတိတ်ရိုးတွေကလည်း အများကြီး။ နာမည်ကြီး တီးဝိုင်းနဲ့ နာမည်ကြီး အဆိုတော်တွေကလည်း အများကြီး။ တီးဝိုင်းတွေရဲ့ အီလက်ထရောနစ် ဂီတာသံက လူငယ်တွေ ပိုလို့ သွေးကြွစေတယ်။ ကုလိုက်ကြတာ အကပေါင်းစုံပဲ။ တချို့ကြောင်တွေက သီချင်းတွေကို သင်္ကြန်မြန်မာအကနဲ့ ပြောင်းပြန်ကြတယ်။ ဝှူးပို့တူးပို့ နဲ့ သင်္ကြန်ဒိုးသံလည်း ကြားရော ရှိတော့ဆွဲပြီး ဘရိတ်နဲ့ ရက်(ပ်)တွေ ကကြတော့တာပဲ။ ခေါင်းတစ်ခြမ်းရိတ်တဲ့ လူတွေ။ ကျိုက်ထီးရိုးသေနတ်ကြီး ကားပေါ်ထောင်ပြီး မချစ်ရင်ပစ်မယ်လို့ စာရေးထားတဲ့ အဖွဲ့တွေ အသံကြောင်ကျားနဲ့ ကိုးရိုးကားယား အဖွဲ့တွေကို ဆိုင်ရာက ဆွဲခေါ်ဆုံးမထားလို့ ယခုနှစ်မှာတော့ သင်္ကြန်စည်းနဲ့ဘောင်နဲ့ ကံမယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။

သင်္ကြန်မှာ အလုပ်ပေါ်လာနိုးနိုးနဲ့ စောင့်နေရမှ သင်္ကြန်တင်ဖို့ ကွက်တိအလုပ်ဖြစ်လာရသောအခါ အရေးပေါ်လုပ်စရာရှိတာတွေ

အကယ်၍ရောက်လာခဲ့လျှင် သူ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

ကြုံလာမှ ဖြစ်သလို ရှင်းဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ပြီး...

မကြာခင်ရောက်လာတော့မည့် သင်္ကြန်ကို မင်္ဂလာရှိရှိ ကြိုဆို
နေလိုက်တော့မည်။

HAPPY သင်္ကြန် သင် မြန်မြန်သာ လာခဲ့ပါတော့...။

* ✓ *

အခန်း(၄)

ဒေါက်တာ ထက်ထက်ဇော်ရဲ့ ဆေးခန်းရှေ့သို့ ရောက်တိုင်း
ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ စိတ်လှိုင်းမှာ ဒေါက်တာ
ထက်ထက်ဇော်ကို မြင်တွေ့လိုခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်က
တော့ သူ့ကို ယောင်လို့မှ တွေးသိပုံမရ။ ခဏတာဖြစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း
အရှင်းမေ့သွားလောက်ပေပြီ။

ထပ်မံ ပတ်သက်ရန် အကြောင်းဖန်လျှင် ဘယ်လိုဖြစ်လာမည်
လဲ။ သူ့မှာလည်း အချိန်အား သိပ်မပေးနိုင်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက အချိန်အား
ပေးနိုင်မှ တော်ကာတန်ကာကျ၏။ ရသည့်အချိန်ကလေးမှာ ဆေးခန်း
လေးထဲကို လှမ်းမြင်နိုင်သော နေရာလေးတစ်နေရာမှ အသာစောင့်
ကြည့်ဖြစ်၏။

ဒေါ်ထက်ထက်ဇော် ဆေးကုသနေခြင်းကို အထဲမှာမှ မမြင်ရ
သော်လည်း ခဏတဖြုတ် အပြင်ထွက်လာပြီး ကွန်ပေါင်းဒါမချောကို
ညွှန်ကြားချက်တွေပေးပြန်တာမျိုးကိုဖြင့် ကြိုကြားကြိုကြား မြင်ရသော်
တာလေးကိုပင် သူ့မှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး မျှော်ကိုးစောင့်ကြည့်ဖြစ်၏။

လုပ်ရှားမှုတိုင်းက သူ့ရင်ကို လာရိုက်ခတ်သလိုပင်။

‘မမ’လို့ တမ်းတတိုးဖွဲ့ရေရွတ်ကြည့်မိ၏။ ဘာသာရှက်စိတ်ဖြင့် ကျိတ်ပြုံးမိရပြန်သည်။ မမ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ကျောက်ရုပ်လေးလို ထိုင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး ကြည့်နေရလျှင်လည်း ကျေနပ်ချင်သည်။

မမနဲ့ စကားပြောဖြစ်စဉ်က စွဲမက်ဖွယ် မမရဲ့အလှကို အဝေး မြင်ပုံရိပ်တွေနဲ့ ဆက်စပ်ပုံဖော်ရသည်။

ဒီထက်ပိုပြီး အတင့်မရဲဝံ့အောင် မမရဲ့အရှိန်တွေက တောက်ပလင်းထိန်လွန်းလှပါတယ်။

အလုပ်နဲ့ နာရီတွေကို လွှင့်ပစ်ချင်တယ်။

မမအတွက် ပေးဆပ်ရှင်သန်ချင်တယ်။

မမရဲ့ ကြည့်ဖြူမှုကို အသက်လိုတောင့်တမိရတယ်။

တွေ့တာ ဘာမှမကြာသေးပေမယ့် အရင်ဘဝက ရေစက်ကြောင့် မေ့တဲ့ ထဲထဲဝင်ဝင် စွဲလမ်းစိတ်တွေ ဝင်နေမိတယ်။ မမ ဆီအောင် အခုလိုလာပြီး ခိုးကြည့်နေရတာကိုက အရသာရှိနေသလိုပါပဲ။

လူနာတွေကို မေတ္တာစေတနာ ထားနိုင်သေးရင်...

မမအတွက်နဲ့ အသက်ရှင်ချင်တဲ့ ကျွန်တော့်လိုလူကို မကြည်ဖြူ နိုင်ဘူးတဲ့သား။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ။ အချိန်အားရတာနဲ့ မမရင်ထဲကို ကျွန်တော့်အချစ်တွေ ရောက်အောင် ကိန်းခိုစေရမယ်။

တွေ့သာတွေ့နေရတယ်။ မမနဲ့တွေ့ရင် ဘုဘောက်ကျဖို့ ဘလမ်းများနေတာ။ အဲဒီလို ဘုဘောက်ကျရတာလည်း အရသာရှိတာပါပဲ။ ငရုပ်သီးစားရသလိုပေါ့။ စပ်ပေမဲ့ကောင်းနေတာပဲ။ မမလည်း ကျွန်တော့်

လို ခံစားမိမှာပါ။ မမက ရင့်ကျက်သူကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်လို ခံစားမှု အညှာမလွယ်တော့ဘူးပေါ့။

အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ သွားပြောရင် မမရဲ့ စိမ်းရင့်တဲ့တုံ့ပြန်မှုကို လက်ခံလိုက်ရမှာ သိလို့ ခံစားချက်တွေ မျိုသိပ်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေးပဲ ပြန်တော့မယ်။

ထက်ထက်ဇော်ကို လှမ်းမြင်နေရသော နေရာလေးမှ နေသူရမခွာချင် ခွာချင်ဖြင့် ခွာလာခဲ့ရ၏။ နေသူရ ယခုလို လာခိုးကြည့်တာကို ထက်ထက်ဇော် လုံးဝမသိ။ အကယ်၍များ သိခဲ့ရင် ဘယ်လိုများ တုံ့ပြန် ပေးမလဲ။

ဒေါက်တာဂုဏ်မောက်ပြီး စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ လူနာကို ပောက်သလို ဟိန်းဟော့ကလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အခု အခြေအနေက သူစိမ်းတွေ ဘဝမျိုးပဲ ရှိကြသေးတာကိုး။

ခင်မင်ခွင့်...

မမနဲ့ ရင်းနှီးစွာခင်မင်ခွင့်ကို ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်မိတယ်။ ဆန္ဒတွေက ပြင်းပြလာရတော့ မရမက ဖန်တီးရယူမှာပေါ့။ တွေ့စကလို အဆင်မပြေရင်လည်း ရပါတယ်။ ပြေတဲ့အထိ ကျွန်တော် ဖန်တီးယူမယ် မမရယ်။

* ✓ *

ငုဝါတို့ အိမ်ဆင်ဝင်မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်တာနဲ့ ကြုံစောင့်နေကြတဲ့ အဖွဲ့တွေ လှုပ်ရှားမှုတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒီခိုင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မိန်းကလေးနုနုယောက်ကြားမှာ ထင်းထင်းကြီး တွေ့လိုက်ရတဲ့သူက ဒေါက်တာ ထက်ထက်ဇော်။

ရင်ကွက်တည်ငြိမ်တဲ့ အရွယ်တွေလည်း သင်္ကြန်လည်တာ နားလည်ပေမယ့် ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်တော့ ပါဝင်လိမ့်မယ်ကို မထင်။

တွေ့ခဲ့ကြဖူးတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတာမို့ ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်ကလည်း နေသူရကို အံ့အံ့အားအား ကြည့်နေပြန်သည်။

ငုဝါတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ကားပေါ်အတက်မှာ ကွန်ပေါင်ဒါမချောလည်း ပါနေတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ငုဝါက ကားအချိန်မီ ရောက်မလာမှာကို စိတ်ပူပြီး စောင့်နေရတဲ့အကြောင်းကို ပြောတယ်။ သူက

‘အင်း... အဲ’

သူစိမ်းဆန်ဆန်ကြီးတွေ ဖြစ်မနေအောင် သူ့ကိုလည်း ကျန်တဲ့မခင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိန်မနေအောင် ငုဝါက စတင်မိတ်ဆက်ပေးတယ်။

‘ဒီအနီရင့်ကလေးက ယုစန္ဒီ၊ ဒီအပြာနုလေးက မေသူကျော်၊ ဒီအစိမ်းပုပ်လေးက ခင်ထား၊ ဟော့ဒီ ဖြူဖြူလေးက နန်းနွယ်အေး၊ ဒီခရိုင်ရှပ်အညိုနုလေးနဲ့က ထိုက်ထိုက်၊ ဒီကမမကတော့ အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်မလို့ မရမကခေါ်ထုတ်လာရတာလေ၊ မထက်ထက်ဇော်တဲ့ မှတ်ထားနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သူ့နာမည် နေသူရတဲ့၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက နေလဒလို၊ နာမည်ပြောင်ခေါ်တဲ့အခါ ခေါ်ကြတယ်၊ မှတ်ထားကြနော်၊ သိပ်သဘောကောင်းတယ်၊ ငုဝါတို့အဖွဲ့က သူနဲ့လည်ရင် ဘာမှစိတ်မချစရာ မရှိဘူး၊ သူက ဖြစ်လာသမျှ ခိုင်ခံ့ရှင်းပေးတတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် ကိုနေသူ’

မျက်ခုံးလှုပ်လှုပ်နှင့်ပင် ‘ဟုတ်ကဲ့’ လိုက်ရ၏။ သင်္ကြန်ကားကြီး စထွက်မည်ပြင်တော့ နေရာချပေးလာသူက ငုဝါ။

‘မမက ကျွန်တော်တို့လို ဟေးလားဝါးလားအော်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ပေါ့နော်’

မထက်ထက်ဇော်ကလည်း သူ့အကြောင်း သူသိဟန်တူ၏။ ရှေ့ခန်းမှာပင် ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်နေတယ်။ နောက်ခန်းမှာ မိန်းကလေးခြောက်ယောက်နှင့် ပြည့်သိပ်သွားတယ်။ အချိန်က မနက်ဆယ်နာရီ၊ အကြိုရက်။

ကားစထွက်လာသည်နှင့် ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေက ဝိုင်းပက်ကြတယ်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ လူငယ်တွေ ကားတားပြီး ရွံနစ်သွားအောင် အားရပါးရ လောင်းကြပါလေရော။

မထက်ထက်ဇော်နဲ့ မျှော်လင့်မထားဘဲ ပြန်တွေ့လို့ သူ့နာ

ရင်တဖိုဖိုရှိနေဆဲ။ သင်္ကြန်ရေမွန်းတာနဲ့ ခံစားချက်ကို အလေးထားချိန် သိပ်မရခဲ့။ မြို့ထဲ မဏ္ဍပ်တွေမှာ ရေပက်ခံထွက်တဲ့ကားတွေ စည်ကား ရှုပ်ထွေးနေကြတယ်။ လူရောင်စုံထွက်၊ စိုရွှံပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပွဲဆင်နေကြတယ်။ ပိုက်တွေနဲ့ ဝိုင်းအုံ့ခံလိုက်ရတိုင်း တဘက်ကြီးက အုပ်ပြီး မထက်ထက်ဇော်တစ်ယောက် သူ့ဘက်ကို ရောက်ရောက်လာ တယ်။ တဘက်အောက်မှာ ရေမွန်းနေတဲ့ကြားက ဆူပွက်သံတွေကြား ကနေ နေသူရကြားအောင် မကြာခဏ အော်ပါလေရော။

‘မြန်မြန်မောင်းတော့လေ’

‘ဒီမှာသေတော့မယ်၊ ဘာလို့စက်ရပ်ထားရတာလဲ၊ နှိုးပါတော့

မြန်မြန်’

‘ရေက ကားတွေခံနေတယ်’

‘လမ်းကြောင်းပိတ်နေပြီ၊ သူတို့က ဖယ်မှမပေးတာ၊ သူတို့

အားရအောင် လောင်းပြီးမှ ဖယ်ပေးကြလိမ့်မယ်’

လို့ ရေပိုက်တွေ ဝိုင်းပြီးထိုးကာ နောက်စေနဲ့ခံပြီး သူ မကြာ ခြေ ဖြန့်လည်အော်ပေးရပြန်သည်။

နောက်ပါးက မချောတွေကတော့ မြူးမြူးရွရွ အပက်ခံပြီး ရယ်မောနေလိုက်ကြတာ။

‘မဏ္ဍပ်တစ်ခုက စေတနာကောင်းတယ်၊ ရေမွေးနဲ့ ရောပြီး ပက်ကြတယ်၊ မုန့်လုံးရေပေါ်တွေကျွေးတယ်’

ခေါင်းဝှံပြီး ရေပက်ခံတာ (ကားပြန်ထွက်လာချိန်) ပြန်ထလာ ပြီး ရေတွေသပ်ချနေတဲ့ ထက်ထက်ဇော်ကို မဏ္ဍပ်ကဝေတဲ့ မုန့်လုံး ရေပေါ်ထုပ်ကြီး ထိုးပေးလိုက်တယ်။

‘အဲဒါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘စားရတာလေ၊ ကတုံးရေကူးမုန့်လို့ ခေါ်တယ်’

‘မုန့်လုံးရေပေါ်ကိုများ’

‘သိလျက်သားနဲ့၊ မေးနေသေးတယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား

နိုင်ငံခြားက လာတယ်မှတ်နေလား’

‘မင်းက ဘာလေသံနဲ့ ပြောနေတာလဲ၊ ဒီလိုမဆက်ဆံနဲ့၊

မကြိုက်ဘူး’

‘ဟေ... ဘယ်လိုလေသံနဲ့ ပြောရမှာလဲ’

‘ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောလို့ရတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... သုံးဆောင်ပါ ခင်ဗျာ’

‘မင်းကို တို့တွေဖူးတယ်ထင်လို့ ကြည့်နေတာ၊ မုန့်ကို မစား

ချင်ဘူး’

‘ဆေးခန်းမှာလေ၊ အသံကွဲရောဂါ လာပြတာ မှတ်မိလား’

တမင် မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေ၍ တမင်စကားဖော်ပေးလိုက်

တယ်။ မှတ်မိသွားဟန်က လူကြီးဆန်တယ်။

‘ဪ...’ တဲ့။

‘တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ကြုံရတယ်လို့’

‘ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းလွန်းလို့ပါ’

‘မင်း ကံဆိုးချင်လို့ပါ၊ အဲဒီနေ့က ဒေါက်တာကြောင့် ရောဂါ

သက်သာသွားပြီဆိုပြီး မလိမ့်တပတ်လုပ်သွားတာ အခုမှ ပြန်မှတ်တိမ်

တယ်၊ မင်းကို ကြည့်လို့ သိပ်မရတော့ဘူး၊ အချိုးပြင်ပြီးနေပါ၊ ဒီသင်္ကြန်

ရက် ပြီးတဲ့အထိပေါ့၊ တို့က ဒီမှာလူကြီး၊ တို့ညီမလေး လိုက်ထိုင်နေ

သူ့သူငယ်ချင်း ငဝါက အတင်းခေါ်လို့ လိုက်လာရတာ၊ ညီမလေး ထိုက်ထိုက်ကို စိတ်မချတာကြောင့် လိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပါတယ်။

‘ဒေါက်တာလည်း ကျွန်တော့်ကို လာချုပ်ချယ်ပြန်ပါလား ပြီးတာ ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော် နေတတ်သလို နေပါရစေ’

‘နေတာ နေပါ၊ မိန်းမပျိုလေးတွေချည်းပဲဆိုပြီး မင်းကိုယ်တိုင် အစအနောက်မသန်ဖို့ သတိထားဦး’

‘ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ နေတတ်တယ်’

‘မရဘူး၊ အဲဒါဆို ဒီရိုင်ဘာ မြောင်းခိုင်းလိုက်မယ်၊ ထိုက်ထိုက် ကို စိတ်မချဘူး’

‘စိတ်မချရအောင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲ’

‘ပြောလို့ရမလား၊ မင်းက အတည်ပေါက်နဲ့ ဆေးခန်းတောင် ဝင်ခွင့်သွားတဲ့ လူပဲဟာ၊ မင်းအကြောင်းကို ငဝါအသေအချာ မသိသေး ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ပြောပြထားပြီး လမ်းဖြတ်ထားခိုင်းဦးမယ်’

‘မောင်းဖြစ်လာပြီ မထက်ထက်စော်၊ အလွတ်ဘော တည် ကန်ခဲနေရလိမ့်မယ်’

‘အောင်မယ် မင်းက တို့ကို ခြိမ်းလား ခြောက်လားနဲ့’

‘မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ အဆင်ပြေသလို ပြောလိုက်တာပါ’

‘အဆင်ပြေနဲ့၊ တို့ညီမနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို တော်တန်ရှု လောက်နဲ့ ဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ မင်းကို နောက် ဖြန် အလုပ်ဖြုတ်မယ်၊ ကားဆက်မမောင်းနဲ့တော့’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

‘ဘာ... ဘာရယ်၊ ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းကို ပြောတာ၊ နား

ကြားလွှဲစရာများဖြစ်သွားသလား၊ မင်းကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီ ပြော တာ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီအလုပ်ကို အစကတည်းက မလုပ်ချင်နေ တာ ကြာပြီ၊ ဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိလာတယ်ဆိုတော့ မလုပ်ရလို့ ဝမ်းသာရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

ထက်ထက်စော်က နေသူရ လန်သွားတာ၊ စိတ်ဆိုးသွားတာ မှုန်ကို မြင်ချင်ပုံရ၏။ ဝမ်းသာသွားတာကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ပိုမိုဒေါသ ဖြစ်ရဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ချိုးထား၏။

‘ဗွမ်း’ ခနဲ ရေနဲ့ ရုတ်တရက် လှမ်းပက်တာ ခံလိုက်ရမှုကြောင့် ထက်ထက်စော် ကြွက်စုတ်ရေမွန်းဖြစ်ရတာကို မချောခြောက်ယောက် ထပါ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ လူတစ်ယောက်က ကားလမ်းဖြတ်ကူးသလိုလိုနဲ့ ထက်ထက်စော်ပစ်ပြီး ရေပုံးကိုင်လာတယ်။ အနီးရောက်မှ ကားနားကပ်ဝင် မှတ်လိုက်တာ။ ထက်ထက်စော်တစ်ယောက်တည်းကို လောင်းပက်မိ သွားတယ်။ အဲဒီရေပက်ခံရတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ထက်ထက်စော်တစ်ယောက် သူမမျက်နှာကို သူမဘာသာ လက်နဲ့ကြိုကာထားရတဲ့ အဆင့်ကို ရောက် သွားရတော့တယ်။

နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီ ထမင်းစားပြန်နားချိန်မှာ ထက်ထက် စော်က ငဝါကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြောတယ်။

‘ငဝါ... မမ လည်ရတာ ပျော်ပါတယ်၊ လူစားသာ လဲလိုက် ပြီ၊ မမပြောလိုက်ပြီ၊ ရေပက်ကြမ်းတဲ့နေရာတွေမှာ ကားကအကြာကြီး ရပ်တယ်၊ ဒီဒီရိုင်ဘာနဲ့တော့ နောက်နေ့တွေမဖြစ်တော့ဘူး၊ မျက်နှာနား ထပ်ပက်မယ့်သူနား တမင်ကားကို ထိုးရပ်တယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ မမညီ

တာကို ညီမ သဘောတူရဲ့လား ငုဝါ’

‘ဟိုလေ... ဟဲ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဒီလို မမရဲ့၊ သူ့ကို ဖြုတ်လိုက်ရင် မောင်းပို့တဲ့လူက ထပ်ရှာရလိမ့်မယ်’

‘ရှာတာပေါ့ကွာ၊ အိမ်ကဒရိုင်ဘာကလည်း ရွာပြန်သွားတယ်၊ ငုဝါတို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာ မရှိဘူးလား’

‘သူ့အမျိုးတွေ အလှူလုပ်တဲ့ဆီကို သွားနေတယ် မမရဲ့’

‘နေ့စား ဒရိုင်ဘာ ခေါ်ပေါ့ကွာ’

‘မလွယ်ဘူး မမရဲ့၊ သင်္ကြန်ရက်ထဲမှာ ရှာရခက်တယ်’

‘သူ့ကိုပဲ ဆက်ခန့်မှာလား’

‘နေသူရက ကားမောင်းရင်းနဲ့ နားစွင့်ထောင်နေလိုက်တယ်၊

‘သူပဲ ရှိတော့လို့ပါ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ မမနဲ့ ထိုက်ထိုက် မလိုက်တော့ဘူး’

ခင်ထားဆိုသော ကွန်ပေါင်ဒါ မချောက ဝင်ပြောလာဖြင့် တယ်။

‘ညီမလည်း မလိုက်တော့ဘူး’

ငုဝါက အားလုံးကို အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

‘နေသူရက စေတနာနဲ့ ကူညီတာ မမရဲ့၊ အကြေးငွေလည်း မယူဘူး၊ ဒီကားက နေသူရတို့ ငှားပေးထားတာ၊ နေသူရက နေ့စား လိုက်ပေးတဲ့ ဒရိုင်ဘာအစစ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ကာစ မျက်နှာစိမ်း နေလို့ပါ၊ နောက်တော့ ခင်သွားပါလိမ့်မယ် မမရယ်’

‘အောင်မယ် ဒီမျက်နှာလား၊ စိမ်းတာ’

ကွန်ပေါင်ဒါခင်ထားက မှတ်မိဟန်ဖြင့် ဝင်စကားပြောခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ငုဝါက...

‘မမရယ်... ငုဝါတို့ ဒီနှစ်လည်မယ်လို့ ကတိပေးပြီးသားနဲ့ အဲဒီအချက်လေးနဲ့ စိတ်ညစ်ကြရတော့မှာလား’

‘ဘယ်သူမှ မရှိရင်လည်း မမပဲ မောင်းပို့မယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ ရုတ်တရက် စောစောကလို ရေပက်လိုက်ရင် မလွယ်ဘူးနော်၊ လန့်ပြီး ကိုင်းပါလည်ထွက်အောင် စတီယာရင်ဆွဲလုပ် ဒီသွားမှ တကယ့်အန္တရာယ်တွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ အတွေ့အကြုံရှိမှ မောင်းလိုဖြစ်တာ မမရဲ့’

နေသူရက ကားရပ်ပေးလိုက်၏။

‘သူမောင်းချင်တာ မောင်းပါစေ’

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ နေသူရရယ်’

‘မဆိုးပါဘူး၊ စေတနာဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့ မတန်တာ အခုမှ သဘောပေါက်သွားပြီ’

‘ဘာစကားပြောတာလဲ’

ထက်ထက်စော်ရဲ့ ရန်ထောင်အမေးအဖြန်း၊ ကွန်ပေါင်ဒါ ခင်ထားက...

‘ရိုင်းမိုက်လိုက်တာ’

ထိုက်ထိုက်က...

‘တော်ကြပါတော့’

နေသူရက

‘ရှင်းရှင်းပြောလိုက်တာပဲလေ’

‘ကြည့်ပါလား ငုဝါ၊ ဒီလူအကြောနဲ့ တို့ဆက်ပြီးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဖြစ်ချင်လို့လည်း မရပါဘူး၊ အတင်းကြီးလာပြီး စိတ်ဝင်စား
ခိုင်းမနေနဲ့’

‘အောင်မာ ကြည့်စမ်း’

ထက်ထက်ဇော်က ဒေါဖောင်းဖောင်းနှင့် အကြည့်ရိုင်းတွေ
ပို့ လွှတ်နေစဉ် ခင်ထားက...

‘ဘာစကားပြောတာလဲ၊ လူပါးမဝနဲ့နော်’

နေသူရက ခင်ထားကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

‘ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေ၊ သခင်အားရအောင် အသံကောင်းတွေ
ပေးမနေနဲ့’

‘ဘာပြောတာလဲ’

‘နားလေးလိုက်ကြတာ’

ခင်ထားက ထားပေါ်မှဆင်းပြီး သူ့အဖူးကို ရင်ကော့ရပ်ကာ

‘ရှင် နေပြောလိုက်တာကို ပြန်ပြောစမ်း’

‘နားလေးလိုက်တာ’

‘အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါရဲ့ အရင်စကားကို ပြော
တာ၊ ပြောလိုက်စမ်း’

‘အဲဒါရဲ့အရင်ပြောတာတွေက အများကြီးပဲ၊ မင်းက ဘာကို
ဆိုလိုချင်တာလဲ ခင်ထား’

‘သခင်အားရအောင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလား’

‘အသံကောင်းတွေပေးမနေနဲ့လို့’

‘ဘာအသံပေးရမှာလဲ’

‘ဝုတ်... ဝုတ်ဆိုတဲ့ အသံလေ’

ခင်ထားက လူဝံ့မကြီး စိတ်ဆိုးသလို သူ့ရင်ဘတ်ကို သူ
ထုရိုက်စိတ်ဆိုးပြတယ်။ နေသူရကိုလည်း ခုန်အုပ်ကုတ်ဖဲ့မယ့်ဟန်
ပြင်တယ်။ ငှက်တို့အဖွဲ့တွေ ဆင်းဆွဲရတယ်။

‘တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ မမပဲ ဆက်မောင်းတော့မယ်၊ ဒီကောင်လေး
မိုက်တိမိုက်ကန်းနဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကြာရင် သတ်ပွဲတွေဖြစ်ကုန်ကြ
လိမ့်မယ်’

‘ရပါတယ်၊ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်လည်း ရတယ်၊
ကျွန်တော်က နပန်းချန်ပီယံပါ’

‘တောက်... လမ်းမပေါ်မှာမို့လို့ပေါ့နော်’

ထက်ထက်ဇော်နဲ့ သူရကြားကို ဟိုကာဒီကာ ပတ်ချာလှည့်ပြီး
တောင်းပန်နေတဲ့ ငှက် ဝင်လာတယ်။

‘တော်ပြီ ငှက်၊ ပြန်တော့မယ်၊ နင်တို့ဘာသာ ဆက်မောင်း
ကြတော့’

‘ဟယ်... အဲလိုကြီးတော့’

‘ငှက်’

ထက်ထက်ဇော်က လေသံမာမာ၊ မျက်နှာတည်မျက်နှာထား
နှင့် ဟန်တားလိုက်သံ။ ငှက် လက်ညှိုးလေးကိုက်ပြီး ငြိမ်နေတယ်။

နေသူရက ခင်ထားကို ဘရစ်လီလို နှာခေါင်းပွပြပြီး လှည့်
ထွက်လာလိုက်တယ်။ ခင်ထားက မိုက်တိုင်စန်လို လက်ငှေ့ထိုးဟန်ဖြင့်
ပြတာကို ရိပ်ခနဲပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ထက်ထက်ဇော်ကိုတော့ နေသူရက နောက်ကျောလှည့်ကာ
က လက်တစ်ဖက်နောက်ထုတ်ပြီး တာဟာပြ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

ထက်ထက်စော်ကလည်း အကြာမခံ ခွန်းတုံ့ပြန်ပြီး နှုတ်
ဆက်လိုက်သံက...

‘သွားပေဦးတော့ နေဒလရေ’တဲ့။

* ✓ *

အခန်း(၅)

နောက်တစ်နေ့မှာ ငှက်သီက ဖုန်းလာတယ်။

သင်္ကြန်ကား ပြန်မောင်းပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်။

‘မနေ့က မမဇော်ကားမောင်းတာ ကံကောင်းလို့ ဒုက္ခမရောက်
တုန့်တယ်၊ ကားမောင်းနေတုန်းမှာပဲ ဘေးကကျော်တက်တဲ့ ကားပေါ်က
နေ့လှမ်းပက်သွားလို့လေ၊ မမဇော် မျက်စိတွေပြာပြီး ကားကို လမ်း
ထားဆွဲချသွားတာ၊ အချိန်မီ ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်လို့ပေါ့၊ အခုတော့ ကျွန်မ
သိပြီဆိုတာမျိုး မမဇော် သင်္ကြန်မှာ ကားမောင်းရတာ နားလည်သွား
တယ်’

‘ဒီကောင်မောင်းရင် သူတို့မလိုက်ဘူးဆို’

‘ချောပြီး အမျိုးမျိုးပြောပြ နားချပြီးပါပြီ၊ လိုက်မှာပါ၊ လာ
ဆင်းပေးနော် နေသူရ၊ ဒါနဲ့ မမဇော်နဲ့ ရှင်က အရင်ကတည်းက
အသွေးကြတာဆို’

‘ဆေးခန်းမှာလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်က အသည်းကွဲဝေဒနာကို ဝင်ပြတာဆိုဟာ...ဟ...ဟ... တကယ်ရယ်ရတဲ့လူ’

‘သူ့ဆေးခန်းရှေ့မှာ အသည်းကွဲအထူးကုဆိုတာ ရေးထားတာပဲ၊ ထူးဆန်းနေလို့ ကလိပြီး စူးစမ်းကြည့်တဲ့အနေနဲ့ ပြခဲ့တာပါ’

‘အဲဒီကတည်းက ရှင်တို့ချင်း ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေခဲ့ကြတာပေါ့’

‘သူတို့ပြောလို့ သိနေပြီပဲ၊ ဘာလို့ထပ်မေးနေရသေးတာလဲ’

‘ငါ့က ဘာတွေသဘောကျနေလွန်းတယ် မသိဘူး။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထပ်ပြီးတော့ ရယ်နေပြန်တယ်။’

‘ဒီမှာ ငါ့ သိပ်ရယ်မနေနဲ့၊ ပါးစပ်ထဲ ယင်ကောင်ဝင်သွားဦးမယ်၊ အဲဒီ မထက်ထက်ဇော်ကို ပြောလိုက်ပါ၊ နောက်တစ်ခါ စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ရင် လုံးဝစေတနာမထားတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ ဟိုတစ်ယောက် ခင်ထားဆိုလား၊ သူ့ကိုလည်း နေရာတကာ ဝင်ပါပြီး နှုတ်မစွာဖို့လည်း ကြိုတင်သတိထားလိုက်၊ အဲဒီအချက်တွေ လိုက်နာမှ ငါ ပြန်မောင်းမယ်’

‘အောင်မယ်လေး... ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ လှပါတယ်ဆိုတာမှ ဒါတောင် စိတ်ကပ်မလိမ်းရသေးဘူးလို့ ကိုယ်ရည်သွေးပြနေသေးတယ်၊ ကဲပါ လာမှာသာလား၊ ကောင်းအောင်ပြောထားလိုက်မယ်’

‘ငါနဲ့ စကားပြောပြီးတာနဲ့ ဖုန်းချလိုက်တယ်။’

လက်ကနာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက် ရှစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီရောက်အောင် သွားပြီး ရေပက်ခံကားကို အမြန်ထုတ်စစ်ကြည့်ပြီး မောင်းပို့လို

ရတယ်။ ထက်ထက်ဇော်နဲ့ ခင်ထားကို ပညာပြပြီး နောက်ကျအောင် သွားချင်ပေမယ့် ငါ့နဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေကို အားနာတာနဲ့ ကိုးနာရီလောက် ဆောက်အောင် သွားလိုက်တယ်။

‘ဟော... ဟိုမှာ မျှော်တော်မူကြီးလာနေပြီ’

ခြံဝင်းထဲဝင်လာစဉ် လှမ်းတွေ့တဲ့ နန်းက အားလုံးကို လက်ကိုင်ယမ်းခေါ်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဟိုဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကတော့ အစကတည်းက ဝင်လာမယ့်ဘက်ကို ကျောပေးထိုင်ထားကြတယ်။ သိသိကြီးနဲ့ လှည့်လို့ ငဲ့လိုတောင် မကြည့်ဘူး။

ငါ့ လှမ်းပစ်ပေးတဲ့ ကားသော့ကို ဖမ်းယူပြီး ဂိုဒေါင်ထဲက ချစ်ထားကို သွားထုတ်လိုက်တယ်။

ဖုန်းခြံထဲမှာ ပလပ်စတစ် ဆက်တီထိုင်ခဲ့တွေ ချပြီး ရေပက်ခံအထိကြမည့် အဖွဲ့တွေ အပန်းဖြေကြရာ နံဘေးမှာ ကားကို ထိုးရပ်ပေးလိုက်တယ်။

‘ခြံရှေ့မှာ အုန်းလက်မဏ္ဍပ်တွေ ဆောက်နေပါလား၊ အိမ်မှာလည်း ရေပက်ကစားကြဦးမှာလား ငါ့’

‘မှန်တာပေါ့၊ သူတစ်လှည့် ကိုယ်တစ်လှည့် ရှင့်ကို ဒီနေ့ည အလုပ်ခိုက် ခဏပေးနားမယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို မော်လမြိုင်သင်္ကြန် ထပ်မံသွားမှာ၊ ရေပက်ခံမဏ္ဍပ်မသွားခင် အဝစားရမယ်နော်၊ အိမ်က ဘာမှ အလေးနဲ့’

‘ဖယောင်းနဲ့လေး သင်းနေတဲ့ သင်္ကြန်ထမင်းက ဘယ်သူ့ချက်

‘မမဇော်နဲ့ ခင်ထားတို့ပေါ့၊ သူတို့က မော်လမြိုင်ဇာတိတွေ’

လေ၊ ထိုက်ထိုက်လည်း ဝင်ကူချက်မယ် ပြောတယ်။ အယ်... မျက်နှာ ဘာလို၊ ရှုံ့မဲ့သွားတာလဲ။ သင်္ကြန်ထမင်း မကြိုက်လို့လား။

‘စားပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ယောက်မှ ရွေးချက်ခိုင်းရတယ်လို့ဟာ၊ ငါ့ဆို ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ပါလား။ ဟိုမှာ တင်ပါးချိတ်ထိုင်ပြီး ဟိုဘက်ကိုလှည့်နေတာ၊ တော်ကြာ ပယောဂတစ်ခုခုထည့်လိုက်ရင် အင်း... ပြောရင်းကို လန့်ဖျားဖျားချင်လာပြီ’

‘စိတ်ထဲ ဘာမှမထားပါနဲ့ဟာ၊ သူတို့က စိတ်ရင်းကောင်းပါ တယ်။ မမဇော်က ခေါင်းတတ်ရင် သိပ်သဘောကောင်းပါတယ် နေသူရ ရဲ့’

‘နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်’

‘နင် အခုထိ ငါပြောတာကို မယုံချင်သေးဘူးလား’

‘သိပ်မယုံချင်ဘူးကွယ်’

‘ဟာ... ရှင်းရခက်လိုက်တာ’

‘ရွှေနှုတ်ခမ်းက ပြောတဲ့စကားများလား၊ သံရည်ပူလို အလား တဖက်သားမှာ ခံစားရတယ်။ တစ်ဖက်နားနဲ့ ဆုံးဖြတ်သွား အကြောင်းမဲ့ ရက်စက်တယ်’

‘နေသူရ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်’

‘သီချင်းဆက်ဆိုနေတာလေ၊ အသည်းရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းထဲက စာသားတွေပေါ့’

‘ဟာ... အဲဒီလိုအချိုးတွေကြောင့် မမဇော်ကြည့်မရတာဖြစ်ရ မယ်။ တည်တည်လေး နေလိုက်ပါလား၊ ကံကောင်းထောက်မရင် မမဇော်က နင့်ကို စဉ်းစားတဲ့စာရင်းထဲ ထည့်ချင်ထည့်လာမှာဟ’

‘ငါကတော့ မစဉ်းစားဘူး၊ မပြုံးနဲ့ ငုဝါ၊ အဟုတ်ပြောနေတာ၊ အဲဒီဒေါက်တာ အကြမ်းကုတွေက သိပ်မာန်တက်တာ၊ သူတို့ထက်မြင့် တဲ့သူကိုပဲ စဉ်းစားကြတာများတယ်။ ငါနဲ့ ထက်ထက်ဇော်နဲ့ မဖြစ်ပါ ဘူး’

ရေပက်ခံမည့်လူတွေ ကားနားရောက်လာတယ်။ ခင်ထားက နေသူရကို ကြည့်ပြီး ဟင်းခနဲ လုပ်ကာ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်တယ်။

ထက်ထက်ဇော်က မျက်မှန်တပ်ထားပြီး ထိုက်ထိုက်နှင့် တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်နေကြပြန်တယ်။ မင်းသမီးအထင်ဖြင့် နားထင် သွေးရောက်ပြီး အိုက်တင်ထုတ်နေကြတာလားမသိ။

ဒီတစ်ခါရှေ့ခန်းမှာ ငုဝါ ဝင်ထိုင်တယ်။ ကားဆောင့်ထွက် ထိုက်တော့ နောက်က မချောတွေ ယိုင်လဲကုန်တယ်။ သူ့ကို လှမ်း မေတ္တာပို့ကြတယ်။ ပညာတတ်ကြီး ထက်ထက်ဇော်ရဲ့လေသံက အကျယ်ဆုံးပဲ။

‘ကြည့်ပါလား၊ ဒရိုင်ဘာကျင့် ဒရိုင်ဘာကြံ ကြံတယ်’

‘ဆရာဝန်ကျင့် ဆရာဝန်ကြံ ကြံတတ်အောင် မထက်ထက် ဇော် ကြိုးစားပါ၊ သူတ ပါးကို ပုတ်ခတ်ဝေဖန်တာ ဆရာဝန်အကျင့် အကြံ မဟုတ်ဘူး’

သူ့အလှည့်ကျတော့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်၏။ နောက်ထပ် ဘရိတ်တစ်ချက်ထပ်တော့မှာကိုပဲ ကြောက်နေရ၏။ မြဲမြဲကိုင်ထားတာ နောက်ကြည့်မှန်မှ မြင်နေရ၏။

စထွက်ကတည်းက လူပျိုကာလသားတွေရဲ့ ရေပက်ခံမတ္တူ တို့ ထိုးရပ်ပေးရတယ်။ ရေပိုက်တွေ၊ ပုံးတွေနဲ့ ငှက်ရတာ အားစာလို့

၁၉

ချစ်များရင်

ကားပေါ်အထိ တက်လောင်းကြတယ်။ ကားကိုလည်း ပိတ်ဆိုတားကြတယ်။

ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ မချောတို့အဖွဲ့ဆိုတာ ရေမွန်းပြီး ဂူးဂူးဝါးဝါးကိုဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ထုံးစံအတိုင်း မြန်မြန်ကားထွက်ဖို့ အော်ပြောလာပြန်ရော။

အဲဒီမဏ္ဍပ်က ထွက်လာတာနဲ့ မထက်ထက်ခေါ်နဲ့ နေသူရတို့ အဆီအငေါ် မတည့်တော့ပြန်ဘူး။ အင်လျားလမ်းထဲက မဏ္ဍပ်တစ်ခုမှာ ရှေ့ကားပေါ်က ငရစ်သုံးလေးကောင်က နေသူရတို့ကားပေါ်ကို အတင်းတက်ပြီး ရေလောင်းတယ်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စနောက်တယ်။ ထောက်ထက်ခေါ်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပါလေရော။

ခင်ထားက ကီတွေခွဲပြီး ကိုင်မယ်လုပ်တယ်။ ငထွေငရစ်တွေက အပြတ်ဟားပြီး ဝိုစနောက်ကုန်ကြပါလေရော။ ငုဝါက သူ့ကို အကူအညီတောင်းတယ်။ သူ ဝင်ရှင်းရရော။ ပြောရာပြောကြောင်း ပြောတယ်။ မူးနေတဲ့လူတွေဆိုတော့ အေးရာအေးကြောင်းကို လက်မခံဘူး။

‘မင်းက ဘာလဲ၊ သင်္ကြန်တွင်း ရေပက်ခံထွက်တာ ဒီလောက်တော့ နောက်မှာပေါ့၊ အနောက်မခံချင်ရင် ရေပက်ခံမထွက်နဲ့ကွာ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ ညီအစ်ကိုတို့ရာ၊ လက်တွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေ ကျောက် တဘတ်ဘတ်နဲ့ လိုက်ရိုက်နေတာကတော့ သရုပ်ပျက်လွန်းပါတယ်။ အဲဒီလောက်မဖြစ်သင့်လို့ ပြောနေတာပါ’

‘ဟ... ကောင်လေးရ၊ ငါတို့က သူတို့လေးတွေ ရင်တွင်းမှာ အေးမြစေချင်လို့ တမင်လက်နဲ့ပုတ်ပြီး ဆုတောင်းပေးတာပါကွာ၊ ဒါကို မင်းက မနာလိုဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့’

ခင်ထားက အားကိုးလျက် ဆတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်ပုံက...

‘ဘာမှမဆိုဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မူးပြီးသောင်းကျန်းနေတာ၊ ဂျွန်မနဲ့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲဆိုပြီး တမင် အနိုင်ကျင့်စော်ကားပြတာ။ သူတို့လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဆင်း... အခု ကားပေါ်တွယ်တက်နေတာ သူတို့လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ခုချက်ချင်း အောက်ပြန်ဆင်း’

‘မဆင်းဘူးကွာ၊ မင်းက ဂျက်မလား၊ ဟောင်ကောင်ကနဲ့ရာကားမယ်လား၊ ဘာလဲ၊ မင်းတို့ကားပေါ်မှာ မိန်းမတွေချည်းပါသတဲ့ကား’

ငထွေရစ်သုံးကောင်က သူဟိုစကားကို သူတို့သဘောကျပြီး အတင်းဟားဟား ထလုပ်ကြ၏။ နေသူရက ဆတ်ခနဲ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆွဲချတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ထက်ထက်ခေါ်ရဲ့ အောက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာမို့ ကားပေါ်က ထက်ထက်ခေါ်ပါ ရောထွေးဆင်းလာပါတော့တယ်။

* ✓ *

‘လွတ်... အခုလွတ်စမ်း၊ အယုတ်မာကောင်တွေ’ ဆောင်းဘောက်စက်သံ၊ ရေပက်ခံကားတွေနှင့် လူတွေရော ဆူညံသံ။ ကခုန်ပျော်မြူးပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေကြဟန်တွေကြောင့် အခုက သူတို့ပြဿနာတက်နေတာကို သတိမမူမိကြ။

အောက်ရောက်သည်အထိ ထက်ထက်ခေါ် လက်ကို မလွှတ်နေ့ကို ခင်ထားက လက်သီးပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကျွေးထည့်လိုက်တယ်။ ငနဲမဖြူ။

ဆက်တိုက်ထိုးလာသော ခင်ထားလက်ကို ဖမ်းဆုပ် ချိုးလိမ် လိုက်ပြီး...

‘အသည်းလေးကလည်း အစ်ကိုကြီးကို ဒီလိုမစမ်းနဲ့လေ၊ နာတွားမှာစိုးရဲ့’

စကားကလည်း မဟဲ့၊ နေသူရ ငန့်ကိုဆောင့်ကန်ထုတ်မှ ထက် ထက်ဇော် လက်လွှတ်သွားရရှာသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်က နေသူရထံ ခုန်ဝင်ကြတယ်။ နေသူရက ဝင်လာတဲ့နှစ်ယောက်ကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူတို့ရန်ဖြစ်တာကို လူတွေ သတိပြုမိသွားတယ်။ သီချင်းသံတွေ ရပ်တန့်လိုက်ကြတယ်။ အာဆေ့တ်သံတွေနဲ့ မျက်လုံးပေါင်းများစွာက ဝိုင်းကြည့်လာကြတယ်။

ငန့်သုံးကောင်လည်း အနည်းငယ် အမူးပြေသွားပုံရတယ်။ နေသူရရဲ့ အဖွဲ့သားမိန်းကလေးတွေက ဘေးဘီဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းကြတယ်။

ငန့်သုံးကောင် အမြန်လစ်ထွက်သွားကြတယ်။ ရှေ့မဇ္ဈာန်မှာ ရေပက်ခဲနေတဲ့ သူတို့ကားပေါ်ကို လုယက်တက်သွားကြပါလေရော။

ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့မှပဲ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ ကားကို ဆက်လက်မောင်းနှင်လာနိုင်တယ်။ ဒါတောင် အနီးအပါး ရေပက်ခဲကားပေါ်က လူငယ်တွေက သူတို့အဖွဲ့ကို လှမ်းနောက်ပြောင် နေကြသေးတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားတဲ့ ဝဖိုင်ဖိုင်မေသူကျော်ကို...

‘နီနီရဲ့ရဲ့ ပြပြကြီး (သံဖြိုင်) ဖရဲသီး... ဖရဲသီး’

‘တို့ကိုကြည့်တဲ့အပျိုတွေ မုဆိုးဖိုနဲ့ညားပါစေ’

‘ပက်... ပက်... ပက်လိုက်ပါ ညီမလေးတွေလည်းပါ’

ပန်းခြံထဲမှာ ကားထိုးရပ်သည်အထိ လိုက်နောက်ပြောင်ကြ တယ်။

‘ကဲ... ငဝါ၊ ပန်းခြံထဲမှာဆိုရင် ဒီလိုပဲ အစခဲနေရမယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီးသာ အနားယူပါ’

ငဝါက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ခင်ထားက...

‘ဒါမျိုးတွေ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး’

ထက်ထက်ဇော်က ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ဘာမှမပြောဘူး။ နေသူရကလည်း ခင်ထားကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ အိမ်ကို ပြန်မောင်းချလာ တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ငဝါနဲ့ ကျန်အဖွဲ့သားတွေက နေသူရကို တွေးဇူးတင်စကားပြောကြတယ်။ မထက်ထက်ဇော်တို့ကတော့...

‘ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပြီ’ လို့ မကြားတကြား ပင်ပြောလိုက် တယ်။ ထိုက်ထိုက်က...

‘မမကလည်း ဟိုမှာ အားနာစရာကြီး’

‘အားနာရင် ခါးပါတတ်တယ် ထိုက်ထိုက်၊ အဲဒီကောင်တွေက သူကြိုငှားထားတဲ့ကောင်တွေပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလောက် အတင့်ရဲနေတာပေါ့၊ သင်္ကြန်မှာ သူလိုကိုယ်လိုပျော်ကြတဲ့လူတွေ အများ ကြီးပဲ၊ အဲဒီ အစုပပလုပ်သုံးကောင်ဟာ သူများတွေနဲ့ မတူအောင်ကို တို့ကားပေါ်ရွေးတက်လာတယ်။ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး စုပါလာ တဲ့ ကားတွေ အများကြီးပဲ၊ တို့ကားပေါ် ရွေးတက်ကတည်းက ခဉ်းစား ရောဖြစ်နေပြီ၊ ဒီအကွက်တွေက ဇာတ်တိုက်ထားမှန်း သိသာတယ်’

နေသူရကို နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုပတ်လာပါရော။ ကျန်တဲ့ မိန်းကလေးတွေက ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ သံသယမျက်လုံးတွေ

နဲ့ နေသူရကို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ နေသူရ ဒေါသထွက်သွားတယ်။

‘ကျေးဇူးမတင်ချင်နေပါ၊ ကျေးဇူးမကန်းပါနဲ့’

‘ဘာကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပြီး စိတ်ဝင်စားလာအောင် တံမင်ထွင်လုပ်ပြနေတာ မသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ အတွေးအခေါ်မရင့်ကျက်တဲ့ သာမန်မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာပဲ အဲဒီနည်းကို အသုံးပြုလို့ရမယ်၊ တို့အဖွဲ့ကို လာအသုံးပြုလို့ မရဘူး’

‘ခင်ဗျား... ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊

အဲဒီလို သံသယရှိနေရင် အဲဒီလူတွေရှိတုန်းက ရှင်းပါလား’

‘အို... ရှင်းတော့ရော အဲဒီလူတွေက အသာတကြည် ဝန်ခံမှာ

တဲ့လား၊ သူခိုး ခိုးပါတယ်၊ ဝန်ခံရင် ထောင်တောင် မဆုံးဘူး’

‘ငါက နေသူရကို ဆွဲခေါ်လာတယ်။

‘နည်းနည်းသည်းခံပေးပါ နေသူရရယ်’

‘နည်းနည်းတွေများနေပြီ၊ ငါ့ကို အသားလွတ်အမှုပတ်နေတယ်၊

ဝင်လည်းရှင်းပေးရသေးတယ်၊ မဟုတ်တမ်းတရားလည်း စွပ်စွဲခံရသေးတယ်၊ အရမ်းတင်းဖို့ကောင်းတယ်’

‘မတင်းပါနဲ့ဟယ်၊ ကိုက နားလည်ပြီးသားပါ၊ မမဇော်ကို

အေးအေးဆေးဆေးကျမှ ရင် ဖြဲပါမယ်’

‘နင် ဘာမှ ငါ့ကို မကာကွယ်ပေးနိုင်ဘဲနဲ့ ငှါရယ်၊ ငါ

ကူလည်း ဟူရသေးတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေ ထပ်ပြောပြီး စိတ်ညစ်အောင်လည်း သူတို့လုပ်ယူနေတယ်၊ ငါ ညနေ လာမောင်းမပေးတော့ဘူး’

‘ဟယ်... မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ လုံးဝမပြောစေရတော့ဘူး၊

ငါ့ တာဝန်ယူတယ် နေသူရ၊ အောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဒီတစ်ခါဆို ခွင့်လွှတ်

ရက်စက်တော့မှာလား

နားလည်ပေးပါ နေသူရ’

‘ဒီမိန်းမနဲ့ငါ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ဘယ်လိုရေစက်လည်း မသိဘူး၊ အမှန်းအညှိုးတွေများခဲ့ပုံပဲ၊ တွေ့တာနဲ့ ဘုန်းဘောက်ဖြစ်ရတယ်’

‘ဒီတစ်ခါ ဘုန်းဘောက် မဖြစ်ရပါဘူးဟယ်၊ မသကာဖြစ်မယ်ဆိုရင်လေ’

‘ဘာဖြစ်မှာလဲ ငှါ’

‘ဘောက်နဲ့ဘုပဲဖြစ်မှာပါ’

* ✓ *

အခန်း(၆)

အထင်လွဲမှားမှုတွေနဲ့ ရင်အသည်းကို တမင်တကာများ ပြုစားနေလေရောသလား မထက်ထက်စော်ရယ်။ ဘဝ ဘဝ အဆက်ဆက်က နှစ်ခြာရောက်ကြောင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရတဲ့ အဖြစ်လို့ ရင်ခုန်သံစစ်စစ်နဲ့ ကျွန်တော် အောက်မေ့မိပါတယ်။

ပညာ၊ အလှ၊ ဂုဏ်နေမာန်ရှိန်နဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ရှာလိုက်တာ သိပ်ဆိုးလွန်းပါတယ်။

တစ်ရက်ခဏာ တွေ့ခဲ့ရတာကို အသက်ကမ္ဘာ မမေ့အောင် အောက်မေ့ဟုသလျှင်တဲ့ ရင်ကိုမှ တမင်ကျင်ယိမ်းမီးစိမ်းနိုင်တော်မူအားရက်တယ်။

အပြောခံရတာ ရင်ထဲမှာ ကျင်နေပေမယ့် အမုန်းနဲ့ တုံ့ပြန်ဖို့ အရေးကိုတောင် ရောင်လို့တောင် မတွေးရက်ပါဘူး။ မမ ချစ်ဖို့ကိုပဲ ကြိုးစားချင်တယ်။ မမရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ လိုတရအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ ကောင်လေးဘဝနဲ့ ကျွန်တော် နေချင်တယ်။ မမရဲ့ စိတ်အစဉ်မှ အမြဲတမ်းပိုင်စိုးစံနေချင်တယ်။ မမရဲ့ ကြည်ဖြူမှုနဲ့ အသက်ရှင်ခွင့်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးတောင့်တခဲ့မိတယ်။

ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေ လက်တွေ့ဖြစ်ခွင့်လေး အနည်းငယ်ရရုံနဲ့ မမကို ကျွန်တော့်ရင်အသည်းမှာ ကမ္ဘည်းတပ်စွဲ မှတ်တမ်းရေးထိုးထားလိုက်မိမှာ အမှန်ပဲ မမရယ်...။

လူတွေ အသက်ရှင်တာ အချစ်ကြောင့်လည်းပါတယ်။

အချစ်နဲ့ ဒွန်တွဲနိုင်တာ မေတ္တာပဲရှိတယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပေါ့။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ တည်ဆောက်နိုင်ရင် အမုန်းတွေ ဟန်ဆောင် ပရိယယ်မာယာတွေ အားလုံး ကွယ်ပျောက်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံတယ်။

ကျွန်တော် ယုံသလို မမသာ ယုံကြည်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ မမက ယုံကြည်နိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမစားမျိုးနဲ့ တူပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ မမ ယုံကြည်လက်ခံလာအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး သက်သေပြရဦးမှာပေါ့။ အခုတော့ တွေ့ရတာမှ ဘာမှမကြာသေးဘူး။

ကျွန်တော်က အလုံဖြူပြပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးလိုချင်သလောက် မမကတော့ အမုန်းအင်အားနဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ကို နှင်းဖြတ်ဖို့ တင်ကြိုးစား နေသလိုပါပဲလား။ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

နောက်ထပ်တွေ့ရမယ့် အချိန်တွေကို ပျော်လင့်မိတယ်။ နားခိုစဉ်မှာလည်း မမအကြောင်းကိုပဲတွေးချင်နေတယ်။ မမရဲ့အမိမှာပဲ အမျိုးမျိုးဆောင်တဲ့အကြည့်ကို ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်နှလုံးကောင်းစွာနဲ့ တွယ်ငြိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ထိတွေ့မှုလေး ကုန်ဆုံးသွားမှာကို အနာတန်တန် ကြိုတင်စိုးရိမ်နေမိပြန်တယ်။ အကြောင်းမရှိပေမဲ့ အကြောင်းမရှိပေမယ့် ဇေရင်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရှိအောင် ကြိုးစားမယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မမကြိုက်သလို ပစ်ခွင်းနိုင်ပါတယ်။ အချစ်စစ်မှန်ရင် ဘယ်လိုဒဏ်မျိုးကိုမဆို ခံနိုင်ရည်ရှိပြီးသားပါ။ မမရင်ထဲ အချစ်ဟာ ငရဲဖြစ်စေ ကျွန်တော် ရအောင်နေမယ်။ မမရင်ထဲက အချစ်ဟာ မီးတောက်ဖြစ်ပါစေ ဗြာကျတဲ့အထိ မမကို ကျွန်တော် ချစ်နေမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမဟာ ကျွန်တော့်ရင်ရဲ့ ပိုင်စံဖိုးမိုးရာ ရင်ခွန်သံသခင်ဖြစ်လာပြီမို့လို့ပါပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ စိတ်ကူးနဲ့ ဘဝကို အချစ်ကပဲ လက်တွေ့ထပ်တူကျအောင် တည်ဆောက်ပေးနိုင်ပါတယ်။ မမဟာ အဲဒီတစ်ခါတလေဆိုတဲ့ ဖြစ်စဉ်နဲ့ အလွန်တူနေတယ်။

မမရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ကျွန်တော် ရင်ခွန်ခြင်းနဲ့ အသက်သွင်းမယ်။ အတွေးရှိသမျှ ဒီမှာတင်ရပ်ချလိုက်ပြီ မမ...။

* ✓ *

နောက်ပြောင်တာနော်ဆိုသည့် ငှက်ကြောင့် ညနေစောင်း ကားမောင်းပို့ရန် နေသူရ ရောက်လာရပြန်၏။

အဖွဲ့သားတွေထဲမှာ မထက်ထက်စော်၊ ထိုက်ထိုက်၊ ခင်ထားတို့ မပါတော့။ မေးကြည့်တော့...

‘ခဏအနားယူတယ်၊ မနက်ဖြန် အကြိတ်နေမှ လည်မယ်တဲ့’

‘ငှက် လက်ဆင်ပေးလိုက်လို့များ စိတ်ဆိုးသွားသလား’

‘ငှက်က ဘာလက်ဆင်ပေးရမှာလဲ၊ မမစော်ကို ငှက်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးက ခေါင်းပေါ်တင်ထားရတာ၊ အဆင်ပြေအောင် ပြောပြရတာပေါ့လေ၊ မမစော်နားလည်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ညနေ ရေပက်ခံထိတာများလို့ တမင်အနားယူလိုက်တာပါ’

‘ဒါဆိုရင် နားအေးပါးအေး စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့ မောင်းပို့ရတော့မှာပေါ့လေ’

နေသူရကိုယ်၌က ပြော၍သာပြောရသည်။ ဘုဘောက်ကျမည့် သူကြီးမပါတော့ သင်္ကြန်ကားမောင်းရတာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေ၏။ ငရပ်သီးလိုစပ်ပေမယ့် သူပါမှ စားဝင်သည့် မထက်ထက်စော်ကို သတိရဖြစ်နေမိ၏။ ရေပက်ခံခရီးမှာ ယခုလိုအချိန်လောက် ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်တာ မရှိ။ သူတစ်ယောက်တည်း ခံစားနေမိသော်လည်း ကျန်လူတွေအားလုံးမှာ အပျော်မပျက်၊ အကဲမပျက်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်ဖို့ကိုသာ ပြေးတွေ့လိုက်ချင်တော့တယ်။

ဘယ်လိုလဲ မထက်ထက်စော်ရယ်...။

ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ်နဲ့ ကျွန်တော်လို အရပ်ကို ခင်ဗျား အသက်သွင်းပေးခဲ့တာများလား။ ခင်ဗျားနဲ့ ကင်းကွာတဲ့နေရာမှန်သမျှ အထီးကျန်ခြောက်သွေ့လွန်းလှပါတယ်။ ဒီလို ပတ်သက်မှုလောက်နဲ့ တောင် ကျွန်တော့်မှာ အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

‘ဟား...’

သက်ပြင်းချတိုင်း ရင်ထဲမှာ တူးခါးနေတယ်။ တစ်မျိုးတစ်မည်ဝေဒနာကြီးကို အချိန်က ထုဆစ်လိုက်လို့ ရုပ်လုံးနဲ့နဲ့တော့ ပေါ်လာပါပြီ။

ကျွန်တော် ဘာမှ မသိချင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ စူးမျက်နေသလို အနေရခက်လိုက်ပါဘိတော့။ ဒီကနေ့ စောစောပြန်သိမ်းပြီး တစ်နေရာရာမှာ လဲလျောင်းပြီး နဖူးပေါ်လက်တင် ခဉ်းစားနေလိုက်ချင်တော့တယ်။

စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အတူတူဆို

ကိုပေါ့။ အတူလက်တွဲပြီးသွားကြတဲ့ ပျော်စရာအဖြစ်တွေ အိပ်မက်တွေ
အထိ- စွဲလမ်းမက်မောနေခဲ့မိတယ်။

လက်တွေ့ခရီးမှာ ကျွန်တော်တို့ချင်းက နီးမလိုနဲ့ ဝေးကွာ၊
နားလည်မှုဆိုတာကလည်း အားနာပါးနာတောင် ရောက်မလာနိုင်ဘူး။

ဟူး... သင်္ကြန်ရေတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပက်ဖျန်း ပက်ဖျန်း
ကျွန်တော်အပြုံးကို ခင်ဗျားရဲ့ နှလုံးသားကမှ မမြင်နိုင်တာ၊ ကျွန်တော်
အပြည့်ကို ခင်ဗျား တကယ်မသိလိုလား။ ဟန်ဆောင်နေတာလား။
လုံးဝ မုန်းတီးနေလို့များလား။

ခင်ဗျားကြောင့် ဒီတစ်ညနေလုံး ကျွန်တော့်မှာ အဆင်ပြေဘူး။
သင်္ကြန်ကပ္ပနဲ့ သူတစ်ဦးရဲ့ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ကြိတ်မိမလိုဖြစ်သွား
တာပဲ။ ရွှေကားကိုလည်း ခင်ဆောင့်မိမလို သုံးလေးခါဖြစ်တယ်။
နောက် ကားရဲ့ဘတ်မှန်ကိုလည်း ဆွဲချိတ်မိမလို နည်းနည်းပဲလိုတယ်။

ငှါတို့ကို ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ ခဏတောင်းပန်ပြီး
ဗန်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်မှာ စိတ်ငြိမ်အောင် ကားကိုအသာရပ်စောင့်နေ
တော့ ဗန်ပင်ပေါ်က စာကလေးတွေက ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် မစင်စွန့်
ချက်ပဲ။

ငှါတို့က အဲဒါ လပ်ကီးကောင်းတယ်တဲ့။
ကျွန်တော်ကတော့ တရုတ်သိုင်း ဇာတ်လမ်းတွေထဲက
ခင်ဗျားများပြောတတ်တဲ့ စကားလုံးမျိုးသာ ငှက်ချေးတွေလက်နဲ့ နမ်း
ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။

‘ဒီမှာ နံလို့သေတော့မယ်’

* ✓ *

သင်္ကြန်အကြတ်နေ့ နံနက်ပိုင်းမှာ နေသူရ မနက်ရှစ်နာရီခန့်ထိုး
ခင်ကတည်းက ရောက်သွားတယ်။

ငှါတို့အဖွဲ့သားတွေတောင် မစုံကြသေးဘူး။ သူနဲ့ မရှေး
မနှောင်းဆိုသလို ရောက်လာတဲ့ ခင်ထားနဲ့ ထိုက်ထိုက်ကို တွေ့လိုက်ရ
တယ်။ သူ့ကိုယ်စား ငှါက ဆီးမေးလိုက်သလိုပါပဲ။

‘မမဇော်ရော... မမဇော်ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာပဲ နားတော့မယ်တဲ့၊ ထိုက်
ထိုက်ကို ခင်ထားနဲ့ အပ်ထည့်လိုက်တာ’

ညီမအပေါ် အတော်ချစ်ရှာသည့် ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်ရယ်ပါပဲ။
ထိုက်ထိုက်မှာ သူနဲ့အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းရှိသော်လည်း အချော
အလှ ပြောရလောက်အောင်လည်းမဟုတ်။ စိတ်မချစရာတွေများလွန်းလို့
ခင်ထားကို တာဝန်လွှဲပေးလိုက်ပါသတဲ့။

မထက်ထက်ဇော် မပါလာခြင်းအပေါ် နေသူရ အပျော်အ
ကျွတ်သွားရပါတော့တယ်။ ခင်ထားက ဘဝင်ခပ်များများနဲ့ သူ့ကို
သရော်သလိုကြည့်တယ်။ ထိုက်ထိုက်ရဲ့ အကြည့်က ကရုဏာအကြည့်

ညီမနှစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ့်တစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ သူရင်ခွန် သူမက်မောတာ သူတမ်းတနေတာ ဇော်မှဇော်။ ထက်ထက် ဇော်။ ဒေါက်တာ ထက်ထက်ဇော်။

အဖွဲ့သားတွေ နောက်ထပ်ရောက်လာတာလည်း သူမသိ။

‘အားလုံးလူစုံပြီ သွားကြရအောင်’

ကားပေါ်ကို ရုပ်သေးကြီးဆွဲပုံစံဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူကားမောင်းမပို့ချင်တော့။ ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်ရှိရာကို ပြေးသွားတွေ့လိုက်ချင်တယ်။

ဆန္ဒတွေ ကွဲပေါက်နေတာကို တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ဖြေရင်း ကားထွက်မောင်းလိုက်တယ်။ ငဝါက...

‘ရာသီဥတုကလည်း အပြောင်းအလဲ မြန်လိုက်တာနော်’ ထိုက်ထိုက်က သိ၍လား မသိ၍လားမသိ။ ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ ခုနကြည်လင်နေတာပဲ၊ ခုမိုးအုံ့သွားပြန်ပြီ’ ခင်ထားက သားလွတ်ကြီး ထရယ်၍ မေသူကျော်က...

‘အရူးမ’ဟု ဘွဲ့ပေးလိုက်ပါလေရော။

အရပ်တစ်ရပ်လို လိုက်ပါရင်း ရေပက်ခဲနေရသည့် သူ့ထံကို ဘယ်လိုအပျော်တစ်စမှ လွှင့်မှန်မလား။

နံနက်ပိုင်းအချိန် ပြီးသည်နှင့် ယန်းခြံတွေထဲမှာ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ဖြစ်နေကြပြန်တယ်။ သူ့အတွက် ဝေစုရတဲ့ ဟန်ဘာဂါကို တစ်ဖုံ သာစားလို့ဝင်တယ်။ ခင်ထားက အာကပ်နေတဲ့ ဟန်ဘာဂါကို အချိုရည် နဲ့မျှောချရင်း...

‘ကိုအသည်းကွဲကြီး အစားနည်းလှချည်လား၊ ဒီမှာ ပေါက်စီတွေ ရှိသေးတယ်နော်၊ အားမနာနဲ့နော်’

‘ရပါတယ် ကွန်ပေါင်ဒါရယ်’

သူကလည်း မကြားတကြားပြောလိုက်တယ်။ ကြားမှာပါ။ နားလေးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူမရဲ့ နန်းနွယ်အေးတို့ပြောတဲ့ စကား ဝိုင်းမှာ အသားလွတ် ဟားတိုက်နေပါလေရော။ နန်းနွယ်အေးက...

‘ခင်ထား ငါ့အမေလက်ကျိုးသွားလို့ ဆေးခန်းပြရတဲ့ အကြောင်း ပြောပြနေတာ၊ ဘာရယ်စရာပါလို့ ရယ်နေရပြန်တာတုံး’

‘အယ်... ဟုတ်လား၊ ရှင်တို့က ကျုပ်တို့ဆေးခန်းကိုမှ လာမပြတာ၊ အခုသက်သာသွားပြီလား’

‘အင်း... အကြောအထူးကုနဲ့ ပြမှဖြစ်မှာမို့ ပြရတာပေါ့၊ အခု တော့ သက်သာသွားပါပြီ၊ နင် ဒီနေ့ တော်တော်ရယ်နိုင်တယ်နော်’

ခင်ထားက ပြန်မပြော။ ရယ်နေတော့တာပါပဲ။ နေသူရက သူ့ကို ခင်ထားတမင်လှောင်နေသလားလို့ အထင်ရောက်သွားတယ်။

‘ဆရာဝန်မကြီးက ကျွန်တော့်ကို မကြည်လို့ မလိုက်တာဟုတ်မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ရှာပြောရတာ မောသွားလို့ထင်တယ်’

ခင်ထားက ရယ်နေမြဲ။ ငဝါက ပေါက်စီတစ်ဖုံ ထိုးထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ပေါက်စီဝါးပြီး ဆက်ရယ်နေတာများ ကုလားအုတ် အစားနေသလား မှတ်တယ်။

ထိုက်ထိုက်က ခင်ထားကိုယ်စား အားနာပါးနာ ပြောကြတာတယ်။

‘မမဇော်က လူကြီးဆန်ဆန် နေချင်တာ။ ထိုက်ထိုက်ကြောင့် သာ သူလိုက်ပေးနေတာ။ သင်္ကြန်ဆို သူ ရေပက်ခံထွက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနှစ် ငှါနဲ့ထိုက်ထိုက်တို့ အတင်းမရမကခေါ်လို့သာ သူ့ခမျာ လိုက်ပေးရရှာတယ်’

‘လူကြီးဆန်လို့ ဟော်သေးတာပေါ့၊ ကလေးဆန်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ နပန်းလုံးချင်လုံးနေရလောက်ပြီ’

‘ထိုက်ထိုက်အစား ခင်ထားကဝင်၍...

‘ဘာလို့နပန်းလုံးရမှာလဲ၊ ရှင်ဟာလေ ဒါပဲ ပြောဖို့တတ်တယ်၊ မမက ရှင်နဲ့ အဖက်လုပ်ပြီး ရန်ဖြစ်ရမှာကို မကြိုက်လို့ မလိုက်တာလည်းပါတယ်၊ ရှင်းပြီလား’

နေသူရ ရင်ထဲ အပူဝင်စွဲသွားတယ်။

အကြိတ်နေ့တစ်နေ့လုံး ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားမှန်း မသိလိုက်ရတော့ဘူး။

ညနေခင်းရောက်တော့ ပက်လက်ကြီးမူးပြီ။ ကြယ်စင်တွေကို လိုက်လံ ခူးဆွတ်နေမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ မူးရင်ပြီးရော။ သင်္ကြန်နဲ့ ပိတောက်ပန်းပွင့်ချိန်တွေ နည်းနည်းကွာနေပေမယ့် အလိုလို ပိတောက်ရနံ့ကို ရနေသလိုပဲ။

သင်္ကြန်မိုးပြေးတဖြိုက်ရွာတာနဲ့ ပိတောက်တွေပွင့်လိုက်ကြရင် ဖြင့် တလောကလုံး ဝါရွှေသွားမတတ်ပါပဲ။

အိမ်ရှေ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာပဲ တမ်းတငေးမောတွေးတောလေးလံရင်း အိပ်မောကျသွားခဲ့တယ်။

အိပ်မက်ပါလေရော။ အိပ်မက်ထဲမှာ မထက်ထက်ဇော် ရောက်

လာတယ်။ သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရန်တွေဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အမူအကျင့်တွေ ကြမ်းရှသွားရတာလဲ။

မထက်ထက်ဇော်ဆီက ကြိုးစားပြောလို့ရသွားတဲ့ စကားလည်း ‘ထွက်ပေါ်လာတယ်’

‘မင်း... တို့ကို နည်းနည်းလေးမှ သတိမရနဲ့၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် အဲဒီလောက်အထိ တို့ဘက်က တွန့်တိုတယ်၊ မင်းကို အမြင်တတ်တယ်၊ ကြည့်လို့မရဘူးကွာ’

သူက အိပ်မက်ထဲမှာ ဖြေရှင်းချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြောပြတယ်။ မထက်ထက်ဇော် နားနှစ်ဖက်ပိတ်ပြီး အရိပ်လို လွင့်ပျောက်သွားတယ်။

သူ့မှာ အိပ်မက်ထဲ ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာရင်း ချွေးတွေရွှံ့နှံ့ပြီး နိုးထလာမိတယ်။

(တကယ်...တကယ်... ကျွန်တော် မလွယ်တော့ဘူး မထက်ထက်ဇော်ရယ်)

* ✓ *

အခန်း(၇)

သင်္ကြန်အတက်နေ့မှာ မျှော်လင့်ချက် တည်းတည်းလေးနဲ့ နေသူရ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ရှစ်နာရီထက် နာရီဝက်နောက်ကျပြီးတော့ ခေါ်။ စောင့်နေတဲ့အဖွဲ့သားတွေထဲ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရင်ထဲ ဒီဇာနည် ခုန်ခါထွက်သွားတယ်။ အလှတရားတွေအားလုံး ညှိုးမှိန်။ တစ်ပွင့်တည်းသော ပန်းရဲ့အလင်းမှာ အလှတရားတွေပေါင်းရုံ ထိန်ဝါ။ တပ်ကမ္ဘာလုံးကို ပိုင်စိုးသော မာယာနှင့် လက်လှံဖြာနေသည့် ချစ်ခြင်း ကေရီတစ်ပါး၊ ငင်စားသွင်မှား ဆင်ယင်ခြယ်သထားပါသော မထက် ထက်ဇော်က သူ့ကို တန်းခနဲ ညှို့သလို ကြည့်လို့လာတယ်။ အယောင် ယောင်အမှားမှားနဲ့ သူတို့အနားကို ရောက်သွားတဲ့အခါ...

အကြည့်တွေဖယ်လွှားသော မထက်ထက်ဇော်က ခင်ထားနဲ့ စကားလှည့်ပြောသလို လုပ်ပြနေ၏။ ငှက်က...

‘နောက်ကျလိုက်တာ နေသူရရယ်’

‘အခုပဲ သွားကြရမှာပါ’

ကားအမြန်ထုတ်ပြီး သူမတို့ရှေ့မှာ ထိုးရပ်ပေးလိုက်သည်

နှင့်...

‘ဒီနေ့ မမ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်လိမ့်မယ်၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် လေးနေပေါ့နော်’

စကားပြန်ထစ်ပြီး အစ်နေဖို့ သတိမရ။ ကြွကြွရွရွလေး ကား ပေါ်ရောက်လာတဲ့ မမဇော်ကြောင့် နေသူရမှာ နေရခက်သလို အလိုလို ဖြစ်နေရလေတော့တယ်။

ခင်ထားက မထက်ထက်ဇော်အနားကပ်ပြီး...

‘ဒီနေ့ ရာသီဥတု သာယာလိုက်တာနော် မမ’

မထက်ထက်ဇော်က ပြုံးရုံလေးပါပဲ။ နေသူရ စိတ်ထဲ ဘောင် ဘင်လွှဲသွားရတော့တယ်။

‘ကားဆရာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မောင်းတော့လေ’

ငှက်က ပြောတော့မှ သူကားမောင်းထွက်ဖြစ်တယ်။ အရင်လို ဆောင့်မထွက်တော့ဘူး။ အရင်လို တွေဝေမိန်းမောမနေတော့ဘူး။ အရင် လို ရင်ထဲတစ်မျိုးတစ်မည်ကြီးနဲ့ မျှော်လှမ်းတမ်းတသလို မခံစားရတော့ ဘူး။ မထက်ထက်ဇော်ကို ပြန်တွေ့လိုက်ရရုံနဲ့ အားအင်အကုန် ပြန်လည် လာသလို ခံစားလိုက်ရပြီ။

မထက်ထက်ဇော်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ရေပက်ခံထွက် လာတာနဲ့ မတူဘူး။ လူနာသွားကြည့်ပေးမယ့်သူနဲ့ တူနေတယ်လေ။

ရေပက်ခံမထွက်ရောက်တာနဲ့ ကားရပ်လိုက်တယ်။ ကားပေါ် ကဆင်းပြီးရေတစ်ခွက်လောက် တောင်းယူလိုက်တယ်။ ထက်ထက်ဇော် ကို ရွဲရွဲစိုအောင် အလောင်းမခံရသေးခင်မှာ သူဝင်လောင်းလိုက်တယ်။

‘ဘာလုပ်တာလဲ’

ငရုပ်သီးစပ်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ပြန်မေးလာတယ်။

‘ရေလောင်းတာလေ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာရှိတဲ့ ဒေါက်တာရဲ့ အမုန်းအညှိုးတွေ ပြေပျောက်ပျက်ပျယ်သွားပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး လောင်းလိုက်တာပါ’

မထက်ထက်ဇော်က သူ့ကို တအံ့တဩပြန်ကြည့်နေတယ်။ နောက်ကအဖွဲ့သားတွေ ရေမွန်းနေလို့ သူတို့အချင်းချင်း လုယက်ခေါင်း ဖွက်နေတာနဲ့တင် ဘာမှမသိလိုက်ကြဘူး။

မဏ္ဍပ်က ခပ်ကဲကဲ ငန့်သားတွေက မထက်ထက်ဇော်ကို အတင်းဝင်လောင်းကြတယ်။ ခမျှာ ရေမွန်းလို့ လိပ်လိုခေါင်းဖွက်ချင် ရှာနေတယ်။ တဘက်နဲ့ မလုံဘူးလေ။ သူက အပေါ်က အုပ်မိုးပြီး ဆီးခံလိုက်တယ်။

ရေပက်ဒဏ် သက်သာသွားလို့ မထက်ထက်ဇော် အသာမော့ ကြည့်တယ်။ အသားချင်း မထိအောင် သတိထားပြီး အပေါ်က စီးမီးပေး နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို တွေ့တော့...

‘ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကားမြန်မြန်မောင်းတော့လေ’

အောက်လက်ငယ်သားကို အမိန့်ပေးသလို ပြောလာတယ်။ သူက ငဝါခေါ်သလို...

‘မမဇော်... ရေမွန်းမှာ စိုးလို့ပါ’

‘ဘာ... မမဇော်လဲ’

‘အဲဒီလိုခေါ်တာ မကြိုက်ဘူးလား’

‘မကြိုက်ဘူး’

‘ဒါဆို မမထက်လို့ခေါ်မယ်’

‘မကြိုက်ဘူး၊ မခေါ်နဲ့’

‘ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ မခေါ်နဲ့၊ ကဲ... လျှာရှည်လိုက်တဲ့ မိကျောင်းသား ရယ်၊ သွားပါ၊ ကားထွက်ပါတော့’

‘မမ ဒီနေ့ ဘာလို့ဒီလောက်လှနေတာလဲ’

‘ဟင်... ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘူး’

ဗွမ်းခနဲ ဝေါခနဲ ရေပက်ခံလိုက်ရတယ်။ နှစ်ဦးစလုံး ကြွက် စုတ် ဖြစ်ကုန်တယ်။ မထက်ထက်ဇော် ဆံပင်တွေ အမြန်သပ်တင်ပြီး ရိုးပြန်တင်နေရာမှ...

‘ဒီမှာ ကြာရင် အသက်ထွက်တော့မယ်’

‘ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့လေ၊ ကြာကြာအပက်ခံလိုက်ရအောင်’

‘မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းကို ဘယ်တုန်းကမျက်နှာသာ ပေးလို့ ဒီလောက်တောင် အတင့်ရဲနေရတာလဲ နေသူရ’

‘မမကကော ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်တင်းမာ နေရတာလဲ၊ မမ မတရားဘူး’

ဗွမ်းခနဲ ရေတွေဝိုင်းပက်ကြပြန်တာမို့ သူတို့စကားပြော ပြတ် သွားရပြန်၏။ ငဝါတို့အဖွဲ့တွေ ဝိုင်းအော်မှ သူကားပေါ်တက်ပြီး မောင်း ထွက်လိုက်ရတော့တယ်။

‘ဒီလောက်အကြာကြီးရပ်နေရသလား နေသူရရယ်၊ ဆေး တဖြုတ်ဆို တော်ရောပေါ့၊ မဏ္ဍပ်ရှိသမျှ လူကုန်ဝိုင်းပြီးဖိပက်လို့ ဒီမှာ တစ်ဖွဲ့လုံး မွန်းကျပ်ညပ်ကုန်ကြပြီ’

‘ရေပက်ခံထွက်တာပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့’

သူက ပြန်ဟောက်စားလုပ်လိုက်တော့ ခင်ထားက ဘာမှမပြော

ညာမပြောနဲ့၊ ရေပြတ်သေနတ်နဲ့၊ သူ့နားထဲ ပြတ်ပြတ်နဲ့၊ ပက်လိုက်ပါလေ
ရော။

‘ဟာ... ဟာ... ဒီမှာ ကားမောင်းနေတာ၊ ဘာလို့ နားထဲ
ပက်ရတာလဲ၊ ငှါ... ငှါ’

ဘေးထိုးရပ်ပြီး ငှါကို အကူအညီတောင်းဖို့ အသာငဲ့ကြည့်
လိုက်တော့ ငှါကလည်း မျက်နှာတည့်တည့်ကို ရေသေနတ်နဲ့ ပြတ်ပြတ်
ပြတ်ခနဲ ပက်ထည့်လိုက်ပါအရာ။ သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ကားလုံးက
ဟားနေကြပြန်ပြီ။ ရှက်ရှက်နဲ့ မထက်ထက်ဇော်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ ထက်ထက်ဇော်က အချိုးပြောင်းမျက်နှာ ပြုံးလဲ့မျက်နှာထားနဲ့။

‘မျက်နှာပေါ်ရေတွေစိုကုန်တာကိုး၊ ကားမောင်းရင် အန္တရာယ်
ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မနီး... တို့ သုတ်ပေးမယ်’

မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးနဲ့ နေသူရ မျက်နှာကို တယုတယ
သုတ် ပေးပါတယ်။ ပဝါက ရေမွှေးပေါင်းစုံရနံ့ကို သင်းနေတာပဲ။

‘ပြောင်ပြီ၊ ပြောင်ပြီ၊ ရေတွေမရှိတော့ဘူး’

‘ကျေးဇူးပါပဲ မမ’

မေက ကျေးဇူးကပ်စေးနဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ပေါပေါလော
လော ပြောခဲ့လိုက်တော့တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မမဇော် အပါအဝင်
တစ်ကားလုံး လက်ညှိုးထိုးပြီး ‘အူနပ်အောင် ဟားတိုက်ကြပြန်တယ်။

ဘာလဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

‘သူ့မျက်နှာကို လက်နဲ့ အသာပွတ်သပ်ပြီး လက်ကိုပြန်ကြည့်
လိုက်တော့’

လား... လား... အိုးမတွေ၊ တမင်ကြိုတင်ကြံစည်အကွက်ချ
ပြီး ဝိုင်းလုပ်ကြံလိုက်ကြခြင်းပါလား။ ရယ်မောမဆုံးဖြစ်နေတဲ့ မချော
တွေကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒေါက်တာမကြီးပီပီ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေနဲ့
သူတစ်ပါးအပေါ် လုပ်ခွင့်ရလို့ အားရပါးရ ရယ်နေတဲ့ ဒေါ်ထက်ထက်
ဇော်လေ။ အံ့ပွား သွားတက်တွေတောင်ပေါ်လို့။

ကားထဲမှာ ဆောင်ထားတဲ့ တစ်ရုဏ်းတွေနဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာကို
ပြန်သန်စင်ရင်း...

‘ဒီလိုမျိုးဆို အားလုံးသဘောကျတယ်ပေါ့၊ ရယ်ကြပါ၊ ရယ်ကြ
ပါ၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ စိတ်မဆိုးကြနဲ့’

မထက်ထက်ဇော်က ရယ်ရိုက်သတ်ပြီး...

‘အောင်မာ... မင်းက တို့တစ်တွေကို ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ’

သူက မဖြေ။ လက်တွေ့လုပ်ပြခြင်းဖြင့်တုံ့ပြန်လိုက်၏။ ကား
ထွက်စဉ်မှာ ကလပ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဘာပြောကောင်းမလဲ။ မချောတွေအားလုံး ရင်ဆောင့် ကျော
အောင့်ဖြစ်ကုန်ကြပြီး နံရိုးတွေ အောင့်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။

ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ မထက်ထက်ဇော်က ပြောပလောက်အောင်
ဖြစ်သွားဖို့ နည်းနည်းလေးသာ လိုသွားတော့တယ်။

အားလုံးပို့သသောမေတ္တာနဲ့ နေသူရ ကားကို မောင်းထွက်လာ
ခဲ့မိလိုက်တယ်။ မချောတွေ အလွတ်မဲ့ မနေရ။

မြဲမြဲကိုင်ထားကြတယ်။ ပြီးတော့ ခုနကလိုလဲ စိတ်က
ကိုယ်လွတ် မရယ်ရဲကြတော့။

ရေပက်ကစားတဲ့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ ခြေချော်ပြီး ကိုယ်လွတ်လက် လွတ်ပြတ်ကျလာတဲ့ ထက်ထက်ဇော်ကို နေသူရ အောက်ကနေ အမြန် ရင်ဘတ်နဲ့ ဆီးခံပြီး ဖမ်းထိန်းလိုက်ရတယ်။ ကျလာတဲ့အရှိန်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ယိုင်ထိုးပြိုလဲမှုလို ဖြစ်သွားပေမယ့် နေသူရက အရှိန် တန်အောင် နောက်ခြေဆုတ်ကန်ထောက်ထားလို့ အလိုက်သင့်ဖြစ်ကာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းမည့်အဖြစ်က လွတ်မြောက်သွားတယ်။ နေသူရက ဖမ်းမထိန်းလိုက်ရင် ထက်ထက်ဇော်တစ်ယောက် စင်မြင့် ပေါ်ကနေ မရှုမလှ ပြုတ်ကျပြီး အများတကာ ဟားစရာဖြစ်အောင်ကို အရှက်ကွဲခံရတော့မှာ သေချာတယ်။

သူ့ရင်နဲ့ အပ်ထွေးပြီး ထိန်းထားရတဲ့ ထက်ထက်ဇော်ခမျာ လန်ကြောက်တဲ့အရှိန် မပြယ်ပေးဘဲ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ သူ့ကို လှမ်း ကြည့်နေတယ်။ စင်ပေါ်က ထက်ထက်ဇော် ခြေချော်ကျကတည်းက အော်လိုက်ကြတဲ့ အာမေဇိုတ်သံတွေ တိတ်သွားပြီး သိသိသာသာ ပြူး ကြည့်နေကြလေရဲ့။

‘ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး မမဇော်’
သူပြောလိုက်မှ သူ့ရင်ခွင်ထဲကအသာတွန်းထိုး ရှုန်းထွက်လိုက် ပြီး...
‘ရုတ်တရက် ခြေခေါက်ပြီး ချော်ကျသွားတာတော်သေးတာ ပေါ့’

‘ခြေထောက်အကြော မြက်သွားသေးလား’
ထက်ထက်ဇော်က သူမခြောက်ထောက်ကို အသာလှည့် ထောက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်းပြတယ်။ ငုဝါ၊ ထိုက်ထိုက်နဲ့ ခင်ထားတို့ အပြေးတစ်ဝိုင်းရောက်ချလာတယ်။ ဘာမှမဖြစ်တော့မှန်းသိရမှ...
‘တော်သေးတာပေါ့ မမရယ်၊ ငုဝါတော့လေ မမဇော်၊ ပြုတ် ကျသွားတာ လှမ်းမြင်လိုက်ကတည်းက လန့်အော်လိုက်မိတာ၊ စိတ်ထဲ လည်း သွားပြီလို့ကို ထင်လိုက်တာ၊ နေသူရ အောက်ကနေ ဖက်ပွေ ထားလိုက်လို့သာပေါ့’

ခင်ထားက ထက်ထက်ဇော်ခြေထောက်ကို ကိုင်ပြီး အသာ ဖိနှိပ်ပေးရင်းမှ...

‘မမကလည်း ကျွန်မကိုမှ ခေါ်မသွားတာ၊ ဘာမပြော သာ မပြောနဲ့ ဆင်းချသွားတာကိုး’

‘မမရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်လို့ပါ၊ သူနဲ့ မတွေ့တာကြာပြီမို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ့ကို သွားခေါ်တာလေ၊ သူ့ထဲ စင်ပေါ်မှာ ရေပက်ကစားနေတယ်’

ထက်ထက်ဇော်ပြောနေဆဲပင် စင်ပေါ်က ထက်ထက်ဇော်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကသောက မျော ဆင်းချလာပြီး...

‘ထက်ထက်ရယ်... ငါမှာ ရင်ကိုထိတ်သွားတယ်၊ ဒီစင်ပေါ် တက်တဲ့လှေကားက အဖြစ်လုပ်ထားတော့ မတ်လွန်းတယ်လေ၊ သတိ ထားဆင်းဖို့ မမှာလိုက်ရဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်သွားပါဘူးနော်’

‘ဘာမှမဖြစ်သွားပါဘူး ခင်နှင်းဆီရယ်၊ ကိုယ်လည်း သတိ လက်လွှတ်ဖြစ်သွားတယ်’

ရေပက်ခံမဏ္ဍပ်ရေမှာ ကားထိုးရပ်ကတည်းက ကားပေါ်က ထက်ထက်စော် ဆင်းချသွားတာကို နေသူရ တွေ့လိုက်ရတယ်။ စင်မြင့် ပေါ်တက်သွားပြီး ရေပက်ပျော်မြူးနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သွားနှုတ်ဆက်တယ်။ နှစ်ယောက်သား အပျိုဖြန်းကလေးတွေလို လန်း လန်းဆန်းဆန်းနှင့် မြူးကြွခေါ်ပြောနေပုံက ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေကို အမှတ် မရ။

နေသူရက ကားပေါ်ကနေဆင်းပြီး ရေပက်ကစားတဲ့ စင်မြင့် အောက်နားမှာ မယောင်မလည်နဲ့ ရပ်ကြည့်နေမိတယ်။ ကားပေါ်မှာဆို ရေပက်ခံရလွန်းလို့ မွန်းကျပ်နေတာပါပဲ။ စင်မြင့်ပေါ်က ထက်ထက် စော် ပြန်ဆင်းလာတဲ့အခါ လှေကားခြေရင်းနားက သူ ရပ်ကြည့်လိုက်မိ တယ်။ ရုတ်တရက် ထက်ထက်စော်လည်း ပြုတ်ကျလာရော အဆင် သင့် ပွေ့မိလျက်သား ဖြစ်သွားပါလေရော။

မတော်တဆခြေချော်ကျမှုကို အမှတ်တမဲ့ ကယ်တင်လိုက်နိုင် မှုမျိုးဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ အဲဒီမဏ္ဍပ် အသိ အကျွမ်းတွေကို နှုတ်ဆက် လက်ပြလာပြီးတဲ့အထိ ထက်ထက်စော် ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်နှိန်ပြယ်ချင်သေးပုံမရဘူး။ နေသူရကိုလည်း ခဏ ခဏ ခိုးကြည့်တယ်။ နေသူရက အလိုလိုသိနေကယ်။ ခြေချော်ကျတဲ့

ရက်စက်တော့မှာလား

အကြောင်းကို မေ့သွားအောင် အခြားအကြောင်းတွေ ရှာကြံပြောဆိုပေး လိုက်ရတယ်။

ဒီနှစ်သင်္ကြန်စာထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်။ သင်္ကြန်သီချင်းအသစ် တွေ ဘယ်အပုဒ်ကောင်းတယ်။ ဒီနှစ်မန္တလေးမှာ အစဉ်အလာအတိုင်း အစည်ကားဆုံးဖြစ်တယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်။ မော်လမြိုင်၊ ပဲခူး၊ ပုသိမ်၊ ပြည်၊ တောင်ငူ၊ တောင်ကြီး၊ ဗြိတိ စတဲ့မြို့ကြီးတွေမှာ စည်ကား တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြနေဖြစ်တယ်။ သင်္ကြန်နောက်ဆုံးနေ့ကို မကုန်ဆုံး ပါစေနဲ့လို့ ဆုမတောင်းချင်ပါဘူး။ ဆွဲထားလို့ရရင်တော့ အသည်း အသန်ကို ဆွဲထားလိုက်ချင်တယ်။ ‘မမတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို ပြန်ပို့ပေးပြီး ကျွန်ကားကို ပြန်ယူလာတဲ့အထိ မမစော်ရဲ့အရိပ်အယောင်၊ ရနံ့၊ ‘မသံ၊ အထိအတွေ့တွေ မြူမှုန်မျှမကွာအောင် သူ့အသိထဲမှာ စွဲငြိနေတယ်။ ဘီယာစတေရှင်တစ်ခုမှာ ဘီယာဝင်မော့ဖြစ်ရင်း ဒီနေ့တာမှာ မမနဲ့ ပတ်သက်မိသမျှကို တစ်မိမိပြန်တွေးမိပြန်တယ်။

ရင်ခွင်ထဲကျလာတဲ့ အထိအတွေ့ အေးသော်လည်း နွေးနွေး ရှိန်းမြဲနေတယ်။ မမစော်... ထက်ထက်စော်၊ သူ့အပေါ် ရှက်စိတ်ဝင် သွားတဲ့ ပုံစံလေးက ချစ်စရာတော်တော်ကောင်းတယ်။ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ပြန်ပို့ပြီး နှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြတဲ့အခါ ထက်ထက်စော်က သူ့ကို တီးတိုး ပြောလိုက်တဲ့စကား မိုးပြေတစ်ခွင် တုန်ဟီးသွားသလို သူ ထင်မှတ်ခံစား လိုက်ရတယ်။ ရှုန်းလဲ့တောက်စား မျက်ဝန်းများနဲ့ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက် တဲ့ စကား...။

‘ကျေးဇူးပါပဲကွယ်’တဲ့။

သူ့အပေါ် အထင်လွဲချက်တွေ မှန်သမျှ သူ သူတောင်းပြီး

သင်္ကြန်ရေနဲ့ လောင်းလိုက်ခဲ့၍ ကွာကျသွားခဲ့လေပြီလား။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ထက်ထက်စော်အနားက သူ တစ်ဖဝါးမှ မခွာ
ချင်။ မပြန်ချင်။ မသွားချင်။ မဝေးချင်။ ဟူး... မလွယ်တော့ဘူး။

(ဒီရင် အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသမျှ မမစော်ကို တမ်းတနေပါ
ရစေတော့)။

* ✓ *

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၈)

‘ဒီလောက် တိုက်ဆိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒီလောက် မြန်ဆန်တိုးတက်
ဖြစ်ထွန်းသွားလိမ့်မယ်လို့ လုံးလုံး မထင်မိဘူး နေသူရ’

သော်ဒီက ပုစွန်ကြော်တစ်ကောင်ကို ဝါးရင်း ပြောလာခြင်း
ပါပဲ။ နေသူရက ဘီယာတစ်ခွက်ကို မျဉ်းသောက်နေရာမှ အသာပြန်ချ
ထားလိုက်ပြီး...

‘ငါ့ရဲ့ ဖူးစာရှင်ဟာ မမလို့ ငါ အလိုလိုထင်နေတယ် သော်ကြီး၊
မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ နဖူးစာရွာလည်ချင်ရင် ဆုံချက်တွေက ကြံဖန်
ဝင်လာတတ်တာပဲကွာ’

‘ကပ်... မင်းတို့အခန်းက ဒီမှာတင်ရပ်နေပြီ၊ ဟိုက ကျေးဇူး
တင်စကားပဲ ဆိုသွားတာ၊ သူ့အိမ်ကို လာလည်ပါလို့ မင်းကို ဖိတ်ခေါ်
သွားလို့လား၊ တကယ်ဆန္ဒရှိတယ်ဆို ဒီလိုဘယ်နေမလဲကွာ’

‘မင်းပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် အထိအတွေ့ကြောင့် ရှိန်ပြီး အဲဒီဖိတ်ခေါ်မှုကို မေ့လျော့
နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

ဖိုလပြည့်စာပေ

ဖိုလပြည့်စာပေ

အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကေ့စ်ကို ငှါနဲ့ညှိလိုက်ရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်ထင်တာပဲ၊ ခင်ထားကိုတော့ သတိထား။

‘ငှါကို ပြောရင်တော့ အောင်သွယ်ပေးမှာပဲ၊ ခင်ထားကို ဘာလို့ သတိထားရမှာလဲ၊ သူက ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ ဝင်ဖျက်တတ်လို့ လား။’

‘အေးပေါ့၊ ခင်ထားအကြောင်း မင်းပြောလို့ ငါသိရသလောက်နဲ့ ထင်ကြေးပေးရတာ’

‘ခင်ထားက ဒီလောက် အရေးမပါပါဘူး။’

‘မလွဲမသွေ အရေးပါမယ့်အချက်တွေကို ငါကြိုထောက်ပြမယ်’

‘ဘာတွေလဲ’

‘အဲဒီ ဒေါက်တာတွေက သာမန်ဘွဲ့ရတစ်ယောက်လောက်ကို အထင်မကြီးကြဘူး၊ သူတို့ထက်သာတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ အဆင့်မြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေလောက်ကိုသာ သူတို့ရဲ့ ခင်ပွန်းအရာထား ပြီး တွေးတောရွေးချယ်ကြမှာကွ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီလို ဒေါက်တာမတစ်ယောက်နဲ့ ငြိဖူးလို့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြောပြတာ၊ နောက်ပြီး ငါတို့အသိထဲကကို ကျော်မြတ်မိုးကြီးကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ သူလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကို ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာ၊ တကယ်တမ်း ဆရာဝန်မကယူတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ကို လက်ယပ်ယူသွားတာ၊ အဲဒီလို ဆရာဝန်တွေက တို့ဆီမှာ အမြင့်ဆုံးဘွဲ့ ကိုရထားတယ်ဆိုပြီး တော်ရုံတန်ရုံ လူလောက်တော့ လက်ထပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းနဲ့တွက်ပြီးအိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးချယ်ကြမှာ သေချာ

ရက်စက်တော့မှာလား

တယ်၊ မင်း ကြုံတွေးပြီး ဆင်ခြင်သင့်ရင် ဆင်ခြင်ရအောင် ပြောပြထားတာ’

‘ငါလည်း အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ကြားဖူးမှားဝရှိပါတယ်၊ မဆိုင်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်၊ ငါတို့ကျောင်းတက်တုန်းက ကိုရဲကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဆောင်နေ ကျောင်းသားကြီးလေ၊ သူပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို မှတ်မိသေးလား။’

‘ဘာလဲ၊ အဆောင်မှာ ထမင်းချိုင့်လိုက်ပို့တဲ့ ကောင်လေးနဲ့ အဆောင်နေ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက် ငြိတွယ်သွားကြပြီး လက်ထပ် သွားကြတဲ့အကြောင်းလား၊ တစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာပါကွာ’

‘ဖြစ်ခဲ့တာကိုပဲ၊ ငါရဲ့မဟာအခွင့်အရေးလို့ သတ်မှတ်ကြီးစား ချင်တယ်၊ ငါ မမကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်နေမိပြီ၊ ပြန်ဆုတ်လို့မရ တော့ဘူး’

‘မင်းအဖြစ်ကလည်း ပြန်နုတ်လို့မရမှတော့ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ရှေ့ဆက်လိုက်ရတော့မလို့ဖြစ်နေပြီ၊ အကောင်းအဆိုး နှစ်မျိုးစလုံးကို ကြုံတွေးပြင်ဆင်ပြီး ဆက်သာလိုက်ပေတော့ နေသူရစေ’

သော်ဒီ အကြံပေးချက်က နေသူရ အတွေးကို ပိုမိုရှုပ်ထွေးစေ တယ်။ ဘုန်းကြီးဝတ်နေသည့် ပေလယျရဲ့စိတ်ကို ပိုမိုရှုပ်ထွေးသွားစေ တယ်။ ဘုန်းကြီးဝတ်နေသည့် ပေလယျလား လူထွက်လာရင်တော့ နှုတ်ဆင်ခေါင်းရှုပ်စရာတွေ အကြံပေးလာဦးမှာပဲ။

ထက်ထက်ဇော်နားကို ထပ်မံသွားရဖို့ ငှါကို အားကိုးတော့ တာ။ ထိုက်ထိုက်ကို အပူကပ်ရမှာလား။

အစွမ်းအစမရှိရာကျမည်။

ဒီလိုဆိုရင် ထက်ထက်စော်က သူ့ကို အထင်သေးလာစရာပဲ ရှိလိမ့်မည်။ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အချိန်အားရတာနဲ့ ထက်ထက်စော်အနား ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပင် ရောက်အောင်တိုးဝင်သွားဖို့ နေသူရ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ် မထက်ထက်စော်ရယ်...။

နဖူးမှာ စာပါနေလို့ကတော့ တစ်နေ့တစ်လဲ ပုဂံဘယ်ပြေးမှာ တဲ့လဲ။

* * *

BURMESE
CLASSIC

ရှေးဟောင်းကားကြီးရောင်းမည်ဆိုလို့ အိမ်ကြီးမှာ သော်ဒီ၊ ပေလယူရဲ့ကားကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ ရောင်းမဲ့အဘိုးကြီးက လည်း အိုင်စီအက်ဆိုလား၊ ဘာဘွဲ့ဆိုလားမသိ။ ကိုလိုနီခေတ်က ထိုဘွဲ့ ရရန် ဤကားကို သူ့မိဘတွေကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ကြားလုံးကလည်း ထုတ်လိုက်သေးသည်။ စမှတ်တံကား မဖြစ်လို့သာ တော်သေး၏။ အော်စတင်ဗြူကားမျိုး မဟုတ်၍လည်း ကြည့်ဖြစ်၏။ ဒို့ဒီကားသာဆိုလျှင် ကုမ္ပဏီဖျက်သွားတာကြာပြီလို့ ဆင်ခြေတက်ရ တော့မှာပင်။

ဘီးတွေ၊ အလိုင်းမင်းတွေ မှန်မမှန် ကြည့်ရတယ်။ ဘက်ထရီ ခေါင်းတွေ၊ ပလပ်ခေါင်းတွေ လိုက်စမ်း၊ အင်ဂျင်အနေအထားနဲ့ ဘော်ဒီ ပြန်ကိုင်ရင် (နှစ်သက်တမ်းအရ) ခံနိုင်ရည် အနေအထား ဘယ်လို ဖို့မရှိ ဟိုကလီ ဒီကလီ လုပ်နေတုန်းမှာ တစ်ချိန်လုံး ကြားလုံးထုတ်နေ တဲ့ အဘိုးကြီးအနားကို အသံတစ်သံရောက်လာပါလေရော။

‘အဘိုး... သမီး... ဆေးခန်းသွားတော့မယ်’

ကြားဖူးနေကျအသံမို့ ချက်ချင်းလှည့်လိုက်သောအခါ ထယ် ထက်စော် ဖြစ်နေ၏။ ထက်ထက်စော်ကလည်း သူ့ကိုပြန်ပြီး အံ့သြသွား ၏။ အဘိုးကြီးက...

‘အေး... အေး... သမီး၊ လမ်းထိပ်ကပဲ ကားငှားသွားတော့
နော်၊ ဒီကားလေး ပြန်ရောင်းပြီးရင်တော့ ဒီနေ့ခေတ်စားနေတဲ့ ပဲရာဒို
လောက် ပြန်ဝယ်စီးနိုင်မှာပါ။ မစီးနိုင်ခင်တော့ အငှားကားပဲ ခဏ
သည်းခံနေဦးပေါ့ မြေးရယ်’

‘နေသူရပါလား၊ လာ... လာကြည့်တဲ့ အဖွဲ့တွေ ရောက်လာ
သံတော့ကြားတယ်၊ မင်းတို့မှန်း မသိဘူး’

‘ကျွန်တော်လည်း မမဇော်တို့အိမ်ဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး၊ ဒီအဘိုး
က မမဇော်ရဲ့ အဘိုးကိုး’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဟေ... ငါ့မြေးနဲ့ မင်း ငယ်လို့လုပ်ပြီး သိတာလဲ’

‘သူက သမီးရဲ့လူနာလေ အဘိုးရဲ့’

‘ဟေ... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ’

‘အားပါး... ဆုံမှဆုံတတ်သကဲ့’

နေသူရနဲ့ ထက်ထက်ဇော်တို့ မျက်လုံးချင်း ရင်းနှီးနှစ်လိုဖွယ်
ရာ စကားတွေ ရင်တွင်းအသံနှင့် အာရုံစေစား စကားခြွေပါးနေသလို
ခံစားနေရစဉ်မှာပင် ရှေးခေတ်အရာရှိ အဘိုးကြီးက...

‘အေးကွယ့်... အသိအကျွမ်းတွေဆိုတော့ ပြောရဆိုတာ ပို
ကောင်းတာပေါ့၊ အဘိုးမှာ အိမ်စီးကားနှစ်စီးရှိတာ တစ်စီးကို ရောင်းပစ်
လိုက်ပြီ၊ ဒီတစ်စီးကို ပြန်ပြင်မစီးချင်ဘူး၊ ရောင်းပြီးရတဲ့ငွေနဲ့ အရင်
ကားရောင်းလို့ရတဲ့ငွေပေါင်းပြီး ကားကောင်းကားသန့် ဝယ်စီးဖို့ စီစဉ်
နေတာကွယ့်’

သော်ဒီက အခြေအနေကို သဘောပေါက်ပြီး ဝင်ပြောရတော့
တယ်။

‘ဟုတ်လား၊ အဘိုးကားက အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မှာပါ၊ ကား
နဲ့ပါတ် ဘယ်လို ဘယ်လိုလဲထားခဲ့သလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အိုပယ်
စာရင်း မဝင်သေးပါဘူး’

ပေလယျကပါ ဝင်ပြီး...

‘အဘိုး ခေါင်းတွေချောင်နေပြီ’

‘ဟေ... ဘာလဲဟ၊ မင်းဟာ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့’

‘ပလပ်ခေါင်းတွေကိုပြောတာပါ၊ အဘိုးရဲ့ဌေးလည်း မကောင်း
တော့ဘူး’

‘ဟ... ငါ့ဌေးဆိုတာ ဘယ်ဟာကိုပြောတာလဲ’

‘ကားဘီးဌေးလေ’

ပေလယျက တချို့စကားတွေပြောလျှင် အိန္ဒိယလေသံဝဲတတ်
၏။ ကားဘီးဌေးကိုလည်း ကားဘီးဌေးဟု ခေါ်တတ်သည့် အကျင့်ရှိ၏။

အရောင်းအဝယ်သမားတွေနဲ့ အမှုအကျင့်အတိုင်း သူများဆီက
ဝယ်ရမည်ဆိုတော့ အပြစ်အနာအဆာတွေကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ရှာဖွေတင်ပြ
ကြရပြီပေါ့။

ပေလယျတို့ စကားဝဲတာ မျိုးရိုးနှင့်ပင်။

ထက်ထက်ဇော်က အကြည့်ကို အဘိုးထံရွှေ့ပြီး သွားဖို့ ထပ်
နှုတ်ဆက်တယ်။ သူ့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ဖို့အပြင်မှာ...

‘ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ၊ ကားကို သူတို့ကြည့်ပြီးစကား
ပြောပါလိမ့်မယ်’

‘ဟေ့... ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကားသောက်သာတယ်၊ အသိအကျွမ်းတွေပဲ၊ ကားကြုံစီးသွားလိုက်ပေါ့ မြေးရယ်’

ထက်ထက်ဇော် မငြင်း။ နေသူရကလည်း သွက်လက်စွာပင် ကားပေါ်တက်ပြီးပြီ။ ထက်ထက်ဇော်ရောက်လာတာနဲ့ မောင်းထွက်လာ ခဲ့တယ်။ သော်ဒီနဲ့ ပေလယျက သူတို့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောမသွားလို့ ကျိတ်ပြီး ဒေါ်ခွီးကြတယ်။

လမ်းသွယ်ထဲမှာ မောင်းနှင်နေစဉ်မှာပင်...

‘မအုံဩဘူးလား မမဇော်’

‘ဘာလဲ၊ ထပ်တွေ့ဆုံကြတာတကို ပြောတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အောင်မယ်... မင်း တမင်လုပ်ယူအကွက်ချစိစဉ်ထားတာကို

ဗျား’

‘ဗျာ’

‘သိပ်တုန်လှုပ်မနေပါနဲ့၊ တို့မှာ စိတ်တန်ခိုးရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီလူ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ’

‘ခုနပြောလိုက်ပြီးပြီလေ၊ တမင်တွေ့ရအောင် အကွက်ဆင်ပြီး မင်းရောက်လာတာပါလို့’

‘မမဇော် ပြောတာ လွဲနေပြီ၊ အဲဒီလို လုံးဝမဟုတ်ဘူး’

‘ဒီလိုပဲ ပြောကြမှာပေါ့’

‘တကယ့်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတာပါ၊ ကျွန်တော် အမှန်

ချက်စက်တော့မှာလား

တကယ်ကြိုးစားချင်လို့ စိတ်ကူးမိတာတောင် အသေအချာအကွက်ချဖို့ ခလွယ်လှပါဘူး’

‘ကဲပါ၊ ဒါတွေပြောနေရရင် ပေရည်တယ်၊ ဆေးခန်းရောက် အောင်သာ မြန်မြန်မောင်းပို့’

‘မမက မြန်မြန်စကားသိပ်ပြောတာပဲ၊ လောတိုင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုံမှန်ပဲ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ အသက်ရှင်သန်နေဖို့ အတွက်သာ လုပ်သင့်တယ်၊ အလုပ်ပေါ်မှာ အသက်ရှင်သန်နေရတာ ချီး မဖြစ်သင့်ဘူး’

‘ဒီမှာ ချာတိတ်လေးရဲ့၊ လူ့သက်တမ်းကို အများဆုံး (၈၀) ထားလိုက်ရင် တစ်နှစ်မှာ ရက်ပေါင်း (၃၆၅)ရက်ရှိတယ်၊ ဝါထဲနှစ်တွေမှာ ဖေဖော်ဝါရီ(၂၉)ရက်ဖြစ်လို့ ပိုလာတဲ့တစ်ရက်အတွက်ပါထည့်၊ ဆိုင်းလိုက်ရင် (၂၉၂၁၈)ရက်ပဲရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှင်သန်ရသော်ရက် အရေအတွက်ဟာ (၂၉၂၁၈)ရက်ပဲ၊ အဲဒီအထဲမှာ တစ်နေ့ချင်းမျှ (၈)နာရီအလုပ်လုပ်၊ (၈)နာရီ အနားယူ၊ (၈)နာရီ အိပ်စက်မှု အရ အနားယူဖို့အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကုန်ဆုံးနေကြရတဲ့ အချိန်တွေက သုံးပုံမှာ တစ်ပုံပဲဆိုတော့ တွက်ကြည့်လိုက်ရင် လူတစ်ယောက်အတွက် အချိန်အခါ အခွင့်အလမ်း အိုမင်းမရွေးကာလတွေကြောင့် တကယ့်တကယ် ကြိုးစားရမယ့်ရရှိချိန်လေးက နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ မြန်မြန်လောမနေရင် လွဲချော်နောက်ကျခြင်းရဲ့ အကျိုးဆက်တွေ ခံစားရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်လို့ မမဆိုရင် တစ်နေ့ကို ငါးနာရီပဲ အိပ်ချိန်ထားတယ်၊ ဘွဲ့တစ်ခုလောက်နဲ့ ရပ်သွားသူ နောက်ထပ်ဘွဲ့တွေ အများကြီးယူနိုင်အောင် ဆက်ကြိုးစားနေရ

တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မမှာ အချိန်ဆင်းရဲလို့ လောဆော်နေတာပေါ့။

‘ဘဝကို အချိန်ဇယားနဲ့ဆွဲပြီး အတင်းကာရော ကြိုးစားနေတိုင်း ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလားဗျာ’

‘Where there's a will, there's a way ဆိုသလိုဖြစ်ကို ဖြစ်လာစေရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြင်းထန်ထန်ထားရင် ဖြစ်အောင် ဖော်ဆောင်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းလည်း ရှိကိုရှိနေရမယ်လေ၊ မမ နည်းလမ်းရှာတွေ့လို့ အဲဒီအတိုင်းလျှောက်နေတာပေါ့၊ ဘာလဲ၊ မင်းတို့လို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သုံးနှာရီလောက်ကြာအောင် အချိန်ဖြုန်း၊ ညနေကျတော့ ဘီယာဆိုင်မှာ တမေ့တမောထိုင်၊ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာက ဘဝနဲ့ချီရင် ဘာမှမပြောပလောက်တာကလေးလုပ်ခဲ့၊ ဘာတွေများ တိုးတက်မှုဖြစ်လာမတဲ့လဲ၊ ငွေလေးရတာမှန်ပေမယ့် ဘယ်မှာလဲ လူတိုင်းအထင်ကြီးရီသေလောက်တဲ့ ဉာဏ်ပညာဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေ’

‘ဟို... ဟို... မမဇော်ပြောမှ ကျွန်တော်က သုံးမရတဲ့ကောင်ကြီးလုံးလုံးဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီမှာ မမ အဲဒီဉာဏ်ပညာ ဂုဏ်ထူး အချိန်အဝါ ကြီးတွေရရင်လည်း တစ်နေ့သေရင် ကိုယ်နောက်မပါတော့ဘူးဗျာ Man's life is but a ceaseless journey to death တဲ့၊ လူ့ဘဝဆိုတာ သေခြင်းဆီ မရပ်မနားခရီးသွားနေရခြင်းသာဖြစ်တယ်တဲ့၊ ဒီလို သဘောပေါက်ထားရင် အဲဒီအရာတွေကို အတင်းကြိုးစားမနေချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘မင်းက Impossible သမားပဲ၊ မမက I.M Possible ဆိုပြီး ခွဲဖြာထွက်ထုတ်နိုင်တယ်၊ I am possible ဆိုတဲ့ I am possible သမားမျိုးနဲ့တော့ မင်းနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ကွဲလွဲနေပြီလေ၊ ဒါကြောင့်မို့

ထင်တယ်၊ စတွေ့ကတည်းက အကြောမတည့်တာ’

‘ကျွန်တော် အကြောတည့်အောင်ထားပြီး အမှန်တရားအတိုင်း ပြောပြနေတာပါ မမဇော်’

‘အို... မမပြောတာလည်း မမရဲ့ အမှန်တရားပဲ၊ ရှင်တော်မြတ် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်လေ၊ ကောင်းတဲ့စိတ်အလျင်ကို ဘားဆီးလို့မရဘူးဆိုတဲ့ တရားလေ၊ မင်းက နယ်ပယ်သေးသေးလေးနဲ့ လူ့လောကကို အကျိုးများအောင် ထမ်းပိုးပြီး သေဆုံးသွားချင်တဲ့သူဆိုရင် မမက နယ်အကြီးကြီးကနေ လူ့လောကကို အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်ပြီး သေဆုံးသွားရတဲ့အခါ မင်းထက်ပိုပြီး ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်တဲ့ဘုံကို’ ရောက်သွားရမှာပေါ့ကွ၊ တရားသဘောအရ လူဟာ တစ်နေ့သေရင် ဘာမှမပါဘူးဆိုပြီး ရှင်သန်ရုံလေးနေသွားတာထက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ရှင်သန်နေသွားပြီး နောက်ဘဝအတွက် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတော်တွေအတိုင်း ဒါနတွေပြုမယ်၊ သီလကိုဆောက်တည်မယ်၊ ဘာဝနာကို ကျင့်ကြံပွားများနေထိုင်သွားသော်ဆိုရင် သာလွန်ပြီး အကျိုးမဖြစ်ထွန်းနိုင်ဘူးလား’

လမ်းမပေါ်မှာ မောင်းနှင်ရင်း ပြောလာကြတာမို့ ထက်ထက်ဆီကို နေသူရက အလေးပြုလိုက်ပြီး...

‘မမဇော်ရဲ့ အမှန်တရားက ကျွန်တော့်အမှန်တရားကို ကျော်လွန်သွားပြီ၊ စကားပြောလို့ကောင်းပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော် ကြိုးစားပမ်းစား အကွက်ချပြီး မမဇော်ဆီကို မဝင်ရအောင် ကျွန်တော့်ကို အခါအခါ ဓားမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်တွေဆွဲပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရအောင်’ ထက်ထက်ဇော်က နေသူရကို သရော်သလို ကြည့်တယ်

‘ဆေးခန်းမှာ လူနာရှင်းရင်လာတွေ့လို့ ရပါတယ်၊ ဆေးခန်း
ဖွင့်ချိန်က နောက်ပိုင်း ညနေပိုင်းရှိတယ်၊ အချိန်တွေကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
မှတ်သွားပေတော့’

‘ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်ရောဂါ အသစ်အဆန်းတစ်ခုဖြစ်နေတာ
မမဇော်နဲ့ တကယ်ကို ပြသချင်နေတယ်’

‘လာပြန်ပြီ၊ ဟိုတစ်ခါလို ရူးကြောင်ကြောင်ရောဂါပဲ မဟုတ်
လား၊ အလုပ်ရှုပ်အောင် လာမလုပ်နဲ့၊ ခင်ထားနဲ့ တွေ့သွားမယ်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ရောဂါက တကယ့်ကို အသစ်ကျပ်
ချွတ်...’

‘ဘာရောဂါလဲ၊ ဆိုပါဦး’

‘ဒေါက်တာဒေါ်ထက်ထက်ဇော်ကို တွေ့လိုက်ရတိုင်း စကား
ပြောလိုက်ရတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်တွေ သာမန်ခန့်နှုန်းထက်ကို မြန်မြန်
ခန့်လွှန်းနေတယ်၊ အဲဒါ...’

‘အဲဒါ... နှလုံးရောဂါပေါ့’

တုန်လှုပ်ခြင်း စဉ်းငယ်မျှမရှိ။ ပကတိအသွင်ပုံစံဖြင့် တည်
တည်ယဉ်ယဉ်လေး ပြန်ပြောလာသော မထက်ထက်ဇော်ပါပဲ။

‘အဲဒီရောဂါကို ပျောက်အောင်ကုသပေးပါ ဒေါက်တာ’

‘မင်းကြည့်ရတာ ရောဂါကျွမ်းနေပြီ၊ ဆေးမမိတော့ဘူးနဲ့ တူ
တယ်’

‘အသက်ကယ်ဆေးပေးပါ’

ထက်ထက်ဇော်က နေသူရကို ဆတ်ခနဲ စိုက်ကြည့်ပြီး အဟား
ခနဲ ဟားလိုက်တယ်။ နေသူရက ရှက်နေပေမယ့် အသက်မရှူစတန်း

တောင့်ခံပြီး ထက်ထက်ဇော်ကို ပြန်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

‘စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ အကွက်ဆင် စကားလုံးတွေ ဆက်မသုံး
ခမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သိပ်ရိုးလွန်းတယ်’

‘မမဇော် နားလည်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြောရ
ဧလဲ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲရှိတာ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံချင်နေတာပါ၊ ကျွန်တော်
မမဇော်ကို...’

‘မင်း ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ အခွင့်အရေး သိပ်ယူတယ်၊
တစ်ချက်ကလေး မျက်နှာသာပေးလိုက်တာနဲ့ ရောင့်တက်လာတော့တာ
ပဲ၊ ဒီမှာ နေသူရ မင်းနဲ့တို့ ပတ်သက်တာဘာမှမကြာသေးဘူး၊ ဒီလို
အချိန်မျိုးမှာ မင်းဒီလို စကားမျိုးပြောတာ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးထားတာ
တို့ကို စော်ကားတာပဲ’

‘ဗျာ... ကျွန်တော် အဲဒီလို မရည်ရွယ်မိပါဘူး မမ၊ ကျွန်တော်
အလျင်စလို ရင်ဖွင့်ရတာကလည်း ကျွန်တော် နောက်ကျကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့
ပါ၊ လူပျိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ အပျိုတစ်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်တာ စော်ကား
ရာမြောက်နေသလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို ကြိုက်တဲ့
အပြစ်ဒဏ်သာ ချလိုက်ပါတော့’

ဆေးခန်းရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်ပြီး ပြောနေကြတာမို့ ကားပေါ်က
မထက်ထက်ဇော် ဆတ်ခနဲ ဆင်းချသွားပါလေရော။ ဘယ်ရမလဲ။
ဆေးခန်းထဲရောက်တဲ့အထိ နေသူရ လိုက်ပြောတော့တာပေါ့။

‘ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်’

ဆေးကောင်တာပေါ်မှာ ကြက်မွေးသုတ်ရင်း မသိမသာ အကဲ
ဆတ်နေတဲ့ ခင်ထားကတောင် ဆတ်ခနဲ ပြူးကြည့်လာရတော့တယ်။

ထက်ထက်စော်ရဲ့ ဆေးခန်းထဲမှာလည်း လူနာက ကြိုတင် သွတ်ကင်နဲ့
ရောက်နေကြချိန်ကြီးပေါ့။

‘ဒီမှာ ဆက်ပြောဖို့ မသင့်တော်ဘူး။ သိပ်ပြောချင်နေရင် နေ
လယ် ထမင်းစားချိန်တစ်ခေါက်လာနဲ့၊ အခု... ပြန်တော့’

ဒါပါပဲ။ ထက်ထက်စော်ရဲ့ ချွန်မြဲနေတဲ့ ဆက်ဆံရေးတစ်ရွေး
သားလေး တုံ့ပြန်လာတဲ့ အပေါ်မှာတောင် ဒီကောင့်ရင်တွေ ဆတ်ဆတ်
တုန်ရင် မျှော်လင့်နေချင်သေးတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်ကြီးကဲပြီး ရှေ့ဆက်
ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတဲ့ အသိက ရင်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေပြန်ရဲ့။

ဆေးကုခန်းထဲအထိတော့ လိုက်မဝင်ဖြစ်တော့ဘူး။ လူမှုရေး
အရ သိပ်တရားလွန်ရာကျသွားမယ်လေ။

ခင်ထားက ကပ်မေးလာတယ်။

‘ရှင်တို့ ဘယ်မှာ ဆုံဖြစ်ကြတာပဲ’

‘ဒီလိုပဲပေါ့’

ပန်းနှစ်ဖက်တွန့်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ခင်ထားက
မချင့်မရဲ ဟန်ပန်နဲ့...

‘အဲဒီ ဒီလိုပဲဆိုတာကြီးကို ရှင်းအောင်ထပ်ပြောစမ်းပါ’

‘သူများအတွင်းရေးကို နေရာတကာ လိုက်မမေးသင့်ဘူး’

‘အောင်မယ်၊ အေးပါ... ရှင်နော် မမက Nòဆိုလို့ကတော့
ရှင် ချက်ချင်းကြွအောင် ကျွန်မ လုပ်ပြမယ်၊ ကွန်ပေါင်ဒါဆိုပြီး အထိ
မသေးနဲ့၊ မမနဲ့ ရှင် ဝေးသွားမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ’

‘ဘာမှမမှတ်ဘူး၊ ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို ဆွဲထုတ်ပစ်မယ်လေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ပစ်လိုက်မယ်’

‘ဆက်ပေါ့၊ ငါက မမရဲ့လူနာလေ၊ ဆရာဝန်ဆိုလာပြတယ်၊
ဘာပဲဒေကို ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်လို့လဲ၊ ရှင်းလို့ရတယ်’

ဒီအချိန်မှာပဲ အခန်းထဲက ဒေါက်တာထက်ထက်စော်ရဲ့အသံ
ထွက်ပေါ်လာတယ်

‘ခင်ထား... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လူနာ ခေါ်လို့ရှိပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

နှစ်ခါမပြောရဘူး။ ခေါင်းပုံ၊ လျှာတစ်လစ်ထုတ်ပြောင်ပြကာ
လူနာခေါ်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတယ်။ အဲဒီ ခင်ထားကို နေသူရက သနားတယ်
စာလေးရယ်လို့ တီးတိုးကျီစယ်ပြောပြီး ဆေးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာ
လိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့က ထမင်းစားချိန်မှာ မမ အိမ်ပြန်သွားတယ်။ ညနေ
ပိုင်း ဆေးခန်းထိုင်တော့ လူနာများနေတယ်။ ဆေးခန်းပိတ်ချိန်အထိ
အပြင်က ခွဲတင်းပြီး စောင့်တယ်။ စောင့်လိုက်ရတာ ပင့်ကူအမျှင်တွယ်
တတ်ဘဲလို့ စိတ်ထဲက ထင်လာတဲ့အထိကို စောင့်နေတယ်။ ဆေးခန်း
ပိတ်ချိန်ကျော်တဲ့အထိ လူနာတွေက စွတ်လာနေတယ်။ ရာသီဥတု
ပြင်းလွန်းရာက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရောဂါဆန်းတွေကြောင့်လားမသိ။
ရာသီဥတု အကူးအပြောင်းကြမ်းရင် ဆေးခန်းတွေက ဆရာဝန်တွေ
ထက်များမှာ ငွေသီးကုန်တော့တာပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သော်ဒီတို့ရောက်ချလာတယ်။ နေ့လယ်က
လူနာခံလို့ ရောက်လာတာပဲနေမှာပေါ့။

အရေးပေါ် အကြောင်းကြားလာတာက သူတို့ကားဂိုဒေါင်လေး
တစ်စီးရက် ပေါ့ဆမီးထဲ ပါသွားလို့တဲ့။ အထဲမှာ ကားနှစ်စီးရှိတယ်။

တစ်စီးပဲ ဆောင်းပြီး အပြင်ထုတ်လိုက်နိုင်တယ်။ တစ်စီးက အင်ဂျင်
ဆွဲထားလို့ တွန်းထုတ်နေတုန်း မီးတွေကူးလာကြတာနဲ့ ပြာအဖြစ်ခံ
လိုက်ရတော့တယ်တဲ့။

နေသူရခမ္မာ ရင်းထားတာလေးတွေ မီးထဲပါသွားလို့ ခြေမကိုင်
မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ပြီး မီးလောင်တဲ့နေရာကို အမြန်လိုက်သွားရတော့
တယ်။

ဒီလောက် မိုးထဲရေထဲရောက်နေတာတောင် မမ ဘယ်အချိန်
ပြန်မလဲဆိုတာ နောက်ဆံတတင်းတင်းဖြစ်ချင်သေးရဲ့။

တကယ်ပါ မမ...။

အလားအလာမကောင်းမှန်း သိပေမယ့် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့
မွှေ့ လင့်ချက်နဲ့ ရင်တဖိုဖိုစောင့်ပြီး နားထောင်ချင်တဲ့ မမရဲ့ စကား။
အခါအခွင့် ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာတောင် ကြားချင်နေရဲ့။ မမရဲ့
ကေးကို ကြားခွင့်မရလိုက်တာဟာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး၊ တစ်ဝက်ကုန်
သွားတာထက် ပိုနှမြောစရာကောင်းလွန်းပါတယ်။ နောက်သုံးလေး
ရက်အထိ မီးလောင်ဆုံးရှုံးရခြင်း အကျိုးဆက်တွေနဲ့ နပမ်းလုံးနေရ
တာနဲ့တင် မမဆီ မရောက်ဖြစ်ပြန်ဘူး။ နောက်ကျပြီးမှပွင့်တဲ့ ပိတောက်
ပန်းတွေကိုမြင်တော့ ကျွန်တော် ရူးချင်လောက်အောင် မမကို သတိရမိ
တယ်။

အချစ်ရူးဆိုတာ အဆိပ်တက်လာတိုင်း ရူးတတ်တယ်လေ။

* ✓ *

အခန်း(၉)

‘ပေါ့ဆမီးကြောင့် ငါတို့စီးပွားရေးတော့ ထမင်းထုပ်ငေတာခံ
လိုက်ရပြီကွာ၊ နစ်နာတယ်၊ အရင်တုန်းက နစ်နာတယ်ဆိုတာ ဖောင်တိန်
ကို ပြောတာလိုထင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့မှ ဟက်တက်ကြီးထိလို့ အဓိပ္ပာယ်
ကို ဂြမ်းသဒန်လန်အောင် သိလိုက်ရပြီ... အီးဟီး’

သော်ဒီက ပြောပြီး နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။ ခမ္မာ ငိုချင်နေရှာတယ်။
လက်တို့မဲ့ လူမရှိလို့ ရှိရင် ကျူကျူပါအောင် ငိုမှာ၊ မျက်ရည်ဘူးသီး
လုံးလောက်တွေကျမယ်။ နှပ်ချီးတွေ အချိန်တစ်ဆယ်လောက် ထွက်မယ့်
ကောင်။

ကြက်နာကျသလို ကြက်နာကြီးဟန်နဲ့ခေါင်းစိုက်နေတဲ့ နေသူရ
က...

‘မင်းတို့ကလည်း ညှံ့ကိုညှံ့တယ်၊ မီးထဲပါမယ့်ကားကို ဆေး
က အကူအညီတောင်းပြီး ဝိုင်းတွန်းထုတ်ရွေ့လို့ကော မရနိုင်ဘူးတော့
အဲဒီကားက ပြန်ရှိုင်းလိုက်ရင် အထုပ်ကြီးကြီးမြတ်မယ့်ကားစွဲ’

‘လူတိုင်း အရူးမီးပိုင်းဖြစ်နေတာ ဘယ်လာပြီး ကူနိုင်ကြမှာလဲ၊ တချို့ဆို စောကပ်ပြီး ပြေးလွှားနေတာ၊ အောက်ပိုင်း ပုဆိုးပါမပါ ထမီ ပါမပါတောင် သိကြတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မီးက လေနဲ့လွင့်ပြီး ခုန်ကျော် ပေါက်ကျော်ကူးလာတာကွ၊ ကံကောင်းလို့ ငါတို့တောင် လူခြောက်ဖုတ်မဖြစ်တယ်၊ သိပ်ပြင်းတဲ့မီးအဟပ်ခံရတာနဲ့ အသားနီ လန်သွားလောက် အောင်ကို ပူခြစ်နေတာ’

သော်ဒီရဲ့အပြော။ ပေလယျက နှပ်ချေးတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ရင်း...

‘ဖြစ်ပြီးတာတွေ ပြန်ပြောမနေနဲ့၊ လေကုန်တယ်၊ ရှေ့ ဘာဆက် လုပ်မလဲ၊ စီးပွားရေးကို ဘယ်လိုရှာမလဲ၊ ဒါပဲ အဓိကထားပြီးပြောကြ၊ အပြစ်မြင်နေရင် ချစ်ခင်နေတဲ့စိတ်တွေ ပြိုလဲသွားမယ်၊ မေ့လိုက်’

သော်ဒီက ဘီလူးသံပုရာသီးငုံလိုက်ရတဲ့ ဗျက်နှာနဲ့...

‘နေသူရ မင်းက ငါ့ပဲအပြစ်မြင်ပြီး အပြစ်တင်ချင်နေတယ်၊ မင်းကျတော့ ဒေါက်တာမကြီးကိုပဲ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး အဲဒီမှာ အချိန် ပေးဦးစားပေးနေတယ်၊ မင်းမှာလည်း အပြစ်ရှိတာပဲကွ’

မှန်နေလို့ နေသူရ ငြိမ်နေလိုက်ရတာပဲ။ ပေလယျက...

‘ငါတို့ ရှေ့လျှောက်ပြီး ချွေတာစုဆောင်းမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အလုပ် နေရာအသစ်အတွက် ဒီကပစ္စည်းလက်ကျန်လေးတွေ ရွှေ့ရမယ်၊ နေ့လယ်စာအိမ်ပြန်မစားနိုင်ရင် ဆိုင်မှာသွားမစားနဲ့၊ မီးဘေးဒုက္ခသည် တွေအတွက်ဝေတဲ့ စေတနာရှင်တွေပို့ပေးတဲ့ ထမင်းလုပ်ပဲ ဝိုင်းစားကြ တာပေါ့၊ စားဖူးတယ် ရှိသွားတာပေါ့ကွာ’

‘မင်း မစားတဲ့ အမဲသားဟင်းပါတဲ့ ထမင်းထုပ်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပေလယျ’

‘မင်းတို့ထမင်းထုပ်တွေနဲ့ လဲစားမှာပေါ့ကွ၊ ဒါများ အဆန်း လုပ်ပြီး မေးနေသေးတယ်၊ ချစ်တီးခေါင်းမှာမှ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး သန်းမွေးမြူရေးလုပ်ချင်နေတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ မင်းတို့နဲ့ ပြောရတာ သိပ် ကီးအောက်တယ်’

‘လဒက ငကြွလုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဒီမှာ ပေလယျ ငါတို့ထမင်းထုပ် တွေကပါ အမဲသားဟင်းဖြစ်နေရင်ကောကွာ’

‘ရေသောက် ဗိုက်မှောက်နေမယ်ကွာ၊ သုံးထုပ်လုံးတော့ အမဲ သားမပါနိုင်ဘူး၊ ငါးပိရည်တို့ ငါးပိကြော်တို့ပါတဲ့ ဆင်းရဲသားထမင်း ထုပ်တစ်ထုပ်ပါရင်ပဲ အာသာပြေစားပျော်ပါတယ်ကွ’

‘မင်းက ငပိကြိုက်ကြီးကိုး’

‘မြန်မာနဲ့ ငပိဆိုတာ ခွဲလို့မရတဲ့အရာ၊ ငါကတော့ စားမှာပဲ’

‘ဟင်းကျက်ချိန်မစီလို့ ဟင်းဖိုးငွေငါးဆယ်လောက်ကို ထမင်း ထဲ ထည့်မြှုပ်ပေးလိုက်ပါသည်ရှင်ဆိုတဲ့ ထမင်းထုပ်မျိုးရရင်...

‘ဘာဖြစ်လဲ၊ လမ်းထိပ်ထမင်းဆိုင်က ငရုပ်သီးကြော် ငါးဆယ် ဖိုး ဝယ်စားမှာပေါ့’

‘လမ်းထိပ်ရောက်အောင် ကားမောင်းသွားရင် အသွားအပြန်ဆို ဒီရှေးဟောင်းကားကြီးတွေက ဆီပုလင်းဝက်လောက်စားတာ၊ ဆင်းရဲ ထက် ချွန်းဖိုးက ပိုကုန်မှာပေါ့ကွာ’

‘ခြေလျင်လျှောက်ဝယ်မှာပေါ့ကွာ’

‘ခြေလျင်လျှောက်တော့ နေပူမိပြီး အပူကြီးမယ်၊ ချွေတာပင်ပန်းနွမ်းနယ်မယ်၊ မတော်တဆ ဖျားနာနေရင် ဆေးဖိုးထည့် ကြီးကုန်မှ ဒုက္ခဖြစ်နေမယ်’

‘ခွီး... မင်းဟာ လွတ်ကို မလွတ်ပါလား’

‘မတော်တဆ ဖျားနာရင် နေသူရကတော့ ကောင်းလို့တောင် စိတ်ညစ်နေရှာတာ’

‘ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း ဒီကောင်ကို နာတာရှည်ရောဂါဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

‘ဟေ့ကောင်တွေ နားထောင်နေလို့ အကောင်းအဆိုးမေ့မနေနဲ့၊ မင်းကြီးတော်လင်ကြီးကိုပဲ နာတာရှည်ရောဂါကူးအောင် လုပ်ပေးလိုက်၊ ဒီမှာ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ပြီး စခန်းသွားရမလဲဆိုတာ တွေးပြီး စိတ်ညစ်နေ ရတဲ့အထဲ၊ မင်းတို့ကတစ်မှောင့်’

‘ငါတို့တစ်မှောင့်က ထားပါ၊ မင်းရဲ့မမဇော်ကြီးက မင်းအပေါ်ကို ရာဇာဓာတုကလျာက နတ်ရှင်နောင်အပေါ် နတ်ရှင်သူကြောင့် ဘစ်ရေးမှောင့်ခဲဆိုသလို မှောင့်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ တွက်ဆပြီး ပြောစမ်းပါဦးကွာ’

‘သူ့ဘာသာ မှောင့်မှောင့် မမှောင့်မှောင့် ငါ့လမ်းကို ငါဖြောင့်ဖြောင့်သွားမှာပဲ’

‘မျဉ်းဆိုတာ ဖြောင့်လေ တို့လေပဲ၊ ကမ္ဘာကြီးကိုက လုံးနေတာ၊ ရေပြင်ညီတွေပေါ်မှာပဲ မျဉ်းကြောင်းဆွဲလို့ရတာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရေပြင်ညီတဲ့ ဧရိယာက နည်းနည်းလေးရယ်၊ မိုးမောက်တောင်တန်းချိုင့်ဝှမ်း နိမ့်ခွက်ဧရိယာက အများကြီး၊ ဧရိယာကျဉ်းတဲ့ အဖြောင့်လျှောက်ကြီးကို မင်းမျဉ်းဆုံးချိန် သိပ်တိုတောင်းသွားလိမ့်မယ် နေသူရ’

‘တိုတိုကွာ၊ မင်းတို့လျှာလို မရှည်ရင်ပြီးရော’

‘မမဇော်ကို အချိန်တိုတိုလေးပဲ ချစ်လိုက်ရမှာစိုးလို့ ငါက ပြောနေတာ’

‘မင်းပါးစပ်ပုပ်ကြီး ပိတ်ထား’

‘လိုက်လျောညီထွေတဲ့ ရင်ခုန်မှုလေးနဲ့ မမဇော်ကို ချစ်လိုက်စမ်းပါ’

သော်ဒီက အတည်ပေါက်နှင့်ပြောလာ၏။ ပေလယျက သော်ဒီပြောတဲ့အပေါ်မှာ လက်ထောင်ပြပြီး ထောက်ခံနေ၏။ နေသူရက သက်ပြင်းချရင်း...

‘မမဇော်ရဲ့ လှည့်စားချက်တွေ သိပ်ပြင်းလွန်းလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်လိုမျဉ်းလဲဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ’

လို့ စိတ်ထဲပြောမိတာကို အကြည့်နဲ့ပြလိုက်မိ၏။ လဒနစ်ကောင်ကတော့ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တောင် သိပုံမရ။

* ✓ *

အခန်း(၁၀)

အခြေအနေတွေ အေးမှ မမဆီကို ပြေးတွေ့မိတယ်။ ကံအား
 လျော်စွာပဲ ကျွန်တော် ကံကောင်းသွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...
 မမဆေးခန်းမှာ လူနာတွေ မရှိဘူး။ ခင်ထားနဲ့တွေ့တယ်။
 မမ အပြင်ခဏထွက်သွားတယ်တဲ့။ ကျွန်တော် စောင့်ရတယ်။ ခင်ထား
 နဲ့ မကြည်ပေမယ့် သည်းခံပြီး စောင့်တယ်။ ပေါ်မလာဘူး။ ခင်ထားရဲ့
 ဖုန်းမြည်လာတယ်။ ခင်ထားက ပျာကလပ်စိန်လေသံနဲ့ ပြန်ပြောနေ
 တယ်။ ကိုယ့်အရာမဟုတ်လို့ နားမထောင်ပါဘူး။ ဖုန်းဆက်ပြီးသွားတဲ့
 ခင်ထားက...

‘ကဲ... ကိုယ်တော် ဆေးခန်းပိတ်တော့မယ်၊ မမ ဆေးခန်းကို
 ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့၊ ဧည့်သည်ဖိတ်ကျွေးတဲ့ ဒင်နာစားပြီးရင် အိမ်တန်း
 ပြန်တော့မယ်တဲ့’

‘ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ’

‘မမကို လာခေါ်သွားတဲ့ ဧည့်သည်ပေါ့’

‘ဘယ်လို’

‘ရှင်းပြပါမယ်၊ ဦးနိုင်ဇော်အောင်တဲ့၊ နှလုံးအထူးကုသမားတော်
 ကြီးလေ၊ သိပ်တော်ဘာ၊ မမထက် ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ကြီးတယ်၊
 လူဖျိုကြီးလေ၊ UK မှာ ပါရဂူဘွဲ့ယူခဲ့တာပေါ့၊ မမရဲ့ ဆရာအရင်းဆို
 လည်းဟုတ်တယ်၊ မမနဲ့ ဘာညာဘာညာဆိုလည်း ဟုတ်တယ်’

‘ဘာကို ဘာညာဘာညာပြောတာလဲ’

‘ဪ... သူတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်
 မလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဖြစ်နေကြတာလေ၊ ဒေါက်တာဦးနိုင်ဇော်အောင်
 က UK ကပြန်ရောက်တာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ မမနဲ့ မတွေ့ရတာ
 ကြာလို့ အခုလို ဆေးခန်းတောင် မထိုင်ဖြစ်တော့တဲ့အထိ စကားတွေ
 ဖောင်ဖွဲ့ အလွမ်းသယ်လို့ကောင်းနေကြမှာပေါ့လို့’

နေသူရ ရပ်နေရာက ပုံခနဲ လဲပြီးသွားမတတ်ပင်။ ရင်ကို
 အဆက်မပြတ် ထိုးနှက်ခံလိုက်ရ၍ အရာရာကို မေ့လျော့ကာ သက်မဲ့
 ရုပ်လို ဆေးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာမိတယ်။

‘ဟေ့... ပြန်ဖို့တောင် နှုတ်ဆက်မသွားပါလား’

ခင်ထား၏ နောက်ပြောင်သရော်စကားကို ကြားသော်လည်း
 ပြန်လည်တုံ့ပြန်ပြောကြားရန် အင်အားမရှိတော့ပြီ။

ကောင်းကင်မှ မျှော်လင့်ချက်တွေ တိမ်မြုပ်တွေလို လွင့်ပါးကုန်
 လေပြီ။

အသက်ရှိသော်လည်းဘာမှ မသိသလို ဖြစ်နေရပါလား။

ခြေဦးတည့်ရာသွားနေမိတယ်။

ရင်ထဲက တောင်တန်းကြီးတစ်ခုရဲ့ ဖိညပ်မှုကို ခံနေရသလို

လေးလံနေတယ်။ စိတ်တွေလည်း ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ ပူလောင်
ပြာကျသွားမှာတောင် စိုးရတယ်။

ဒီလိုမှန်းသိရင် အစကတည်းက ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ခဲ့မိမှာပါ။
မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်ဘဲ မမအပေါ်မှာ အာရုံငြိတွယ်ရာက ကျွန်တော့်
ကိုယ်ကျွန်တော် တားဆီးလို့မရအောင်ကို ဖြစ်နေရတယ်။

အချစ်ကို ငတ်မွတ်ခဲ့တယ်။

အချစ်ကို တောင်းခံခဲ့တယ်။

အချစ်ကို ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။

ခုတော့ အဲဒီအချစ်ကြောင့် မီးတောက်သလိုပူလောင်ပြီး နေလို့

မရတော့ဘူး။ ပွဲမစခင်က ဇာတ်ပျက်ခဲ့လေပြီ။

မပြိုင်ခင်က ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရလေပြီ။ ဒီလိုကျဆုံးသွားတဲ့ ရင်နံ့သံတွေ
မလိုချင်ဘူး။ ရင်တဲလဲနေ အဝေးဆုံးရောက်အောင် ဆွဲထုတ်လွှင့်ပစ်
လိုက်တော့တယ်။

အချစ်...

အချစ်... သင့်အား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည့်အင်အား ငါ့အားပေးပါ

လော့...။

သင့်အား နှိုင်းချွမ်းသောအင်အား ငါ့အား ပေးပါတော့။

အချစ်... သင့်နှင့်ယှဉ်မည့် ရင်နံ့ခြင်းများ ငါ့အား တဖန်
အသစ်ပေးသနားပါလော့။

သောကလှိုင်းတံပိုးနှင်ရာ ဒုက္ခကမ်းပါးတွေဆီ ဦးတိုက်မျောပါ
နေမိတော့တယ်။

နေ့ရုံးမသိ။

ညမှန်းမသိ။

ဘာဆိုဘာမှမသိ။

မသိခြင်းတွေများစွာ များစွာနဲ့...။

အဲဒီလောက်အထိ အပူတွေကြီးမိရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မမနဲ့
ပတ်သက်ရင် ဒီကောင်ဟာ အသက်ကိုတောင်စတေးပြီး နှလုံးသွေးနဲ့
ရင်တွင်းကျမ်းရဲ့စာမျက်နှာမှာ သမိုင်းမော်ကွန်း ရေးချင်နေသူဆိုတာ
ကျိန်းသေသွားပါပြီ။

အား...။

တစ်လောကလုံး ခါးတယ်။

ဟောဒီ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဝန်စည်စလွယ်တွေနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ
ဘယ်လိုခရီးသည်မှန်းတောင် မသိ။

ငါ့အတွက် မရှိတဲ့ နေရာကိုမှ... မှ... မှ...။

ကျွန်တော်ဟာ အမှန်းလွှဲတေးကို အချစ်နဲ့သိကြွေးမိတဲ့ လူတစ်
ယောက်လား မမ။ မမဆီက ဘာမှမသိရသေးခင် ဘေးလူဝင်နှောင့်တဲ့
စကားနဲ့ကို ကျွန်တော့်မှာ အလူးအလဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။

အဲဒီည ပန်းတွေတစ်ပွင့်မှ လင်းမလာတော့ဘူး။ ကြယ်စင်
ပတ်ဆံတွေကို ဟိုငနဲကြီး ခူးသွားလို့ပေါ့။

* ✓ *

‘နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ ပြန်ဆိုက်တော့မယ်ဆိုတာ ငါကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့တယ်လေ။ အခုတန်းခနဲ မှန်နေတာပဲ’

သော်ဒီစကားကြောင့် နေသူရ အချစ်နာကျပြီး လဲလျောင်းနေရာက ပင့်သက်ချလိုက်မိတယ်။ ပေလယျက ရေခဲရေ ရေသန့်တစ်ဘူး ထပ်ဖောက်ပေးရင်း...

‘သောက်...သောက်... နေသူရရေ၊ ရေခဲရေကတော့ ခဏချင်း အေးမြလိန်းဆန်းသွားမယ်၊ သောက်ပါများရင် ဆီးကျဉ်မယ်၊ အပူချုပ်ပြီး အာခေါင်တွေ အက်ကွဲမယ်၊ ရင်ထဲက သောကအပူတွေ လောက်တော့ မဆိုးဝါးသေးပါဘူး၊ မေ့နိုင်အောင်သာ မေ့ပစ်လိုက်၊ ဒီရောဂါမျိုးဆိုတာ ကြာရင် မေ့သွားတာပါပဲ’

သော်ဒီက...

‘တုံးခုပြီး ခူးလို့မှ မရရင် တံချူနဲ့ ခူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပဲရှိတော့တယ်၊ သူရ သိပ်တွေဝေမနေနဲ့၊ ဦးနိုင်ဇော်အောင် နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလိမ့်မယ်’

ပေလယျက...

‘မီးလောင်ရာ လေပင့်မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ သော်ဒီက စွန့်ရမယ့် နတ်ပန်းကြီးကို အတင်းလှမ်းခိုင်းမနေစမ်းပါနဲ့’

‘ကိုကတုံးကလည်းဗျာ၊ ဒီကောင့်ရောဂါက ရင့်နေပြီ၊ ထက်ထက်ဇော်ကို စချစ်ကတည်းက နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်ဖို့ သူ့ကိုယ်သူ ဖောင်ဖျက်ထားတာ၊ ဒီတော့ နိုင်အောင်တိုက်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ပဲ ရိုက်ထည့်ပေးတော့မှာပေါ့၊ ကတုံး မယုံရင် သူ့ကိုမေးကြည့်ပါလား နောက်ဆုတ်မလား၊ ရှေ့ဆက်မလားဆိုတာကို’

‘ကဲ... နေသူရ မင်းရဲ့သားလေးကတော့ မင်းကို မေးခိုင်းနေပြီ၊ မင်းသဘောက ဘယ်လိုလဲ’

‘ဘာမှန်းမသိသေးပါဘူးကွာ’

‘ငါပြောသလို နောက်ပြန်ဆုတ်ရအောင် မုန်းရအောင်မေ့ယောက်ျားသိက္ခာကို ပြန်တင်း တင်လွန်းလို့ ငါ့လိုလူပျိုကြီးဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ၊ အပူငြိမ်းတယ်၊ ဂွဒ်ရှယ်ပဲ’

‘မင်းတို့ပြောနေလို့လည်း အပိုပါပဲ၊ ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီအချိန်ဆို မမဇော် ဆေးခန်းထိုင်နေလောက်ပြီ၊ ခင်ထားပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ် ခေါ်မေးကြည့်ဦးမယ်’

‘ဆေးခန်းမှာဆိုတော့ လူနာတွေနဲ့ အိမ်ကိုခေါ်ပါလား’

‘အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ငါမသိဘူး၊ ဆေးခန်းနံပါတ်ပဲ ခင်ထားကောင်တာပေါ့က ဖုန်းရှိလို့ အသာကြည့်မှတ်ထားလိုက်မိတာ’

‘ဒါဆိုလည်း ဆက်ကွာ’

‘လူနာရှင်းပြီး အားမှခေါ်မှာပါ’

‘ခင်ထားကတော့ မအားဘူးပြောမှာပဲ’

သော်ဒီဆီမှ ဟန်းဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီးဆက်လိုက်တယ်။ ခင်ထားကိုိုင်တယ်။

‘ဒေါက်တာ ဒေါ်ထက်ထက်ဇော်ရှိပါသလားဗျာ’

‘အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ’

‘သူ့ကိုခေါ်ပေးပါ၊ သူနဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လူကြီးမင်းရဲ့နာမည်ကို တဆိတ်လောက် မြဲမြဲပါလားရင်’

‘မင်းက ဘာလို့မေးနေတာလဲ’

‘မမက ဘယ်ကလဲမေးရင် ပြောပြရအောင်လို့ပါ’

‘ခေါ်သာခေါ်လိုက်ပါ။ သူက ကိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘာလဲ မေ့ရှင် ရှိနေလို့လား’

‘လူနာတွေ ရှင်းသွားပါပြီ၊ ကျွန်မ ခေါ်လိုက်မယ်၊ ခဏကိုင် ထားနော် ဒေါက်တာ’

နေသူရ ရယ်ချင်သွားတယ်။ ထက်ထက်စော်နဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူ့ သူငယ်ချင်းဆိုတိုင်း ဒေါက်တာတွေလို့ ထင်နေတယ်။ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝက သူငယ်ချင်း၊ သူငယ်တန်းကျောင်းသားဘဝက သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဆရာဝန်ထင်လို့သာ ခင်ထား လေးစားပြီး သွားခေါ်ပေးနေတာ။

ထက်ထက်စော်ကိုယ်တိုင်က ကိုင်သောအခါ သူ့ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ခင်ထားပြောပြသော ဦးနိုင်စော်အောင်နဲ့ ကော့စ်တွေ ဟုတ် မဟုတ် မေးမြန်းလိုက်တယ်။ ထက်ထက်စော်နဲ့ ဦးနိုင်စော်အောင် တို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုအစပေါ့။

ထက်ထက်စော်ဆီက ဖြေရှင်းချက် (သို့မဟုတ်) ဘုတောပြီး စိတ်ဆိုးပြောဆိုတာမျိုးလေးတွေ အချိန်ကြာကြာ ကြားရမယ်လို့ သူထင် ထားခဲ့တယ်။ မှားပါလေရော။ ထက်ထက်စော် တုံ့ပြန်မှုက ကိုတောင်း ပြတ်သားမာကျောအေးစက်နိုင်လွန်းလှတယ်။

‘ခင်ထားပြောတာ အားလုံးဟုတ်တယ်’

ဖုန်းချသွားတယ်။ ဖုန်းကြီးကိုင်းပြီး သူငိုငိုနေမိတယ်။ သော်ဒီ က ဖုန်းကိုယူပြီး ပိတ်ပေးတယ်။ ပေလယျက သူ ငုတ်တုတ်မေ့နေတယ်

ထင်လို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အသာလှုပ်ရင်း...

‘နေသူရ... နေသူရ... သူရ... အခြေမလှတော့ဘူး မဟုတ် လား၊ ငါပြောတယ်၊ ဘာမှရေရာတိကျစွာ မထုပ်ပြန်သေးခင် ပြန်ဆုတ် လိုက်ပါဆိုတာ အခုတော့ သွားပြီ၊ အဲဒီဆရာဝန်မက သူ့ကို ပိုးဖန်းခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ဒီလိုငုတ်လေးလည်း ပါတယ်ဆိုတာ လျှောက်ကြားပြီး သူနဲ့ ယူမယ့်ပေါင်မုန့်ကိတ်ကြီး၊ အဲ... ပါမောက္ခကြီးတို့ကို သူပိုကြားပြ တော့မယ်၊ ဒါမှ ဂုဏ်တက်မယ်။ သူ့ကို အလေးထားမြတ်နိုးလာမယ်။ သူ့အတွက် သိပ်ကို ဂုဏ်တက်သွားအောင် မင်းကို မင်း သူ့ဖဝါး အောက်မှာ ချွန်းပေးလိုက်တာပဲ၊ ငါရင်နာတယ်၊ မင်းအစား ငါရင်နာ တယ်’

နေသူရ မှိုင်းတွေထိုင်မောနေလိုက်မိတယ်။ သော်ဒီက...

‘သူများဝမ်းနည်းနေပါတယ်ဆိုမှ မင်းက ဘေးက ငိုချင်းကူချ ဘေးရသလား ပေလယျရဲ့၊ အားပေးစမ်းပါ၊ အားပေးပါ၊ သူရ မင်းကိုယ် မင်း တင်းထားစမ်း၊ သူတို့လက်မထပ်ဖြစ်သေးသမျှ မင်းမှာ ကြီးစား မှိုင်ခွင့်ရှိတယ်’

‘ဟာ... သော်ကြီး ဟိုကချစ်သူတွေ ရည်ငံနေကြတာ၊ ဒီ ကောင် အတင်းစွတ်ဝင်ရင် လူကြီးဒီလိန်ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းလုပ် တာနဲ့ ဒီကောင်’

‘တော်စမ်းပါ ပေလယျရ’

နေသူရက ကြားဖြတ်ဝင်လိုက်ပြီး...

‘မင်းလည်းတော်တော့ သော်ကြီး၊ ငါ နားတွေပြီးနေပြီ၊ သွား မယ်၊ အလုပ်တွေ မင်းတို့ဆက်လုပ်ထားနဲ့၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ငါ

အလုပ်တွေ မင်းတို့ဆီ လွှဲထားမယ်”

ပြောပြီး သူထွက်လာလိုက်တယ်။ နားမလည်သလို ဥပက္ခာပြု
လိုက်တယ်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း နားမလည်နိုင်တော့။

ထက်ထက်စော်အပေါ်လည်း သူနားလည်လို့ လုံးလုံးမရတော့
ကြည်မလိုလိုနဲ့ မကြည်။ မကြည်မလိုလိုနဲ့ ပြန်ကြည်။

(ကြီးဆွဲအတတ်နဲ့ ပန်းချီရေးလို့ရမယ်မှတ်နေပါသလား မထင်
ထက်စော်)

* ✓ *

အခန်း(၁၁)

ငုဝါနဲ့ ထက်ထက်စော်အကြောင်းတွေ တော်တော်များများ
ဆွေးနွေးဖြစ်တယ်။ သူ့ဘက်က ခံစားချက်တွေလည်း ချွင်းချွန်မနေတော့
ပါဘူး။ ထက်ထက်စော်ရဲ့ သဘောမနော အကျင့်စရိုက်က ဘာလဲ။

အဲဒီမေးခွန်း ငုဝါရဲ့စကားတွေထဲမှာ လိုက်မှတ်နေမိတယ်။

‘မမစော်ကို နေသူရတွေချိန်က အစကတည်းကကို အများကြီး
အောက်ကျနေတာ၊ သင်္ကြန်လည်တုန်းက ဘာရယ်မဟုတ် ခဏတဖြုတ်
အပျော်သဘောနဲ့ သူရနဲ့မမစော်ကို စနောက်ဖြစ်ကြရုံသက်သက်ပါ။
ဦးနိုင်စော်အောင်ကို မမစော်က အထင်ကြီးလေးစားတဲ့ စိတ်နဲ့ချစ်နေ
တာ၊ မိန်းမတွေအနေနဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော်ကို အားကိုးမှီခိုနိုင်မယ့်သူ
မိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်တတ်ကြတာ မဆန်းပါဘူး၊ မမစော်လည်း အဲဒီလို
ရွေးချယ်ခဲ့တာမျိုးပေါ့၊ ဦးနိုင်စော်အောင်ကလည်း မမစော်ကို သဘော
ကျတယ်၊ မမစော် ဒီလောက်လှနေတာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ဒီအတိုင်းနေ
နေတာက ဦးနိုင်စော်အောင် ပညာတော်သင်သွားပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ

စောင့်မယ်ဆိုတဲ့ကတိနဲ့ မမဇော် စောင့်ပေးနေခဲ့တာပါ။ ရှေ့လပိုင်းထဲမှာ သူတို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်၊ ပြောသံတွေ ကြားနေရတယ်။ သူတို့ချင်းက အပြန်အလှန်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေမို့ နေသူရအနေနဲ့ ဘာမှကြိုးစားဖို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ နောက်တစ်ယောက် သာ ရှာဖို့ စဉ်းစားပါတော့

‘မမကလွဲရင် ကောင်းကင်က နတ်သမီးလည်း ငါမလိုချင်ဘူး’

‘မမဇော်မှာ ချစ်သူရှိနေပါတယ်ဆိုမှ’

‘တရားဝင် လင်မယားအရာမမြောက်သေးသမျှ ငါ့မှာကြိုးစား မျှော်လင့်ခွင့် ရှိနေပါသေးတယ်’

‘အယ်... ပြောရခက်လိုက်တာ၊ သူ့ရ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား အချည်းနှီးဖြစ်သွားရမှာပဲ၊ ကိုယ်ကြောင့် တစ်ဖက်မှာ စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဒီဘက်မှာ ငါခံစားနေရတာကျတော့ ဘယ်သူမှ မတွေးမိကြ တော့ဘူးလား’

‘ဒါကတော့’ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေခဲ့ရတာကိုး’

‘မင်းကိုယ်၌က သူတို့ဘက်ပါသွားပြီကိုး’

‘အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုသူရကလည်း ရင်းနှီးလို့ မမဇော် အကြောင်း ပြောပြရတာပေါ့၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါတွေ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ ကိုသူရအနေနဲ့ မမဇော်ထက်သာတာတွေ အများကြီးရနိုင်ပါတယ်’

‘ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းမချပါနဲ့ ငုဝါ၊ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာအသိ ဆုံးမို့ ခုပဲ ငါဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါပြီ’

‘ဘာတွေဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ’

‘ဦးနိုင်အောင်ဇော်နဲ့ ငါ ယှဉ်မယ်’

‘အယ်... ဒုက္ခတွေတော့ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ’

‘လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းကနေ အားကစားစိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှာပါ’

‘ဦးနိုင်အောင်ဇော်က ပြိုင်ဘက်မရှိ ပထမရပြီးနေပြီ’

‘အဲဒီချန်ပီယံကို စိန်ခေါ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ချင်တာ’

‘ချန်ပီယံကို စိန်ခေါ်တာ လွယ်လွယ်နဲ့ဖြစ်တယ်များ မှတ်နေ သလား’

‘သဘောကို ပြောတာပါ၊ လက်တွေ့အရဆိုရင် အဲဒီလူကြီး ငါ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ သိချင်မှသိမယ်’

‘သူရ ရှင်ဘာတွေ လုပ်နေမှာလဲ’

‘နင်ကလည်း အကုန်သိချင်နေတာပဲ၊ စပ်စုလိုက်တာလွန်ရော’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မဖြစ်တန်ရာ မဖြစ်အောင် တားမြစ်ရအောင် လို့ပါ၊ စေတနာနဲ့ ပြောတာနော်၊ ဟိုဘက်ကပါလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး’

‘နင် ငါ့ဘက်ကပါလား’

‘နည်းနည်းပါတယ်’

‘ဒါဆို အကူညီနည်းနည်းပဲပေး’

‘ဘာလဲ’

‘ဒါဆို မမဇော် ငါနဲ့ သီးသန့်စကားပြောလို့ရအောင် ဆုံမှတ် ဘစ်နေရာကို နင်ဖန်တီးပေး’

‘ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ငုဝါအပေါ် အမှုမပတ်စေရဘူး၊ အမှုဖြစ်သောက်

အောင်လည်း လွန်ကျူးတာဆိုလို့ ယောင်မှားလို့တောင် မဖြစ်စေရဘူး

‘အင်း... သင်္ကြန်ကားမောင်းပို့တဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ပြီး ကူညီပေးရတော့မှာပေါ့၊ ခပ်လန့်လန့်ပဲ၊ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက်တော့ အချိန်ပေးရလိမ့်မယ်’

‘တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ကိုယ်ကလည်း နောက်တစ်ပါတ်လောက်မှ တွေ့ခွင့်ရချင်တယ် ဆိုတာကို ခုပဲပြောမလို့’

‘ဟုတ်ရဲ့လား၊ ထွင်ပြောမနေနဲ့’

‘တကယ်ပြောတာ’

‘ဒါဆိုရင် နည်းနည်းထူးခြားသွားတာပေါ့’

‘ကောင်းတဲ့အခြေအနေဖြစ်ပေါ်လာစေမယ့် ထူးခြားမှုလို့ မှတ်ယူလိုက်ရအောင်’

‘အင်း... ထားပါတော့၊ တကယ်လို့များ မကောင်းတဲ့အခြေအနေတွေဖြစ်လာခဲ့ရင်ကော’

‘ဖွ... လွဲပါစေ၊ ဥပါဒ်နံကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်တတ်တယ် အဲဒီဥပါဒ်နံမထားနဲ့ အခုချက်ချင်း တံထွေးထွေးပစ်လိုက်’

‘ဟင်... ဘာဆိုလို့လဲ’

‘ဆိုင်တယ်၊ ထွေးပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ခံတွင်းသန့်စင်လိုက်တာပေါ့၊ မထွေးဘဲ ထားရင် အာပုပ်စော်နဲ့လိမ့်မယ်၊ မကောင်းတာပြောနေတာ နှုတ်ကိုဆေးကြောတာ အကောင်းဆုံးပါ’

‘ကဲပါ... ထို့’

‘ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါမှ ခံတွင်းသန့်သွားတာ၊ နောက်ဆို ကောင်းတဲ့အစွဲအလမ်းပဲထား၊ အဲဒါဆို ကောင်းတာဖြစ်ကိုဖြစ်တယ်’

‘ဟောဒီနေ့သူရတစ်ယောက်ကတော့လေ’လို့ အစချီပြီး ၄၀၁ ကားကို မျက်စောင်းနဲ့ ပြောသွားတယ်။ သူက နှုတ်ဖျားက ပြောတာအများကြားရမလဲထင်ပြီး...

‘ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘လက်ကိုလန့်တယ်၊ ဆယ်ခါပြန် ဆလဲပဲ’

သူကတော့ ‘ဟဲ...ဟဲ’

* ✓ *

အခန်း(၁၂)

ပြောလောက်အောင် မခင်ခဲပေမယ့် ခင်လောက်အောင်ပြောဆို
ရာမှာဆက်ဆံလိုက်သောအခါ ထိုက်ထိုက်နဲ့သူ အဖွဲ့ကျပြီး ရင်းနှီးရ
တော့တယ်။

ထိုက်ထိုက်က မာယာပရိယာယ် မကြွယ်။

လူတစ်ယောက်ကို လိုလား လိုလားသလို မလိုလားရင် မလို
လားသလို ဆက်ဆံတတ်တယ်။ ပွင့်လင်းရိုးသားတယ်။ ထုံအကြီး
မဟုတ်ပေမဲ့ အနည်းငယ် နဲ့တုံတုံနိုင်တယ်။ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိမဲ့
ကောင်မလေး။

တကယ်လို့များ ကျောပွတ်နေလို့ကတော့ သူ့ကိုချောသိပ်တယ်
ထင်ချင်တောင် ထင်မှာ။ ထိုက်ထိုက်နဲ့တွေ့ရအောင် သူ ကြိုးစားခဲ့
တယ်။ တွေ့တဲ့အခါ သင်္ကြန်လည်ပတ်တဲ့အကြောင်းတွေ အစပျိုးပြီး
ရိုးသားခင်မင်တဲ့ အဆင့်ရောက်အောင် စကားနဲ့ ဆွဲခေါ်ရတယ်။

‘နောက်နှစ်သင်္ကြန်ဆို ကိုယ်တို့အတူတူ ထပ်လည်ရသေးတာ
ပေါ့၊ အရင်အဖွဲ့တွေ အတိုင်းပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နောက်လူထပ်မခေါ်တော့ဘူး၊ ရှင်နဲ့
မမအရင်လို မတည့်ကြတာလည်း နောက်ကနေကြည့်ပြီး ကြိတ်ဟားလို
ကောင်းတယ်’

‘ကျွန်တော့်ကို မမဇော်က အနိုင်ကျင့်တာ ထိုက်ထိုက်သိပါ
တယ်’

‘သိတာပေါ့၊ မမဇော်က အဲဒီလိုပဲ စိတ်တစ်မျိုးကြီး၊ အားနာ
တာတွေလည်း မရှိဘူး၊ ပြောပစ်လိုက်တာပဲ၊ အိမ်မှာလည်း ထိုက်ထိုက်နဲ့
တစ်ပတ် နှစ်ခါလောက် ရန်ဖြစ်စိတ်ကောက်ကြရတာ အစဉ်အလာလို
ဖြစ်နေပြီ၊ နောက်တော့လည်း သူပဲ ထိုက်ထိုက်ကို ချောရတယ်လေ၊
ထိုက်ထိုက်တို့ ညီမနှစ်ယောက်က အဘိုးနဲ့နေရတာ၊ မိဘတွေနဲ့ အဘွား
ဆုံးသွားတာ ထိုက်ထိုက် အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းကပဲ၊
မမက ထိုက်ထိုက်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ မိဘတွေကိုယ်စား နေရာ
တကာမှာ သူကဆရာကြီးလုပ်ပြီး ဆုံးမသွန်သင်ပြနေတာကိုပဲ ကြည့်ပါ
လား၊ ချုပ်ချယ်ချင်တဲ့အခါ ချုပ်ချယ်လိုက်တာလည်း လွန်ရော၊ အခု
တောင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်နေလို့ အိမ်က ထွက်ခွင့်ပေးတာ၊
မြို့ထဲမှာ ပေးမတက်ခိုင်းဘူး၊ ဒီလမ်းဆုံနားက ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာပဲ
တက်ခွင့်ပြုထားတာကိုကြည့်လေ၊ အရင်ကဆို သူ့ကိုယ်တိုင် ကားနဲ့
လိုက်ပို့တာ၊ အခုတော့ ကားရောင်းထားတာ ပြန်မဝယ်ရသေးဘူး
သူ၊ ဆေးခန်းကလည်း အခုတလော လူနာများနေတော့ ထိုက်ထိုက်ကို
လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အခုလို ကိုသူရနဲ့ စကားပြော
ခွင့်ရတာပေါ့’

‘ကိုယ် ထိုက်ထိုက်နဲ့ တွဲသွားတာကို မမဇော်သိသွားရင်
ဘာ ဖြစ်မလဲဟင်’

‘အောင်မယ်လေး... မိုးမီးလောင်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဒီလောက်တောင်ပဲလား’

‘ဒီထက်တောင် ပိုသွားလိမ့်မယ်’

‘အင်း... အင်း... ထားပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့ ဟိုတစ်ခါ ထိုက်
ထိုက်တို့အဘိုးရဲ့ကားကို ကိုယ်တို့လာကြည့်သေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက
ထိုက်ထိုက်ကို မတွေ့ပါလား’

‘သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရေကူးသင်တန်းသွားတက်နေလို့ပါ၊ အဲဒီ
တုန်းက မမပြောသားပဲ၊ အဲဒီတစ်လောက ရှင်အကြောင်းကို မမ
တော်တော်ပြောတယ် သိလား’

‘ဘာတွေလဲ’

‘မမှတ်မိတော့ဘူး’

‘အခုကော ပြောသေးလား’

‘တိတ်သွားတယ်’

‘ဪ’

‘ဒါနဲ့ အဘိုးရဲ့ကားကို ရှင်တို့ဝယ်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊
ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူးနော်’

‘ပြေပါတယ်၊ တစ်ခုမေးစရာရှိလို့၊ မထက်ထက်ဇော် အိမ်
ထောင်ပြုတော့မယ်ဆို’

‘အင်း... လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်ကတည်းက အဲဒီလို
ပြောတာ ဒီနေ့အထိပဲ၊ ဒီနေ့အထိ မပြုဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ်၊ သူ့မှာ

စောင့်စရာတွေရှိနေသေးလို့တဲ့၊ အပျိုကြီးဖြစ်မယ့် ဇာတာရှင်လိုပဲ၊ အိမ်က
တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စဆို ထိုက်ထိုက်ကို ပေးသိကြတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ထိုက်ထိုက် အသေအချာ မသိသေးဘူးပေါ့’

‘အင်း... ထိုက်ထိုက်ကို အိမ်မှာ ကလေးလိုထားတာ’

‘ထိုက်ထိုက်မှာရော ရှိနေပြီလား၊ ရင်ခန့်ဖက်လေ’

‘ရှက်စရာတွေ မမေးနဲ့၊ ထိုက်ထိုက်က အပျိုကြီးလုပ်မှာ၊
သီလရှင်ဝတ်မှာ’

‘ဒါဆို ဒီသင်တန်းတွေကို ဘာလို့တက်နေတာလဲ’

‘မမ တက်ခိုင်းလို့ပေါ့’

‘ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု သင်တန်းတွေ တက်ပါလား၊ ကမ္ဘာ
အေးမှာ ဖွင့်တတ်တာပဲ’

‘တက်ပါတယ်၊ မာဂဓီ(သာစည်) ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပို့ချ
တဲ့ သင်တန်းသုံးလေးခု တက်ဖူးပြီးသားပါ၊ နောက်ဆိုတက်ဖြစ်မှာပါ’

တစ်ရက်နှစ်ရက် သုံးလေးရက်အထိ ထိုက်ထိုက်နဲ့ တွေ့ဆုံ
စကားပြောဖြစ်တဲ့အခါ တစ်ယောက်အတွင်းရေးအချို့ကို တစ်ယောက်
ဖွင့်ပြောတဲ့အထိ ရင်းနှီးလာကြပါလေရော။

ဘာမဆို ဟန်မဆောင်တန်း ကူညီတတ်တဲ့ နေသူရကို ထိုက်
ထိုက်က ပိုပြီး ခင်မင်တွယ်တာလာခဲ့တာ မြန်ဆန်သွားတော့တယ်။

နေသူရရဲ့ ကူညီမှုကို တုံ့ပြန်ပြီး ထိုက်ထိုက်ကလည်း ပြန်ကူညီ
လာတတ်တယ်။ ရက်သတ္တပတ်တစ်ပါတ်ပြည့်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ထိုက်
ထိုက်ကိုအကြောင်းမြဲပြီး နေသူရ နှုတ်ဆက်ခွာထွက်လာလိုက်တော့
တယ်။

ဒီလောက်ဆို ထက်ထက်စော်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ပြင်ဆင်ချိန် လုံ
လောက်သွားပါပြီ။ ဒီတော့ ဆုံမှတ်ရှာပေးမယ့် ငှက်ဆီ ဆက်သွယ်ရပြီ
ပေါ့။

ငှက်ကလည်း အဆင်ပြေတယ်။ တနင်္ဂနွေ ဆေးခန်းပိတ်တဲ့
ညနေမှာ ညနေ(၄)နာရီလောက် ပန်းဆိုးတန်းက ဂျေဒီးနတ်မှာတွေ့ကြဖို့
အချိန်နဲ့နေရာကို ပြောပြတယ်။

နေသူရနဲ့ တွေ့မယ်ဆိုရင် ထက်ထက်စော် လာမည်မဟုတ်။
ရှေ့ပင်ထွက်ရင်းနဲ့ ငှက်က ထက်ထက်စော်ကို အပါခေါ်လာမှာမျိုးဖြင့်
တွေ့ဆုံရမှာပင်။ လူကြားထဲ ဗြူးမြထလုပ်လိမ့်မယ်မထင်။

ငှက်ကလည်း လမ်းကြောင်းပေးမယ်ဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး
ဖြေရှင်းသည့် သဘောမျိုးတော့ စကားပြောနိုင်မှာပင်။

နေသူရက ပြောခွင့်ရဖို့သာ အရေးကြီးသူ။

ကျန်တဲ့ ဘယ်လိုရောင်စုံအလံ ဘယ်နှစ်လက်ထူလွှင့်ပြီး လာလို့
လာ။ သူကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးအလံတစ်လက်တည်း စိုက်ထူပြီး ရင်ဆိုင်
လိုက်မှာပင်။

* ✓ *

အခန်း(၁၃)

ငှက်နှင့် ထက်ထက်စော်နေထိုင်တဲ့ စားပွဲမှာ နေသူရ ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။ မုန့်တွေဝါးစားတာရပ်ပြီး နေသူရကို ကြည့်နေတဲ့ ထက်ထက်
စော်ရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ အမည်ဖော်ရခက်တဲ့ ခံစားချက်တွေ ရောင်ပြန်
သက်ရောက်နေတယ်။ ငှက်က လမ်းကြုံဆိုင်မှာဆုံလို့ ပြန်တွေ့ရတဲ့
မိတ်ဆွေသဘောနဲ့ စဉ်းဝတ်ပျူငှာ စကားဆိုပြီး ကော်ဖီနဲ့မုန့်တွေ မှာပေး
တယ်။

ဒီလိုကျတော့လည်း ထက်ထက်စော် လူမှုရေးနားလည်တာ
တွေ့ရတယ်။ မရိုင်းပြဘူး။ ရှုံ့မနေဘူး။ ထမထွက်သွားဘူး။

အေးအေးလူလူပဲ မုန့်စားပြီး တီးဆွဲနေတယ်။ ငှက်က အခြေ
အနေကို အကဲခတ်ပြီး နေသူရကို မျက်စပစ်ပြတယ်။

‘မမစော်ကို ဟောဒီက ကိုသူရက စကားအေးအေးဆေးဆေး
ပြောချင်လို့တဲ့။ အဲဒါ နာရီဝက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုက်ပါနော်’

ဆိုင်ထဲမှာ လူများနေပေမယ့် ပြောပလောက်အောင် ဆူညံနေ
ဘူး။ ပရိဂျက်တာကြီးနဲ့ ဘောလုံးပွဲ LIVE-SHOW ပြနေတာ
ဘောလုံးဝါသနာအိုးတွေက ဘောလုံးဆီမှာ မောလို့။

ငုဝါက ဘာမှပြန်မပြောတဲ့ ထက်ထက်ဇော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး
ဝယ်စရာရှိလို့ ခဏဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ အသာလစ်ထွက်သွား
တယ်။

နေသူရ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ်။

ထက်ထက်ဇော် ဘာမျှအရေးမထားတဲ့ပုံနဲ့ ဝယ်လာတဲ့ စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို လှန်လှောဖတ်နေတယ်။

‘ကျွန်တော်ပြောချင်တာ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့...’

နေသူရ စကားကို ဆိုင်းငံ့ပြီး ထက်ထက်ဇော် ခေါင်းမောကြည့်
မလားလို့ အကဲခတ်လိုက်တယ်။

မကြည့်ဘူး။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အများကြီး နောက်ကျခဲ့ပြီ၊ အဲဒါ
ကြောင့်...’

ထပ်ပြီး စောင့်ကြည့်တယ်။ မမောဘူး။ သူမရဲ့ အမျိုးအဆွေ
နာရေးကြော်ငြာပါလို့ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး စာအုပ်ကို
ဖတ်နေတော့တာပဲ။

‘ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် လိုအပ်တာကိုပဲ မမ သိအောင် ပြတော့
မယ်’

ပြတော့မယ်ဆိုတော့ မော့ကြည့်လာတယ်။

နေသူရက အားတက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ကြားထဲက ဓာတ်ပုံလေး
တစ်ပုံ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ထက်ထက်ဇော်ရဲ့ ရှေ့ရောက်အောင်
ပို့ပေးလိုက်တာပါ။ ထက်ထက်ဇော် စိတ်မဝင်စားသလိုလို့နဲ့ မသိမသာ
လှမ်းကြည့်တယ်။

ဓာတ်ပုံကို မြင်မှ မျက်လုံးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားတယ်။ မျက်ခုံးတွေ

တွန့်ခေါက်ကုန်တယ်။ ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူကြည့်ပြီး နောက်ဘက်ကို
လှည့်ကြည့်ပြန်တယ်။ နောက်ဘက်မှာ တွေ့ရတဲ့စာက...

ကိုနေ့အတွက်

တစ်သက်တာ အမှတ်တရ

ချစ်ညီမလေး

ထိုက်ထိုက်

ထိုက်ထိုက်ရဲ့ ပြုံးပြုံးလေး အရိုက်ခံထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ ထက်
ထက်ဇော်ရဲ့ အံ့အားသင့်မှုက ဣန္ဒြေပင်ဆယ်မရ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ တွဲရိုက်ထားတဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲရှိတယ်။ နေသူရနဲ့
ထိုက်ထိုက်တို့ စုံတွဲပဲ။

ထိုက်ထိုက်ရဲ့ပခုံးပေါ်ကို နေသူရက လက်တင်ထားပြီး မခိုး
မခန့်ပြုံးနေတဲ့ပုံစံ။

‘မင်း... မင်း... တို့ ညီမလေးကို... မင်း...’

ထက်ထက်ဇော် ပြောချင်တာ အားကြီးလို့ စကားတွေထစ်ကုန်
တယ်။ နေသူရက အဲဒီအခွင့်အရေးကို အသုံးပြုပြီး ‘အေးဆေးစွာ ထ
မတ်တတ်ရပ်တယ်။ ကောင်းမွန်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး အသိအမှတ်ပြု
တယ်။ နှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ မှန်မှန်လေး အသာလျှောက်ထွက်လာ
ခဲ့တယ်။

‘နေသူရ’

ထက်ထက်ဇော် တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ ခေါ်လိုက်သံကြားတယ်။
နေသူရ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခြေလှမ်းတွေ အရှိန်တင်လိုက်တယ်။

မှာကြားထားတဲ့ အစားအစာတွေလည်း မစားဖြစ်တော့ပါဘူး။ ငွေရှင်းပြီး နောက်ကနေ သုတ်သုတ်သွက်သွက် လိုက်လာတဲ့ ထက်ထက်စေ့ရဲ့ အော်သံကြောင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်စောင့်နေလိုက်တယ်။

‘မင်း ဘာသဘောနဲ့ ဒါတွေပြောတာလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါ၊ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ’

‘ဘာသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ထိုက်ထိုက်တို့ အဲဒီလောက်ထိ ခင်နေကြတယ်ဆိုတာကို မမ သိအောင် တမင်အသိပေးတာပါ’

‘အသိပေးရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ’

‘ရိုးရိုးသားသားပါပဲ၊ သိစေချင်ရုံသက်သက်ပေါ့’

‘မင်း... မင်းနဲ့ထိုက်ထိုက်နဲ့’

‘အထင်မလွဲပါနဲ့၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းရှင်းပြတာတွေကို မယုံဘူးဆိုရင် ထိုက်ထိုက်ကို မေးလို့ရပါတယ်၊ သူလည်း ဒီအတိုင်းဖြေမှာပဲ’

‘မင်း မကောင်းကြတာပေါ့လေ၊ တို့ကိုမရလို့ တိုညီမလေးကို၊ အို... ယုတ်မာလိုက်တာ၊ မင်းကို ငါမုန်းတယ်၊ သိပ်ပြီးတော့ မုန်းတယ်သိလား’

‘နောက်ကျနေတဲ့ ကျွန်တော့်လိုကောင်အဖို့ မမ အမုန်းကိုခံရမှာလဲ ဘာမှပိုထူးလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မထူးဇာတ်ကို အရူးမှတ်လို့ ဆက်ကတယ်လို့သာ သဘောထားလိုက်ပါတော့’

‘အို... ဒါတွေမဖြစ်သင့်ဘူး၊ မဖြစ်ရဘူး၊ နေသူရ... မင်း... ညီမလေးစိတ်ဆင်းရဲပြီး သောကရောက်အောင် ဒုက္ခပေးမနေပါနဲ့၊ မမဇော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ညီမလေးဟာ မမရဲ့ အသက်ပါ၊ မင်း

အနေနဲ့ ဒါကိုသိလို့ အကြပ်ကိုင်တာဆိုရင်လည်း မင်းဖြစ်စေချင်တာကို မလိုက်လျောပေးပါ့မယ်၊ ခုနေအတိုင်းဆို ညီမလေးကို တကယ်ချစ်နေပြီပေါ့နော်’

‘မချစ်ပါဘူး၊ တွဲဖြစ်တာပါ၊ တကယ်ရိုးရိုးသားသားပါဆိုမှ မက အတင်းဆန်းပြားခိုင်းနေသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား’

‘အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးပေါ့ကွာ၊ ထိုက်ထိုက်က လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှသိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ကို မကျေနပ်တဲ့စိတ်နဲ့ မင်းတစ်ခုခု ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မယ်ဆိုရင်၊ အို... မဖြစ်စေရဘူး၊ ဒီလို လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငုဝါ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သူတို့ပြောနေဆဲနေကြတာတွေ နားထောင်ပြီးတော့ ဝင်ပါတယ်။

‘အဲဒါ ဘာသဘောလဲ နေသူရ၊ ထိုက်ထိုက်ဘက်ကို ရှင်လှည့်သွားတာ ဘာသဘောလဲ’

‘ကိုယ်ရှင်းပြတာလည်း အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ၊ ထိုက်ထိုက်ထိုက်သာမေး၊ ထိုက်ထိုက်ကိုသာ တားမြစ်ချုပ်ချယ်၊ ထိုက်ထိုက်ကို မမဇော်အို၊ ငုဝါတို့ ဖျောင်းဖျပြောဆိုနိုင်ရင် စိုးရိမ်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိတာဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ရှင်းရှင်းဝန်ခံပြီးပြီ’

နေသူရ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

နောက်ပါးမှ ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့ ကျန်ခဲ့သည်ဆိုတာမသိ။ (မမ ရင်ထဲကို ကျိန်းသေထိမှာ ကျွန်တော် သိမြင်နေတယ်၊ ခုလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်ပေါ့ မမရယ်...)

* ✓ *

အခန်း(၁၄)

နေသူရ ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်ခန့် ရှောင်နေလိုက်တယ်။ စိတ်ကိုအလုပ်ထဲမှာ နှစ်ထားလိုက်တဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစားဖြေယူရတော့တာပေါ့။ သော်ကြီးနဲ့ ပေလယူတို့က အပြောင်းအလဲမြန်ပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတဲ့ နေသူရကို ဘာမှ အကြံမပေးကြတော့ဘူး။ အလုပ်သဘောအရသာ ဆွေးနွေးကြတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မျိုးမှာပဲ ငှက် ရောက်လာတော့တယ်။ တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းလိုက်ပုံက...

‘ရှင်လုပ်လိုက်တာနဲ့ မမဇော်တို့ ညီအစ်မခမျာ နေ့တိုင်း ရန် တကျက်ကျက် ဖြစ်နေကြတော့တာပဲ၊ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ အဲဒီလို လုပ်တာမျိုးကတော့ ငှက်လည်း လက်မခံနိုင်ဘူး၊ လှေနံနှစ်ဘက်နင်းတယ်၊ ခပ်ကင်းကင်း နင်းတာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ညီမနှစ်ယောက်ကိုမှ ခွင်းတာ၊ လွန်လွန်အားကြီးတယ်’

‘ဘာကြောင့် ရန်တကျက်ကျက်ဖြစ်ရတာလဲ၊ ငါဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး’

‘ဪ... ထိုက်ထိုက်တောင် မသိလိုက်ရပါဘူး၊ ရှင် ထိုက်ထိုက်ကို ဖျားယောင်းမြူဆွယ်တာလေ’

‘ဟာ... ထိုက်ထိုက်ကရော အဲဒီလို ဝန်ခံသလား’

‘ဝန်ခံခံလို့ ပိုပြီး မယုံသင်္ကာဖြစ်နေရတာပေါ့၊ ဝန်ခံကံတည်းကို က ရှင်ဘက်ကပါလွန်းနေတာလို့ ငှက်ရော၊ မမဇော်ပါ ထင်နေကြရပြီ၊ ထိုက်ထိုက်က သူ့လျှို့ဝှက်ချက်တဲ့၊ အရေးကျရင် သိပ်လျှို့ဝှက်တတ်တာ၊ ဘယ်လောက်မေးမေး အတင်းပြောင်ညှင်းတော့တာပဲ၊ ရှင်ကို ထိုက်ထိုက်ပေးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပြပြီးမေးတယ်၊ အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး ငြင်းတာပဲ’

‘တကယ်မဟုတ်လို့ ငြင်းနေတာကို ငှက်နဲ့ မမဇော်က ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် မယုံကြည်နိုင်ကြတာလဲ’

‘ထိုက်ထိုက် အရင်က ကလေးကချေတစ်ယောက်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သတင်းထွက်နေလို့ ထိုက်ထိုက်ကို မမဇော်မေးတာ မဟုတ်ဘူးဘဲ ငြင်းတယ်၊ လက်ပူးလက်ကြပ်တဲ့နေတာတွေတာတောင် ပြောင်ညှင်းတယ်၊ နောက်တော့ အဲဒီကလေးကချေက ထိုက်ထိုက်ဆီက ချွါစားတာ အားမရလို့ ထိုက်ထိုက်လက်ဝတ်လက်စားတွေပါ သိမ်းယူလို့ရအောင် ကြံတယ်လေ၊ မမဇော် အသိမြန်သွားလို့ပေါ့၊ အဲဒီကလေးကချေကလည်း ထောင်ကျသွားတယ်လေ၊ အဲဒီတော့မှ ထိုက်ထိုက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးငိုကြွေးပြီး သူ့ကောင်လေး ထောင်ကထွက်အောင်လုပ်ပေးဖို့ သူ့အစ်မကို တောင်းပန်တယ်၊ မမဇော်က နင်ဝန်ခံပြီလား၊ ဝန်ခံမှ ငါလိုက်ကြိုးစားပေးမယ်ဆိုတော့ အဲဒီတော့မှ ဝန်ခံတော့တာပဲ၊ မမဇော် အဲဒီကောင်လေးကို ဘာမှ လိုက်မပေးဘူး၊ ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်ဘူး၊ ထိုက်ထိုက်ကို ကြပ်မတ်ဆုံးမပဲ့ပြင်ခဲ့လို့ ထိုက်ထိုက် နာလန်ပြန်ထူလာနိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီကောင် လွတ်လာရင် ထိုက်ထိုက်က ထိန်းလို့လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို မမဇော် ပူခဲ့ရသေးတယ်၊ တော်

သေးတာပေါ့၊ အဲဒီကောင်လေးက သူ့ရောဂါနဲ့သူ ထောင်ထဲမှာတင် ဆုံးသွားခဲ့လို့၊ အဲဒီကတည်းက မမဇော် ထိုက်ထိုက်ကို သိပ်မယုံရဲတာ အခု အရေးမှာလည်း ထိုက်ထိုက်ကို ဝန်ခံခိုင်းနေတာ၊ ထိုက်ထိုက်က ဝန်ခံဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီမှာတင် မမဇော် တွေးမိတာပေါ့၊ ကိုသူရက မမဇော်ကို မရလို့ ထိုက်ထိုက်ဘက်ကိုလှည့်ကြံပြီး မမဇော်ထံ ခြိမ်းခြောက်တယ်၊ တကယ်လို့ မမဇော် ဦးနှိုင်းအောင်စောနဲ့ လက်ထပ် သွားမယ်ဆိုရင် မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တဲ့သဘောနဲ့ ထိုက်ထိုက်ကို ကိုသူရ တစ်မျိုးတစ်မည် ဒုက္ခရောက်အောင် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းတော့ မယ်ဆိုတာမျိုး မမဇော်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သံသယတွေ စိုးရိမ်စိတ်တွေ တစ် နှိပ်ကြီးထွားတင်းကျပ်နေတော့တာပေါ့၊ အခုလည်း ရှင်ရဲ့သဘောထား အမှန်ကို သိချင်လို့ အခုလိုလာပြီး တီးခေါက်ခိုင်းတာ၊ အဲ... ငှက်က ဘာမှမတီးခေါက်ရသေးခင် ရှင်က ကောက်မေးလိုက်လို့ ငှက်ဘက်က မပြောသင့်ဘဲ ထိန်းချုပ်ထားသင့်တာတွေကိုပါ ပြောမိကုန်ပါပေါ့လား ဒုက္ခပဲ နှုတ်လွန်သွားပြီ။

နေသူရ ဘာမှပြန်မပြော။ စကားပြောလျှင် စိတ်လောဠာ ပြောချင်တာတွေ ခရားရေလွှတ်သလို ပြောကျင့်ရှိသော ငှက်ရဲ့ သူမကိုယ် တိုင်သူမ သတိထားမိသွားဟန်ကိုသာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ကြည့်နေလိုက် တယ်။

‘ကဲ... ကိုသူရ၊ ဒီတစ်ခါ ရှင်နဲ့တွေ့ဆုံဆွေးနွေးချင်တဲ့ တောင်းဆိုလာတဲ့သူက ဒေါက်တာထက်ထက်ဇော်ဆိုတဲ့ မမဇော်မိတဲ့ရှင်၊ ငှက်ဆိုတဲ့ကျွန်မကတော့ ပဲလှော်နှစ်ခြမ်းကြား ဆားညှပ်သစ် ဖြစ်ရပြီပေါ့’

‘ပဲခူးဆားပေါ့’

‘အိုင်အိုင်ဒင်းဆားခေတ် ဖြစ်သွားပြီ၊ အိုင်အိုင်ဒင်းဆားပေါ့’
‘မမဇော်က တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် တွေ့ရမှာပေါ့၊ အချိန်နဲ့နေရာ က’

‘မနက်ဖြန်မနက် ဆယ်နာရီခွဲ၊ အရင်တွေ့နေကျ ကျွဲခိုးနတ်ဆိုင် ဖြစ်တယ်နော်၊ ဆက်ဆက်လာမှာ မဟုတ်လား’

‘စိတ်ချပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ်’

‘ရှင်ကိုတော့ စဉ်းစားလို့မရအောင်ပါပဲလား၊ မမဇော် သံသယ ရှိသလို ရှင်ကြံစည်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါတော့ ငှက် ကူညီရကျိုး နပ်အောင် ပြောပြပေးစေချင်တယ်’

နေသူရ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်တယ်။

‘ရှင်နဲ့ထိုက်ထိုက် လိုက်မှလိုက်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အသေညာလို’

* ✓ *

‘မပြောမပြီး၊ မတီးမမြည်ဆိုသလို ပြောရတီးရဦးမယ်၊ ငှက်ပြောသွားတာကို ငါတို့နီးနားထောင်လို့ ကြားလိုက်တယ်၊ မင်းအနေနဲ့ မထက်ထက်စော် သံသယရှိသလို ထိုက်ထိုက်ကို ကြံစည်နေတာ မဟုတ် လား’

‘မစားရတဲ့အခဲ သန့်ပက်တာ ခပ်ညှည့်လူတွေရဲ့ အလုပ်ပါကွာ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အထင်မျိုးရောက်သွားစေချင်တယ်’

‘ရောက်သွားတော့ ဘာထူးခြားလာမှာမို့လဲကွ’

သော်ဒီရဲ့အမေးကြောင့် နေသူရ မဲ့ခနဲ ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘မမဇော်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီး တန်သွားတာပေါ့ကွာ၊ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ အရေး အဲဒီအချက်တွေ ထည့်တွေးလာရတော့မှာပေါ့၊ အဲဒီအခါ ကျတော့မှ မမဇော်ကို ငါ တစ်မျှင်ချင်း ရစ်နှောင်ဆွဲဆောင်မယ်၊ ငါ့ဘက်ပါလာရစေမယ်’

နေသူရစကားကို ပေလယျက ခေါင်းကုတ်ရင်း...

‘ဝေးလိုက်တဲ့နည်းကွာ၊ ဦးနိုင်ဇော်အောင်က လက်ခံမတဲ့လား ဦးနိုင်ဇော်အောင်ဆိုတာသာ ထည့်ပြောရတယ်၊ မင်းနဲ့ တစ်ခါမှမဆုံဖြင့် ကြသေးဘူးလား’

‘မဆုံဖြစ်သေးဘူး၊ မနက်ဖြန်တော့ မမဇော် ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်ပေးလာနိုင်တယ်၊ ငါ့အထင်ကတော့ ရွှေပြည်အေးတရားဟောပြီး တော့သပ်ပုံပြင်လေးတွေ ထုတ်နှုတ်ပြောဆိုမှာကို ကြိုမြင်ယောင်နေတယ်’

သော်ဒီက...

‘ထိုက်ထိုက်နဲ့မင်း တကယ် ဘာမှမဖြစ်တာ သေချာရဲ့လား နေသူရ’

‘သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ငါက မမဇော်ရဲ့ အညာဟာ ထိုက်ထိုက်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထားတယ်၊ ထိုက်ထိုက်ကို ခင်မင်မှုနဲ့ ဝင်ရောပြီး ဆက်ပုံတွေ ဘာတွေတောင်းယူထားတာပေါ့၊ နောက်ပြီး အမှတ်တရ အနေနဲ့ အတူတွဲရှိတာပေါ့၊ မောင်နှမလို သဘောထားမျိုးအနေနဲ့ ခေါ်ကွာ၊ မမဇော်က ထိုက်ထိုက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် လုံးဝ စိတ်မချဘူး၊ ထိုက်ထိုက်ကို အမြဲစောင့်ကြည့်လေ့လာနေတတ်တယ်၊ အဲဒီ အားနည်းချက်ပျောက်ကွက်ကို ငါမြင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ထိုက်ထိုက်နဲ့ငါ ဘာလိုလို အထင်ရောက်အောင် လုပ်ပြလိုက်တာပဲ၊ ထိုက်ထိုက်ကို မေးရင်လည်း ထိုက်ထိုက်က ငြင်းမှာပဲ၊ ထိုက်ထိုက်ငြင်းတာကို မမဇော် လွယ်လွယ် ဆိုမှာမဟုတ်ဘူး၊ မယုံလို့ သင်္ကြန်တွင်းတုန်းက သူညီမကို လိုက်စောင့်ချောက်နေတာပေါ့၊ သူ့ဘာသာဆို ရေပက်ခံထွက်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ထိုက်ထိုက် ငြင်းတာကို မမဇော်မယုံတော့ အတင်းအစ်အောက်မေးမှပဲ အဲဒါဆိုရင် ထိုက်ထိုက်ကလည်း စိတ်ညစ် အရွံတိုက်ပြီး ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံမှာ ငါကြိုတွေးထားတယ်၊ တကယ်တကယ်တမ်းကြာတော့ ထိုက်ထိုက် ဝန်ခံခဲ့ဘဲ ပေးပြီး ခေါင်းမာနေတယ်၊ အဲဒီမှာတင် ထိုက်ထိုက် ကိုယ်၌က ငါ့ဘက်ကို တရားလွန်ပါနေတယ်ထင်မိတယ်’

ငါပြုသမျှ ထိုက်ထိုက် နုရတော့မှာပဲ ဆိုတာကို ညီမကိုချစ်တဲ့စိတ်စောနဲ့ ထင် ယောင်မြင်မှားမှုတွေ မမခော်ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာရတော့တာပဲ’

‘ဟာ... မင်းက ဆင်ကြံကြံတာပါလား နေသူရ’

သော်ဒီရဲ့ စကားကို နေသူရ ခေါင်းယမ်းခါပြရင်းနှင့်သာ တုံ့ ပြန်လိုက်တော့တယ်။ ဒါတောင် ပေလယျက...

‘တော်တော်ကောင်းတဲ့ ခေါင်း၊ ဒီခေါင်းက နှယ်နှယ်ရရ ခေါင်း မဟုတ်ဘူးကွ’

‘ဘာခေါင်းလဲ ပေလယျ’

ပေလယျပြောတဲ့ စကားကြောင့် သော်ဒီ တဟားဟား အော် ရယ်သွားတယ်။ ပေလယျရဲ့ စကားက

‘လိပ်ခေါင်း’တဲ့။

* ✓ *

အခန်း(၁၅)

နေသူရတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ ကာလထဲမှာ ဒီနေ့လောက် ထက်ထက် ဇော် ပြင်ဆင်ခြယ်သလာတာမျိုး မရှိခဲ့။

တော်ဝင်ဣန္ဒြေနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ထက်ထက်ဇော်ရဲ့ စားပွဲမှာ ဝင် ထိုင်ဖြစ်လိုက်တယ်။ One by One ပါပဲ။ ဘယ်သူမှ မပါဘူး။ နှစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီတစ်ငုံစီလောက်သောက်ပြီးတာနဲ့...

‘မမအနေနဲ့ မင်းနဲ့ ထိုက်ထိုက်ကို သဘောမတူနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး’

ပြောပြီးတာနဲ့ အကြည့်နဲ့ထိအောင် ပစ်တယ်။

‘ကျွန်တော် ငြင်းခဲ့တာ များပြီ’

‘မယ့်ဘူး’

ထက်ထက်ဇော်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ပေါက်ကွဲလာတဲ့ စကား သံ၊ နေသူရ ပခုံးတွန့်ပြရင်း...

‘ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် ဘာများတတ်နိုင်တော့မှာလဲ’

‘မင်းကို မမ အများကြီး ထင်ထားခဲ့တာ’

ထက်ထက်ဇော်က ခဏသာခြားပြီးပြောလိုက်တဲ့စကား...

‘အခုတော့ အားလုံး အလကားပဲ’

နေသူရ ရင်ထဲ လှိုင်းထိသလို အိမ်နဲ့ ဖြစ်သွားရတယ်။

‘မင်းနဲ့စတွေ့တဲ့ အချိန်ကတည်းက မင်းကို တို့သတိထားခဲ့မိတယ်။ သတိထားမိတယ်ဆိုတာ အပြောအဆို ရဲတင်းလွန်းတဲ့ မင်းရဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့်ပေါ့။ ပိုပြီး သတိထားမိတာကတော့ သင်္ကြန်လည်တဲ့အခါကပေါ့။ အဲဒီဟုန်းက မင်းကို တို့စွပ်စွဲခဲ့တာမှတ်မိလား’

‘မှတ်မိပါတယ်။ လူသုံးယောက်နဲ့ ကျွန်တော် အပေးအယူလုပ်ပြီး အကွက်ဆင်ကြတယ်။ မမဇော်ကို ကယ်တင်ဖို့ပေါ့’

‘အဲဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့ မမဘဝထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာဖူးတယ်’

‘ဦးနိုင်ဇော်အောင်တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ သူက လူကြီးလူကောင်း၊ လူဂုဏ်ဒြပ်ကြီးပဲ’

‘ဟုတ်တယ်။ သူမဟုတ်ဘူး။ မင်းလို လူငယ်အခြားတစ်ယောက် မင်းလိုအကျင့်စရိုက်၊ မင်းလိုအပြောအဆို အနေအထိုင်တွေနဲ့ တူတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပေါ့’

‘အဲဒီလူက ဘယ်ကလဲ၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ဘာလုပ်လဲ’

‘အောင်ဇော်မိုးတဲ့၊ ဖိုးစိန်လမ်းမှာ နေတယ်။ တို့နဲ့တွေ့စဉ်က အလုပ်လက်မဲ့၊ အခု ပြည်ပထွက်သွားတာ ကြာပြီ။ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ မစုံစမ်းလို့ မသိတော့ဘူး’

‘အဲဒီလူက မမကို ကြိုက်ခဲ့တာလား’

‘ကြိုက်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်။ သူ့မိဘတွေ အချိန်အခါနဲ့ တို့ကို သူတင့်တင့်တယ်တယ် တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူချင်တယ်’

‘ဪ’

‘အဲဒီလူအကြောင်း အခုမှကြားရလို့ အံ့သြသွားတာလား’

‘ဆိုပါတော့’

‘မင်းနဲ့ ဘယ်လောက်အထိအောင်တူသလဲဆိုတော့ အဲဒီလို အကွက်ဆင်ပြီး ဝင်လာတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်ကာလတစ်ခုမှာပဲ၊ မင်းနဲ့တုန်းကလို တို့စင်ပေါ်က ခြေချော်ကျသလို ပြုတ်ကျခဲ့တာကို အောက်ကနေတားဆီးပေးတဲ့ အဆင့်အထိလည်း ဖြစ်စဉ်ကချွတ်စွတ်နီးပါး တူနေပြန်တယ်။ နောက်တော့ သင်္ကြန်ပြီးတာနဲ့ မင်းလိုပဲ မလိမ့်တပတ်စကားလေးနဲ့ တို့ကို ရည်းစားစကားပြောလာတယ်။ ဒါတကယ် အဖြစ်အပျက်တွေ ပြောနေတာနော်’

နေသူရက ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်မိတယ်။ ထက်ထက်ဇော်က တည်ငြိမ်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ဆက်ပြောလာပြန်တယ်။

‘အဲဒီ အောင်ဇော်မိုးကို မမမှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်သူရှိတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ အောင်ဇော်မိုးက လက်မခံဘူး။ မမကို ကားတင်ပြေးမယ်အထိ ကြံစည်လာတယ်။ မမကလည်း သူ့မိဘတွေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားရတော့တာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် အောင်ဇော်မိုးက အရှက်ကြီးရှက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အချစ်ကြီးတဲ့စိတ်ကလည်း အရမ်းကြီးတဲ့လူပေါ့။ မမကို သူက တမလွန်ရောက်သွားစေချင်တယ်။ သူလည်း တမလွန်မှာနေမယ်၊ မမကို ဘယ်သူမှ မချစ်ရဘူး၊ သူ့ကိုပဲ ချစ်ရတော့မယ်၊ အဲဒီလောက်အထိကို စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး မမကို သတ်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြံစည်တယ်။ နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါမြောက်ကံကောင်းလို့ မမ လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာပေါ့။ နောက်တော့ မမက တရားစွဲပြီး တောင်းချမယ်လုပ်လို့ သူ့မိဘတွေက သူ့သားကို အကျယ်ချုပ်ချင်တာကြီး’

ဆေးဆရာမျိုးနဲ့နဲ့ကုသတယ်၊ ပြန်ကောင်းသွားတော့ ပြည်ပမှာ အလုပ် လုပ်ဖို့ လွှတ် လိုက်တော့တာပဲ၊ အဲဒီကတည်းက မမနဲ့ ဘာမှ မပတ် သက်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အောင်ဇော်မိုး ပုံစံနဲ့တစ်ပုံစံတည်းတူအောင် မင်းက ဝင်လာတယ်၊ အဲဒီမှာ မင်းကို မမ အထင်နားတယ်၊ အောင်ဇော် မိုးလို အချစ်ကြီးပြီး အမျက်ကြီးမဲ့ နောက်ထပ်ပြဿနာကောင်တစ် ကောင်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဆက်ဆံခဲ့လိုက်တာပဲ

‘ဟာ... မမကလည်း မဖြစ်နိုင်တာတွေ’

‘အခုနောက်ပိုင်း သွေးအေးအေးနဲ့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ မင်း ပြောသလို မဖြစ်နိုင်တာတွေ တွေးမိလာတယ်၊ လူသုံးယောက်နဲ့ အကွက်ဆင်တာ မင်းလုပ်လို့ရပေမယ့် စင်ပေါ်က ခြေချော်ကျတဲ့ကိစ္စ ဟာ မမကိုယ်တိုင်ပါမှ ဖြစ်မှာ၊ အဲဒီအချက်ကြောင့် မင်းအပေါ် မမ အထင်မှားမိပြီလားဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်၊ နောက် အချက်တွေက သင်္ကြန်အပြီးမှာ မလိုမိုတပတ် ဖွင့်ပြောတဲ့စကားတွေ တော့ အောင်ဇော်မိုးနဲ့ သွားတူနေပြန်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ မင်းကို တို့က အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်လိုက်ပေမယ့် မင်းဟာ တို့ကို ကားတင် ပြေးတဲ့အထိ မကြံဘူး၊ အောင်ဇော်မိုးလို စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး အချစ်ကြီး တော့ အမျက်ကြီးတယ်ဆိုတာမျိုးတို့ကို သတ်ဖို့အထိ ကြံပွယ်မလာဘူး၊ အဲဒီအချက်တွေ နှိုင်းယှဉ် တွေးမိလိုက်တော့ မင်းဟာ အောင်ဇော်မိုးလို လူစားမျိုးမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ အောင်ဇော်မိုးက စေလွှတ်လိုက်တဲ့ လက် စားချေသူတစ်ယောက်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ လက်လှမ်းမီ သလောက် စုံစမ်းကြည့်ရကနေ သိလာရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်း အပေါ် တင်းမာနေတာတွေကို ပြေလျော့သင့်သလောက် ဖြေလျော့လိုက်

တဲ့အခါ မင်းအပေါ် တို့မတရားခဲ့သလို ဖြစ်မိတာတွေမိပြီး ရင်ထဲမှာ တနဲ့နဲ့နဲ့ ခံစားနေရတော့တယ်’

‘ကျွန်တော် မမကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ တကယ်ကို မမအပေါ် မြတ်နိုးတွယ်တာတဲ့ ချစ်ခြင်းစိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပါ မမ’

‘မင်းရဲ့ အမှန်တရားပေါ့’

‘တကယ်အမှန်တရားပါ မမ’

‘တို့ရဲ့ အမှန်တရားကိုလည်း ဆက်ပြီးပြောပြချင်သေးတယ်၊ ဦးနိုင်အောင်ဇော်နဲ့တို့ရဲ့ ယာသက်မှုဟာ အောင်ဇော်မိုးနဲ့တို့ အမျိုးမျိုး အထင်မှားစရာ အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် တစ်ဖက်က စတင်ပြတ် တောက်သွားခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ အခုအချိန်မှာ ဦးနိုင်အောင်ဇော် တစ် ယောက် ယူကေမှာပဲ မြန်မာလူမှုအသိုင်းအဝိုင်းက မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးပါပြီ၊ မကြာခင်မှာ သူတို့ ဒီလို ပြန်လာကြတော့မှာပေါ့၊ ဟိုတလောက မမဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ ဦးနိုင်အောင်ဇော်ရဲ့ညီပါ၊ သူက သူ့အစ်ကိုအမှာပါးလိုက်တဲ့ စကားတွေ ပြောပြချင်လို့ ဖိတ်ခေါ်တာနဲ့ လိုက်သွားမိတာ၊ နှစ်သိမ့်တဲ့စကားတွေပဲ ကြားခဲ့ရတယ်၊ ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့အထိနဲ့ ဆေးခန်း တောင် ပြန်မဆင်းနိုင်အောင် အခန်းအောင်းနေမိလိုက်တော့တယ်၊ အဲဒီ နောက်ပိုင်း ရက်တွေမှာ မင်းက ဖုန်းဆက်မေးလာတယ်၊ တို့လည်း စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန် အောင်ဇော်မိုးကိုလည်း အရမ်းစိတ်ဆိုးရာကြည်း နေတဲ့အချိန်၊ မင်းကလည်း သံသယဖြစ်စရာကောင်းကောင်းနဲ့ ဝင်လာ တဲ့သူဆိုတော့ မမက ထင်ထားလေသမျှ အကုန်မှန်တယ်လို့ စိတ်ချလို့ ပေါက်နဲ့ ပြောချလိုက်မိတာပေါ့’

‘ဒါ... ဒါဆို ဦးနိုင်အောင်ဇော်နဲ့ မမ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

ထက်ထက်ဇော် ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ နေသူရ ထန့်မိမတတ် အပျော်လွန်သွားတယ်။

‘မင်းအပေါ် တို့အနေနဲ့ စိတ်ပြေလာလို့ ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း ပြန်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ထိုက်ထိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြလာတယ်၊ တို့မေးမယ်၊ မင်း မှန်မှန်ဖြေမလား’

‘မေးပါ မမ’

‘မင်း ထိုက်ထိုက်ကို တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘မဟုတ်ဘူး မမ၊ မချစ်ခဲ့ဘူး’

‘မင်း ထိုက်ထိုက်နဲ့ပေါင်းပြီး တို့ကို အရူးလုပ်ချင်လို့ အသဲသန်ကို ညာနေတယ်၊ ဒီမှာ ချာတိတ်... မင်းတို့ချင်းက လူငယ်ချင်းတွေမို့ လိုက်ဖက်ကြပါတယ်၊ မမကို မရွေးချယ်တော့ဘဲ ထိုက်ထိုက်ကို ရွေးချယ်တာ မမ မင်းကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ထိုက်ထိုက်ကို ရာသက်ပန်စောင့်ရှောက်သွားပါ၊ မင်းတို့ချင်း ထိမ်းမြားလက်ဆက်နိုင်ဖို့ လိုအပ်တာမှန်သမျှ မမ အကူအညီပေးမှာပါ’

‘မဟုတ်ဘူး မမ၊ အဲဒီလိုကို လုံးဝမဟုတ်ဘူး’

‘ညာမနေပါနဲ့ကွာ၊ အစက မင်းကို မမတို့ ညာခဲ့တာ ခင်ထားနဲ့၊ ၄ဝါက မမဘက်က ပါဝင်ကူညီလုပ်ကြံပြောဆိုပေးကြပါတယ်၊ မင်းဟာ အောင်ဇော်မိုးလို လူစားဖြစ်ရင် အချိန်မရွေးဖြတ်တောက်ပစ်လို့ရအောင်ပေါ့၊ နောက်တော့ ကိုယ့်ဘတ်က လိုအပ်ချက်ကို ပြန်တွေးမိတယ်၊ ဦးနိုင်အောင်ဇော်ဆိုတဲ့အကြောင်း အသေကြီးကို ဆွဲယူအသုံးချမိတဲ့အတွက် မင်းဘက်ကလည်း ကြံမိကြံရာ ကြံစည်လာရှာတာပဲလေ’

လို့ ထင်မြင်လာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အခု မင်းကို နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ရတာပေါ့၊ မမတို့သာ ညာတဲ့အကြောင်းကြီးကို ဖြုတ်ထားလိုက်ရင် မင်းမဟုတ်တာတွေ ထိုက်ထိုက်အပေါ်မှာ မကျူးလွန်တော့ဘူး၊ ဒီလိုတွေးမိတာနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းသိအောင် ဖွင့်ဟရှင်းပြပြောဆိုရတာပါ’

‘ကျွန်တော် ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတာတောင် မမတို့က ဘာလို့ မယုံနိုင်ဖြစ်နေကြတာလဲဟင်’

‘ဒီမနက်ပဲ မမ မေးလွန်းလို့ ထိုက်ထိုက်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံသွားတယ်၊ မင်းနဲ့သူနဲ့ ရည်ငံနေတာ ဟုတ်တယ်တဲ့’

‘ဟာ... သွားပြီ၊ ထီပေါက်ပြီး ထီလက်မှတ်ပေါ်က အကွရာလေး ရေစိုပြီး မှိန်ပြယ်သွားလို့ ထီသွားထုတ်မိကာမှ မရိုးသားဘူးထင်လို့ ဆွဲခေါ် အမှုတွဲစစ်ဆေးခံရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတော့ ဖြစ်နေပါပြီ’

‘မင်းတို့ချင်း ဘာတွေပူးပေါင်းပြီး ကြံစည်ထားမှန်းမှ မသိတာ၊ ဇင်းဘက်ကို ထိုက်ထိုက် လုံးလုံးပါနေတယ်’

‘ဘာတွေမှ မကြံစည်ထားဘူး၊ ကျွန်တော် မမကို ပြန်လည်ချစ်ခွင့်ရှိသင့်ပါပြီနော်’

‘ထိုက်ထိုက် တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာတောင် မင်း ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောထွက်တယ်’

‘ထိုက်ထိုက်နဲ့က မမတို့ အဲဒီလိုအထင်မျိုးရောက်အောင် ကျွန်တော်ဘက်က လုပ်ယူခဲ့တာ သက်သက်ပဲ၊ မမတို့ မင်္ဂလာပွဲကို အချိန်ဆွဲချင်ရုံသက်သက်ပါ၊ ပြန်ကြိုးစားပိုင်ခွင့်ရှိနိုးနိုးအတွက်မျှော်ကိုးတဲ့အနေနဲ့ ကြိုးစားမိရုံသက်သက်ပါ၊ ထိုက်ထိုက်ကတော့ ဘာမှမသိဘူး၊ သူမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ မမက အတင်းမေးလွန်းအားကြိတ်ခိုင်း’

အဖွဲ့ တိုက်ပြီး ဟုတ်တယ်လို့ ပြောတာဖြစ်မှာပါ။ မမအနေနဲ့ မယုံရင် ထိုက်ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးတွေ့ပေးပြီး တဲ့တိုးသာမေးမြန်းပါ။

နေသူရရဲ့ စကားသံကြောင့် ထက်ထက်စော်ရဲ့ မျက်နှာဝင်းပ သွားတယ်။ အခြားအရောင်အရိပ်တွေလည်း အမျိုးမျိုးလက်ဖြာသွား တယ်။ နေသူရက ထက်ထက်စော်ရဲ့ လက်ကလေးကို အသာလှမ်းဆုပ် တိုင် လိုက်တယ်။ အတွေ့စုံနေရာကနေ ထက်ထက်စော် အသာပြန်ကြည့် တယ်။ ရင်တွေ အရမ်းခန့်လိုက်တာ။

အား...

ချစ်ခြင်းနဲ့ မမကို အမြန်ဆုံးသိမ်းပိုက်လိုက်ချင်ပါပြီ။ မမရင်ထဲ မှာတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ။

‘ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို ယုံပါ မမရယ်’

‘မင်းနဲ့ ထိုက်ထိုက်ကိုဆုံပေးပြီးမှ ယုံသင့်ရင် ယုံမယ်၊ မင်း လက်က နယ်ကျွံလာပြီး အခုချက်ချင်း ပြန်ရှုပ်သိမ်းပါ။ ဒါ လူမြင်ကွင်း’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ၄၀၁နဲ့ ထိုက်ထိုက်ဟို၊ ဆိုင်ထဲကို ဝင်ချလာ တယ်။ ထိုင်လိုက်တာတည်းက ထိုက်ထိုက်က မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွင်တွင်ငြင်းတော့တာပဲ။ နေသူရကလည်း ထိုက်ထိုက်နဲ့ ဓာတ်ပုံတွဲ ရိုက်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေပါ ထပ်ဆင့်ရှင်းပြလိုက်တယ်။

နေသူရနဲ့ ထိုက်ထိုက်က သစ္စာရေသာတိုက်ပါ။ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတော့မှပဲ ထက်ထက်စော် စိတ်ဒုံးဒုံးချပြီး ယုံသွားတော့တယ်။

ဒါတောင်မှ...

‘မင်းတို့ချင်း တကယ်ဖြစ်ရင်လည်း မမက အနစ်နာခံပြီး ရှောင်ပေးဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ’တဲ့။

* ✓ *

အခန်း(၁၆)

‘မင်းနဲ့ မမဇော်က အချိန်တိုင်း အနီးအဝေးဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဗေဒင်လေးဘာလေး သွားမေးပြီး ယတြာချေပါလား’

သော်ဒီရဲ့ နောက်ရွက်စကားကြောင့် နေသူရက မတ်မတ်ဖြန့် ထိုင်သွားပြီး...

‘အခုနီးဖို့ပဲ အကြောင်းများတော့တယ်၊ ဗေဒင်မေးစရာ မလို တော့ဘူး’

ပေလယျက သရော်သံဖြင့်...

‘ကျိန်းသေရဲ့လား’

‘ကျိန်းသေပါတယ် ပေလယျငနုရယ်’

‘ငါ့ကိုများ ‘ငနု’တဲ့၊ မင်းက ‘ငအူ’၊ မင်းရဲ့ မမဇော်က ‘ပလူ’၊ ‘ပလူ’တွေထရင် အသံယားစရာသိပ်ကောင်းတယ်၊ မင်းမမ ဇော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သောဒီ ငထူ’

‘ဪ... ငါ့ကို ‘ငထူ’ဆိုပြီး မင်းက အမှုတွဲတယ်ပေါ့၊ တွေ့မယ်၊ မင်းခိုက်နေတဲ့ ကုလားဆင်မလေးက ငါ့ညီမသူငယ်ချင်းနဲ့ နော်၊ မင်းပေါင်မှာ ပွေးတွေပေါက်နေတာ ငါပြောခိုင်းလိုက်မယ်အီ’

မဝီကုပြားလေးက အသန့်အရမ်းကြိုက်တာ၊ အဲဒီစကားကြားတာနဲ့ မင်း ကို.ဝေးဝေးရှောင်လိမ့်မယ်’

‘ဟေ့ကောင် သော်ဒီ၊ အဲဒါတွေမပါကြေးလေကွာ၊ မင်း တော်တော်အရှက်ခွဲချင်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဆေးလိမ်းဆေးသောက်လို့ ပွေး ပျောက်သလောက်ဖြစ်နေပါပြီကွာ၊ သွားတော့မချွန်လိုက်ပါနဲ့၊ အဲဒီ ကောင်မလေး အသန့်ကြိုက်တာ ငါအသိဆုံး၊ တကယ်မှန်းသွားလိမ့် မယ်’

‘အဲဒါဆို ငါ့ကို ပြန်တောင်းပန်စမ်း’

‘အမြီးကိုင်ပြီး တောင်းပန်ရမှာပဲ’

‘ဆရာကြီးသော်ဒီခင်ဗျာ... နောက်ကို ဒီလိုမပြောတော့ပါဘူး၊ လိုက်ပြောစမ်း’

ပေလယျက အောင့်သက်သက်နှင့် လိုက်ပြောရှာ၏။ သော်ဒီက

‘နောက်ကိုပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ညီမကို ယူပါ’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းလွန်ပြီနော်’

‘မပြောရင်လည်း ရတယ်၊ သွားပြောမှာပဲ’

ပေလယျလိုက်ပြောရှာ၏။ သော်ဒီက သဘောကျပြီး

‘နောက်ကို ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့ရင်...’

‘မရှိတာကို ဘာလို့လိုက်ပြောရဦးမှာလဲ’

‘လျှာမရှည်နဲ့၊ ငါခိုင်းတာလုပ်’

‘အေးပါ၊ ပြောမှားဆိုးမှားမရှိရင်’

‘ကျွန်တော့်ရည်းစား မဂိုမလေးကိုယူပါ’

‘ဘာလဲကွ၊ မင်းက စော်ကားလှချည်လား’

ပေလယျက သော်ဒီကို လိုက်ထိုး၏။

နေသူရက ကြားဝင် တားရ၏။

‘ဒီကောင် မလွယ်ဘူး၊ သတိထားသူရ၊ မင်းရဲ့မမစော်ကြီးကို ပါ ကျိတ်ကြံချင် ကြံနေမယ့်ကောင်ကွ’

‘မကြံရဲပါဘူးကွာ၊ ဆရာဝန်မဆို ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်ပြီးသား၊ ဆေးထိုးခံရတိုင်း ဆရာဝန်မဆို လန့်တယ်၊ ငါက ငယ်ငယ်က ဆေးထိုးခံရမှာ သိပ်ကြောက်တာ၊ အဲဒါ ဆရာဝန်မဆိုကို အိမ်ကအတင်းခေါ်ပြီး သွားကြတယ်၊ ဆရာဝန်ကလည်း အတင်းဆေး ထိုးတယ်၊ ငါကလည်း အတင်းရုန်းကန်တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဆရာဝန်ရဲ့ အပ်ကျိုးပြီး ငါ့တင်ပါးထဲ မြှုပ်ဝင်သွားတာ ခုထိ ပြန်ဖော်လို့မရသေး ဘူး၊ ဆရာဝန်မမြင်ရင် တင်ပါးတွေကျိန်းနေတာ၊ အဲဒီကနေ ကနေ့ အထိပဲ’

‘ဟိုတုန်းကသာ ဆေးအတင်းထိုးတာပါ၊ ဒီခေတ်မှာ လူနာရဲ့ ဆန္ဒမပါဘဲ ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ ဆေးမထိုးကြတော့ဘူး’

‘ဒီကောင် ဆေးထိုးရမှာသာကြောက်တာ၊ ဆေးမင်ကြောင်ထိုး ရတာတော့ မကြောက်ဘူး၊ ညာလက်မောင်းရင်းမှာ နှင်းဆီပွင့်လေး ထိုးထားတာ ရှိတယ်၊ လွန်ပြလိုက်စမ်း သော်ဒီ’

‘အဲဒါ ငါ့ဘဝရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်မို့လို့ အနာခံထိုးတာပါကွာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကောင်မလေးက နှင်းဆီတဲ့ နှင်းဆီပန်းရောင် တယ်’

‘မဟုတ်တာကွာ၊ ရှိစိတာကွာ၊ နှင်းဆီပန်းသိပ်ကြိုက်တဲ့ကောင်မ လေးပေါ့’

‘ဘယ်တုန်းက မင်းနဲ့ငြိတာလဲ၊ အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီ’

‘ငါနဲ့ သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲလိုက်တာပဲ၊ အဲဒါ

ကတည်းက သူလည်း ယောက်ျားတွေကို စိတ်နှာတယ်ဆိုပြီး ယောက်ျား
တွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမှာ သွားနေတယ်

‘ဘယ်မှာသွားနေတာလဲ’

‘အမျိုးသားဘော်ဒါဆောင်မှာ’

ရယ်သံမျိုးစုံ လှိုင်သွား၏။

* ✓ *

အခန်း(၁၇)

‘ကိုယ့်ချစ်သူကို ညီမနဲ့ ဒီလောက်အထိ ရက်ရောတဲ့ မမကို ကျွန်တော် နားမလည်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်အချစ်က အရောင်မပြောင်းဘူး၊ အစဉ်ခိုင်မြဲတည်ကြည်နေတယ်၊ လေးနက်စစ်မှန်တယ်၊ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပီတောက်ဆွဲပီတောက်ပဲ၊ သင်္ဇင်လာမပေးနဲ့၊ မလိုချင်ဘူး၊ ဒီပီတောက်ပန်းကိုပဲ ရအောင်ခူးမယ်’

နေသူရရဲ့စကားကြောင့် ထက်ထက်စော် ပြုံးလဲ့ပြီး နားထောင်နေတယ်။

‘မင်းက သိပ်တတ်သူကြီးပဲ၊ ပြောချင်သလိုသာပြောပေတော့’

‘ဒီလိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အချိန်မှာ ပြောချင်သလိုမပြောဘူး၊

ဇက်ချင်သလိုဖက်မယ်’

ပြောပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်တယ်။ မငြင်းဆန်ပါဘူး။

အလိုက်သင့် ယဉ်ယဉ်လေး လဲပြီးပေးတဲ့ မမရယ်လေ။

ချစ်ခြင်းတွေက အသင်္ချေအနန္တ။

သေခြင်းက ခွဲရင်တောင် ဝိညာဉ်ချင်းက ပေါင်းဆုံနေကြလိမ့် မယ်ထင်ရတဲ့အထိပါပဲ။

‘ဒီလောက် မမဘက်က ဆီးတားပိတ်ဆိုမှုတွေများနေတဲ့ကြား က ရအောင်ထိုးဖောက်သိမ်းယူနိုင်တာ အံ့ဩလောက်ပါရဲ့’

‘မမ တစ်ခါက ပြောသလို I am Possible လေ၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရ မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ကြိုးစားခဲ့လို့ပေါ့၊ တစ်ခါ IM POSSIBLE ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာရင်ခန့်ခဲ့တဲ့ ရင်ခန့်သံတွေကို စွန့်လွှတ်ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက် ပြီ၊ အခုရင်ခန့်နေတာ အချစ်ကပေးတဲ့ ရင်ခန့်သံ၊ မမရဲ့အချစ်ကပေးတဲ့ ရင်ခန့်သံအသစ်နဲ့ အစစ်အမှန်ကို ရှင်သန်နေရတာ’

‘ဒီလိုလည်း တက်နေပြန်တာပါပဲလား၊ ဘယ်က နည်းပညာ တွေ ရလာလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

ထက်ထက်ဇော်က နေသူရပေါင်ကို အသာဆွဲလိမ်ပြီး မေး တယ်။ နေသူရက ပြုံးဖြူနဲ့ ‘ဟဲဟဲ’ ပါပဲ။

‘ဒီလိုနေသွားလို့ မရဘူးနော် ချာတိတ်၊ မမကို လက်ထပ်ချင် ရင် ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစား၊ ပြီးတော့ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားနိုင်မှဖြစ်မှာ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ မမလို ပညာရေးဘက်မှာ ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်ပေမယ့် ငွေကြေး စီးပွားရေးဘက်မှာ ကျွန်တော့်အမည်ကို ထူထောင်ဂုဏ်ပုဒ်ဆွဲနိုင်တဲ့အထိ ကြိုးစားမှာပါ၊ လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီး လောကထဲမှာ ရှင်သန်မယ်ဆိုရင် ပညာကြီးမြင့်ရင်ကြီးမြင့်၊ မကြီးမြင့် ရင်လည်း ဥစ္စာနေ ကြီးမြင့်မှဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက် ဝါတယ်၊ ကြာမြင့်စေချင်ရင် ရေမြင့်မှဖြစ်မယ်၊ ရေမြင့်ရင် ကြာမြင့် မယ်၊ တင့်တယ်မယ်ဆိုတာလည်း တွေးသိထားခဲ့ပြီးသားပါ၊ မမဖြစ်စေ

ချင်တဲ့အတိုင်းအတာရောက်တဲ့အထိ အသည်းအသန်ကြိုးစားသွားမှာပါ’

‘အပြောတွေ များနေပြီ’

‘လက်တွေ့လုပ်မှာပါ’

‘အကြံပေါ်ရင် ချက်ချင်းထလုပ်ပါတယ်’

‘အခုဟာက အလုပ်ထက်ပိုပြီး အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်ပိုင်းလေး ဖြစ်နေလို့ပါ’

ချစ်သူရဲ့ ကိုယ်ငွေ့ရနံ့...။

ချစ်သူရဲ့ ရွှင်မျိုလှိုင်းခတ်ဆိုပြောသံစဉ်...။

ချစ်သူရဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အတွေ့အထိ...။

ဒီလိုအချိန်တစ်မိနစ်ကို တစ်နှစ်လောက်နှင့်လဲလို့ရလျှင် လဲ လိုက်ချင်သည်ဆိုလျှင် သော်ဒီနဲ့ ပေလယျက ‘သေဟ’ ဆိုပြီး ဖုန်းခိုနဲ့ ဝိုင်းပေါက်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

‘နေသူရက သိပ်ခေါင်းကောင်းတာပဲလို့ နေသူရသူငယ်ချင်း တွေက ပြောကြတယ်နော်’

‘မကောင်းဘူး၊ မကောင်းဘူး’

အကြောင်းသိမို့ သူ ဇွတ်ငြင်းတော့ မမက...

‘ခေါင်းမကောင်းတာ အရူးတွေကို ပြောတာနော်’

‘မမ ခေါင်းကောင်းသလောက်ပဲ ရှိပါတယ်’

‘မတူပါဘူးနော်၊ ဦးအောင်နိုင်ဇော်နဲ့ တကယ်လက်ထပ်ဖြစ် မယ်ဆိုရင်တောင် ရှင်လေးက ကျွန်မကို အချိန်မီနိုင်သေးရင် အလွတ်ပေး မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရအောင်ယူမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘ယူမှာပဲ’

‘အောင်ဇော်မိုးလို့ နည်းမျိုးနဲ့လား’

‘လုံးဝ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆို ဘာနည်းနဲ့လဲ’

‘နပိုလီယံနည်းကို ဆင့် ပွားတွေ့တွက်ယူ ထားတဲ့ နည်းနဲ့ရအောင် သိမ်းယူမှာပေါ့’

‘အဲဒီနည်းကို မကြားဖူးလို့ ရှင်းပြပါလား’

‘နပိုလီယံရဲ့ပြင်သစ်တပ်တွေဟာ သူတို့ထက် အင်အားကြီးမားတဲ့ ဩစထရီးယန်တပ်တွေကို ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ တိုက်ခဲ့ကြတဲ့နည်းပညာလေး၊ ဩစထရီးယန်တပ်တွေက နပိုလီယံ လိုက်တိုက်လို့ ‘အက်ဒါမြစ်’တစ်ဖက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ‘လုံဘာဒီ’မြို့ကလေးအထိ ဆုတ်ခွာပြီး ခံစစ်ပြင်ကြရတယ်။ ဩစထရီးယန်တပ်တွေရဲ့ ခံစစ်နေရာက သိပ်ကောင်းတယ်။ နပိုလီယံ လာတိုက်မယ်ဆိုရင် အက်ဒါမြစ်ကို ဖြတ်ရမယ်၊ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးဖို့ရာ သစ်သားတံတားတစ်စင်းပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတံတားက ကျဉ်းမြောင်းတဲ့အတွက် သတ်ကွင်းလည်းဖြစ်တယ်။ မရဏခံတွင်းလိုလည်းဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်တွေက ဒီတံတားကနေ ဖြတ်ကူးပြီး သွားတိုက်ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောတယ်။ နပိုလီယံက ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ ကျုပ်အဘိဓာန်ထဲမှာ မပါဘူးဆိုပြီး လက်ရွေးစင်စစ်သားခြောက်ထောင်နဲ့ နပိုလီယံကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး တက်တိုက်တယ်။ အဲဒီလို တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ နပိုလီယံ ကြိုတင်စေလွှတ်လိုက်တဲ့ မြင်းတပ်က သုံးမိုင်ခန့်လောက်ဝေးကွာတဲ့ မြစ်ညှာကနေ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးသွားပြီး ဩစထရီးယန်တပ်တွေရဲ့ နောက်ကျောကို အတင်းဝင်မွှေထိုးဖောက်တိုက်တယ်။ စစ်ဗိုလ်စစ်သားတွေ မရဏခံတပ်တွင်းထဲမှာ အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်ပေမယ့် တစ်ဦးတိုက် ဟစ်ဗိုလ်ဆင်း စိတ်ဓာတ်နဲ့ နပိုလီယံကိုယ်တိုင် ဓားရှည်ငှေ့ယမ်းပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိအပြည့်နဲ့

တစ်ဖွဲ့ကျ နှစ်ဖွဲ့တက်ကာ တလမ်းကြမ်းတိုက်လိုက်တဲ့အခါ အင်အားကြီးမားတဲ့ ဩစထရီးယန်တပ်တွေ ပြိုကွဲပြီး တောတောင်တွေ အတွင်းကို မဟားဒယားဆုတ်ခွာထွက်ပြေး ရှုံးနိမ့်သွားကြတော့တယ်။ နပိုလီယံရဲ့ တိုက်စစ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ပမာတည်ပြီး မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးသလောက်ရှိနေတဲ့ မမကို စစ်မျက်နှာနှစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး တိုက်သလို ကျွန်တော် ကြိုးစားကြံဆောင်ခဲ့ရတယ်။ ထိုက်ထိုက်နဲ့အကြောင်းက လျှို့ဝှက်စေလွှတ်လိုက်တဲ့ မြင်းတပ်နဲ့တူတယ်။ နပိုလီယံဦးဆောင်တဲ့ တိုက်စစ်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မမကို ဆွေးနွေးပြောဆိုဖြေရှင်းပြခဲ့တာနဲ့ တူတယ်’

နောက်ဆုံးတော့ အက်ဒါမြစ်တံတားနဲ့ လုံဘာဒီမြို့ကို နပိုလီယံ သိမ်းပိုက်အောင်ပွဲရခဲ့သလို မမရဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့ မေတ္တာကို ကျွန်တော် သိမ်းပိုက်အောင်မြင်နိုင်ခဲ့တယ်’

‘မင်းမှားနေပြီ နေသူရ’

‘မမ ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘မင်းကို မမ အဖြေမပေးရသေးဘူးနော်’

‘ချစ်တယ်လို့ ဝန်မခံသေးတာကို ပြောတာလား’

‘အမှန်ပေါ့’

‘ဒါဆို အခုအဖြေပေးပြီး ဝန်ခံပါ’

‘မဖြေချင်ဘူး’

‘ဒီလိုမှ ဝန်မခံရင် ချစ်သူအရာ မမြောက်နိုင်ဘူးလေ’

‘ဒါဆို မျက်စိမှိတ်ထား’

မမက သူ့ပါးကို လက်သည်းပါးပါးလေးဖြင့် အသာအသာ

လိုက်၏။

‘အဲဒါ ဘာသဘောလဲ’

‘အဲဒီလောက် မအနဲ’

‘ဪ... သိပြီ၊ ကုတ်တာမဟုတ်လား’

‘အတဲလူဆို မချစ်တော့ဘူးနော်’

‘ကျွန်တော် မအတော့ဘူး၊ မမ ကျွန်တော့်ကို...’

နေသူရက ဝမ်းသာအားရ ပြောနေရင်းစကားကို တန့်ထားလိုက်တယ်။ အပျိုကြီးမမ ရှက်နေပုံက ခေါင်းကြီးငဲ့လို့...။

စကားတန့်ထားတာကြောင့် နေသူရ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာကို ထက်ထက်စော် အသာမော့ပြီး မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ လှန်ကြည့်တယ်။ နေသူရက အသာငဲ့ကိုင်းလိုက်ပြီး အလိုက်သင့်ပြောဆိုပြုမူလိုက်သည်က...

‘မမ ကျွန်တော့်ကို.... ‘ရွတ်’..... တယ်တဲ့ဟေ့’

* ✓ *

အခန်း(၁၈)

နေသူရနဲ့ မမ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတယ်။ နယ်ကနေ သူရရဲ့ မိဘတွေကို မိနီဘတ်(စ်)လေးစီးတိုက်နဲ့ ခေါ်ရ၏။ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်က မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲခန်းမကို ငှားရသည်။ မမနဲ့အတူနေဖို့ တိုက်ခန်းကို ကြိုတင်ဝယ်ယူထားရ၏။ ထိုအခန်းမှာပင် နယ်က ဧည့်သည်တွေကို ခေတ္တတည်းခိုခိုင်းရသည်။ ပြည်ဇာတိဖွား နေသူရရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေကတော့ နယ်သူနယ်သားတွေပီပီ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ နေထိုင်ကြ၏။

ပြင်ဆင်မွမ်းမံခြယ်သထားတဲ့ အခန်းလေးမှာ ယိုယွင်းမှုအနည်းငယ်တော့ ဖြစ်သွား၏။

ဥပမာ ရေဆင်းပေါက်နားမှာ ကွမ်းတံတွေတွေပေစွန်းတာမျိုး၊ ခုတင်တိုင်တွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်တာမျိုး (အအိပ်ကြမ်းသူတို့ကြောင့် ခန်းဆီးလိုက်ကာစုတ်ပြတာမျိုး၊ နေသူရရဲ့ တူ တူမတွေ ကမြင်းကြောထကြလို့)

ဝယ်ထားတဲ့ တီပီ စုံလုံးကန်းသွားတာမျိုး။ နေသူရရဲ့အေးတစ်ယောက်က ကြောင်ချစ်သူကြီး။ သွားလေရာ ကြောင်ခေါ်သွား

တယ်။ အဲဒီကြောင်က တီဗီမှန်သားပြင်ပေါ်က အိန္ဒြာကျော်ဇင်လုပ်ရုံနေတာကိုကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ရှူးဖလားဝါးပန်းသွားလို့ တီဗီပျက်သွားပါလေရော။ ကြောင်ကုတ်လို့ ကော်ဇောကြမ်းခင်းတွေ စုတ်ကုန်တာတွေရော စတဲ့ အသေးအမွှားတွေ အများအပြား ပျက်စီးကုန်တာပေါ့။

ဒါတွေ မမ မသိသေး။ မမအနေနဲ့ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး ပစိပစပ်ပြောမည်ဆိုလည်း နေသူရ မထင်ထားခဲ့။

မင်္ဂလာစဉ်ခွဲခမ်းမကြီးထဲရောက်တော့ မမဘက်က မိတ်သင်္ဂဟတွေက ပိုများပြီး စည်ကားကာပေါ့။ နှစ်ဖက်မိဘသဘောဆိုတာထက် လူငယ်ဇနီးမောင်နှံရဲ့သဘောနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြတာမို့ လူကြီးချင်း တောင် မင်္ဂလာပွဲကျမှ ရင်းနှီးကြရတယ်။

မမဘက်က မမအဘိုးနဲ့ အပေါင်းအပါတွေက ဘိုဆန်ချင်ကြတယ်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ ပွဲတက်တယ်။ နေသူရတို့ဘက်ကတော့ တောင်ရှည်၊ ခေါင်းပေါင်း၊ တိုက်ပုံ၊ ရင်ဖုံး၊ ဆံထုံး၊ ဘီးစပတ်တွေနဲ့။ ကိုးလို့ကန့်လန့် မိတ်ဆက်ပွဲပေါ့။

နယ်ကလူတွေဆိုတော့ ရေခဲမုန့်နဲ့ ကိတ်မုန့်ကို အဝတီးတာတောင် တင်းတိမ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မမက နေသူရကို လက်ကုတ်ပြီး နေသူရဘက်က ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟအုပ်စု ဗြဟ္မစဉ်းတောင်းဖြစ်နေတာတွေ မေးထိုးထိုးပြတယ်။

ကွယ်ရာမှာ နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။

‘သူတို့က ဒီလိုပဲ နေတတ်ကြလို့ပါ’

‘ဟွန့်... လူကြီးလူကောင်းတွေကြားမှာ မင်းက နည်းနည်းပါးပါးထိန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသင်ပြထားပါလား၊ ကြည့်ပါဦး၊ ဟိုကြောင်... ကြောင်... ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နိုင်လိုက်တာ၊ ဟိုဝိုင်းကူး

ဒီဝိုင်းကူးနဲ့၊ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြောပြီး အပြင်ကို သွားပစ်ခိုင်းဦးမှပါ’

‘မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီကြောင်ကို ကိုယ့်အဒေါ်က သူ့သားသမီးလို ချစ်တာ’

‘ဟင်း... ဘယ်လိုစရိုက်တွေမှန်းလဲ မသိဘူး’

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အရသာကို ကောင်းကောင်းမခံစားလိုက်ရဘူး။ နေသူရဘက်က အမျိုးတွေကို လက်နဲ့ကုတ်ကုတ်ပြီး မေးငေါ့ပြနေလို့ ကြာတော့ နေသူရပါ စိတ်ညစ်လာရတော့တယ်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရတာကိုက နေသူရအတွက် ကသိကအောက်ကြီး။ တော်သေးတာပေါ့။ အနောက်ဘာသာထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ လိုက်မလုပ်ရလို့၊ လိုက်လုပ်ရရင်လည်း နေသူရနဲ့ ကတောက်ကဆဖြစ်ရမှာ ကြိမ်းသေး။

နှစ်ဦးစလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမို့ အနောက်ဘာသာရေး အယူသည်းတာတွေ မလိုက်နာနိုင်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးတော့ နေသူရက စိတ်ထဲမှာ ဒုန်းခနဲ အသံကြီး ဘာသာကြားပြီး ထိတ်လန့်သွားမိရ၏။

နေသူရရဲ့ အသံစိတ်က...

‘ဘာသံကြီးလဲဟ’

‘နေသူရရဲ့ မသိစိတ်က...

‘မင်းဘာသာ သက်ပြင်းချလိုက်တဲ့အသံလေ’

နေသူရ ဟိုက်ခနဲ အော်ငေါက်မိ၏။

ပထမဦးဆုံး မင်္ဂလာဦးည။ မင်္ဂလာခုတင်။ မင်္ဂလာဆောင်။

အနားကို မမတို့အိမ်မှာပဲ ပြုလုပ်ထားရ၏။ ထိုကံထိုက်က မင်္ဂလာ
ယန်းကြပေးသူ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သော်ဒီနဲ့ ပေလယျက သတို့
သားအရံတွေ ၄ဝါ၊ နန်းနွယ်အေးတို့ သတို့သမီးအရံတွေ။ ခင်ထားက
တော့ သက်တော်စောင့်ပေါ့။

မင်္ဂလာပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်နေဖြစ်ကြတော့ နေသူရရဲ့အမျိုးတွေကို
သော်ဒီနဲ့ ပေလယျက ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ခန်းပြန်ပို့တယ်။ အခန်းမှာ
ဆွေမျိုးတွေနေပေါ့။ မိတ်သင်္ဂဟတွေကိုတော့ တည်းခိုခန်းတွေ ပတ်ပို့
ထားရတယ်လေ။

‘ရပ်’

မင်္ဂလာအခန်းထဲ ဝင်မယ်လုပ်တော့ ခင်ထားက မိုက်ကန်း
ကန်းပုံစံနဲ့ လက်တားထားတယ်။ ဘေးနားမှာ ထိုက်ထိုက်၊ ၄ဝါနဲ့
နန်းနွယ်အေးတို့ ပြုံးစိစိနဲ့ ရပ်ကြည့်နေကြရဲ့။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲဟ’

‘လျှာမရှည်နဲ့၊ သတို့သမီးပဲ အခန်းထဲဝင်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကြိုးတားတာလေ၊ သတို့သားကလိုက်ဝင်ချင်ရင် မန်းနီးပေးရ
မယ်၊ ဒါထုံးစံပဲ’

မမထက်ထက်ဇော်က ဆတ်ခနဲ အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။
အခန်းပေါက်ကနေ လက်ညှိုးလေး ကရော်ကရော် လုပ်ပြသွားသေး
တယ်။ ကြည့် လူကို အသံယားအောင် စိန်ခေါ်သွားလိုက်သေးတယ်။
တွေ့မယ်။ အုံ့ပုန်းကြရင် ဂျိန့်သားရေတောင် ပြန်မရဘူးဆိုတာ လှတ
ပတာ ဒေါက်တာမကြီး မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်။

‘ဟေ့လူ... ဒါ ဘယ်လဲ’

‘ဘယ်ရမလဲ၊ ငါက သတို့သား သတို့သမီးရှိတဲ့ အခန်းထဲ
ခင်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင် ရှေ့ကဖယ်’

‘မဖယ်ဘူး၊ ကြိုးတားထားတယ်၊ မုန့်ဖိုးပေးရမယ်’

‘ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ ဘယ်လောက်လဲ’

‘တစ်ယောက်ငါးသောင်း’

‘နင်က ငါ့ကို ဘီလျှံနားများ ထင်နေသလား၊ ခုတောင် ဘဏ်
က ငွေတိုးနဲ့ ချေးငှားဆောင်ရတာ၊ ငွေတွေသောက်သောက်လဲကုန်နေပြီ၊
အရာဝန်မတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရဖို့ ကားတစ်စင်းစာ ပြုတ်ကိန်း
ချိတ်နေပြီ၊ နင်တို့က တမှောင့်’

‘ချမ်းသာကြောင်း ကြားမနေပါနဲ့ ဟွန်း...’

‘ဟေ့... တစ်ယောက် ငါးထောင်ပဲယူ’

‘မရဘူး၊ တစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူး၊ ငါးသောင်းပဲ၊ လေးယောက်
ဆိုတော့ နှစ်သိန်း၊ ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် လုံးဝမဝင်ရဘူး၊ ခြေကျူး
ခြေဖြတ်၊ နှာခေါင်းကျူး နှာခေါင်းဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ တကယ်လုပ်မှာ
အင်၊ သတို့သားလည်း အစဉ်အလာဖျက်လို့မရဘူး’

‘မမရေ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ မောင့်ကို အနိုင်ကျင့်နေကြပြီ’

အားကိုးတကြီးနဲ့ ပတ်ချဲ့ပြီး လှမ်းအော်လိုက်တော့ အထဲမှာ
ဘာလုပ်နေမှန်း မတွေ့ရတဲ့ မမရဲ့တုံ့ပြန်အော်သံက နဲ့နဲ့ချဲ့ချဲ့ ပြန်ပေါ်
လာတယ်။

‘ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှင်းတဲ့’

ဒီကောင်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့...

‘အဲဒါဆို ဘာလိတ်ဓားဝယ်ပေး’လို့ ပြန်အော်လိုက်တာလို့

ခင်ထားက

‘အဲ... ဘာစကားကြီးလဲ’

‘နင့်ကို ဘယ်တိတ်စားနဲ့ထောက်ပြီး အခန်းပေါက်ကနေ ဖယ်ရှားမလို့ ဒါကိုပြောတာ’

‘ပိုက်ဆံမရရင် မဖယ်ဘူး၊ ဟေ့ နင်တို့လည်း သဘောတူရင် အခန်းကို ပိတ်ရပ်ထားကြ’

လေးယောက်သား အခန်းပေါက်မှာ မချောလေးယောက်စတိုင် (လ်)နဲ့ ပိတ်စောင့်နေတယ်။ နေသူရခေါင်းကုတ်ရပြီပေါ့၊ ငွေနှစ်သိန်းကို အိတ်ထဲထည့်ယူထားလို့မှ မရတာ။

‘အေး... ပေးမယ်၊ ခဏနေဦး၊ ငါ့ကောင်တွေရောက်လာမှ ပေးမယ်’

ရှူးတင်းတင်းနဲ့ ပြောပြီး အိမ်ညှော်ခန်းထဲ သွားစောင့်တော့ မမရဲ့အဘိုးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ပါတီဆွဲနေကြပြီ။

ဘိုးဘွားသေရင် မြေးတွေပျော်သလို မြေးတွေလက်ထပ်ရင်လည်း ဘိုးဘွားတွေပါတိပေးတတ်လေရောသလား။

‘ဟေ့... ငါ့မြေးအသစ်ကျပ်ချွတ်... လာလေကွာ၊ ဘယ်နှယ် ဝတ်စုံလည်း မလဲရသေးပါလား’

‘သောက်ကြပါ၊ ကျွန်တော် မကြိုက်လို့’

ခုံးပြတ်ပြောပြီး ခြံထဲဆင်းစောင့်နေလိုက်တယ်။ တစ်နာရီလည်း ပေါ်မလာ။ နှစ်နာရီလည်း ပေါ်မလာ။

ဒါနဲ့ အနောက်တိုင်း တိုက်ပုံနဲ့ ကြောင်လျှာသီးလို နက်ကတိုက်ကြီးကို ချွတ်ပြီး အပြင်ထွက်ကာ လမ်းလျှောက်လိုက်တယ်။

တွေ့ရာ အငှားကားတားဆီးပြီး အမျိုးတွေရှိတဲ့ တိုက်ခန်းထဲ သွားဖို့ပြင်တော့...

‘တိ... တိ... တိ’

သော်ဒီတို့ကားဝင်လာတာနဲ့ လက်ပြလိုက်ပြီး...

‘ကားဆရာ မငှားတော့ဘူး၊ ကျုပ်ကား ရောက်လာပြီ’

‘ရမလားဗျ၊ တားတုန်းကတားပြီး၊ ဈေးလည်းညှိပြီးပြီ’

‘ဟောဗျာ၊ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ’

‘ငှားခရဲ့တစ်ဝက်ခကို ကျုပ်ရဲ့နှစ်နာကြေးအဖြစ်ပေးရမယ်’

သော်ဒီဆီက ငွေအိတ်ကို ဖြန့်ကြဲပြီး ကားဆရာကို မသထားရေစာလေး စွန့်ပေးလိုက်ရတော့တယ်။

‘ငွေနှစ်သိန်း ရှာပေးစမ်းကွာ’

‘လတ်တလောကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ လက်ထဲမှာ တစ်သိန်းပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကလည်း ဒီည ဘတ်ချ်လာနိုင်ကျင်းပဖို့ ဆောင်ထားတာကွ’

‘အဲဒါမှခက်ပြီ၊ အနံကြီးကွင်းကျယ်တွေက ငွေနှစ်သိန်းပေးမှ အခန်းထဲဝင်ရမယ်တဲ့၊ ကြိုးတားထားကြတယ်’

‘ဒါများကွာ၊ ငါတို့နဲ့ ပွဲသွားပေးမယ်၊ ဘတ်ချ်လာနိုင် လူပျိုညကို နှုတ်ဆက်ပွဲပေါ့၊ ငါတို့ည (၉)နာရီလောက်မှ ပြန်လာရင် အဲဒီကြိုးတားတဲ့သူတွေလဲ အဲလောက်ကြီးစောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ အသာလေး အခန်းထဲဝင်နှပ်နေရုံပဲ’

‘ပွဲဒ်အိုင်ဒီယာ၊ မင်းရဲ့အကြံကောင်းတယ်၊ မင်းခေါင်းကို ဗုလင်း ခြောက်သောင်းလောက်နဲ့ ရိုက်ခွဲပြီး ဆုချဖို့ကောင်းတယ်၊ လက်စိုင်း သွားကြစို့’

နေသူရတို့ သုံးယောက်သား ညနေရီမှာ ဟက်ပီးဘတ်ချ်လာနိုင်လို့ အသံကုန်ကုန်းအော်ပြီး ကားနဲ့မောင်းထွက်သွားကြတာပေါ့။

၁၆၂

ချစ်များရှင်

ဒီအော်သံကြောင့် လမ်းထဲက လူတွေ လန့်ဖျတ်ပြီး ထွက်ကြည့်ကုန်ရ
တဲ့အထိ အောင်ပါပဲ။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်လည်း နေသူရတို့အဖွဲ့တွေရောက်လာမှ ငရဲ
ပွက်သံ လက်ဆယ်ပြန်လန်ထွက်ကုန်ကြတော့တယ်လေ။

* ✓ *

အခန်း(၁၉)

‘ငါ သိပ်မူးနေပြီ၊ ကားမောင်းလို့မဖြစ်ဘူး၊ ခဏနားပြီးမှေးမှ
ဖြစ်မယ်တာ၊ အော့... သောက်တာများသွားတယ်’

‘အဲဒါ ဝုဒ်ဒယ်၊ မော်တော်ပီကေနဲ့ တိုးရင် လိုင်စင်ရီးတဲ့အပြင်
မူးလို့မောင်းတဲ့အပြစ်နဲ့ ဒေါင်းတွားနိုင်တယ်၊ နားတာ’

သော်ဒီနဲ့ ပေလယျတို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဟန်နဲ့ အမူးလွန်ပြနေ
တယ်။ နေသူရက နောက်ခန်းမှာ မှီလှဲနေရက...

‘မင်းတို့ တက်တက်မဲ့လုပ်ဒါ၊ နာထက်မူးပြနေကြဒယ်၊ နာ
မင်္ဂလာဦးညကို ကပျက်ကချော်လုပ်ဒယ်ပေါ့၊ ဟုတ်ရား၊ ရဒယ်၊ နာက
ပိုအေးဆေးပြမယ်၊ အိပ်ပြီကွာ၊ တာတာ...’

နေသူရလည်း ရေချိန်ကိုက်နေလို့ စကားတွေ ဗလုံးဗထွေးပြော
ပြီး တမင်အိပ်ပြလိုက်တယ်။ ဟောက်သံလေးပေးပြီး ခဏဆိုတာ
မှေး လိုက်တာ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးမှ...

ဟာ... အား... ရေချိန်လွန်သွားလို့ ခေါင်းတွေခဲထွက်သွား
တာပဲ၊ ဒီည မင်္ဂလာဦးည မပြန်လို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ကြည့်စမ်း၊ လာ

နှစ်တောင် ထိုင်လျက် အိပ်ပျော်နေလိုက်ကြတာ။ သော်ဒီက စတီယာရင် ကြီးပေါ် မှောက်ခုံမှောက်လို့၊ ပေလယျက ထိုင်ခုံနောက်လျှောပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး။

နေသူရကားထဲကထွက်ပြီး လမ်းပေါ်မှာ လက်ကာတားလိုက်တယ်။ ထိုးဆိုက်လာတဲ့ တက္ကစီပေါ် တက်လိုက်တယ်။ သွားလိုတဲ့နေရာကို ဗလုံးဗထွေးပြောလိုက်တယ်။ ခဏမှေးလိုက်တာ။ မမထက်ထက်ဇော် တို့အိမ်ရောက်မှပဲ နိုးတော့တယ်။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကားခပေးလိုက်တယ်။ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ အိမ်ထဲဝင်တော့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ခြံစောင့်နဲ့ အိမ်ဖော်မလေးက တံခါးတွေအလိုက်သင့် ဖွင့်ပေးတယ်။

အဘိုးကတော့ သောက်စားကွဲပြဲပြီး အောက်ခန်းမှာ နှပ်နေပြီနဲ့ တူပါရဲ့။ မတွေ့ရဘူး။

အပေါ်ထပ်ကို တက်လာလိုက်တယ်။ အခန်းက ဆင်တူနှစ်ခန်း ဖြစ်နေတယ်။ ရီဝေသစ်ထွေးနေလို့ ဘယ်အခန်းဝင်ရမလဲ မသိဘူး။ တစ်ခန်းက ထက်ထက်ဇော်ရဲ့ အခန်း။ တစ်ခန်းက ထိုက်ထိုက်ရဲ့အခန်း။

ရှုပ်တယ်။

‘မမရေ... မမဒေါက်တာမကြီးရေ’

အသံပေးပြီး ဝင်သွားတယ်။ မီးအလင်းပျော့ထွန်းထားတယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ပုဇွန်ထုပ်ကွေးလေး အိပ်ပျော်နေတဲ့ မမရဲ့ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ခုန်သံတွေက...

ဒိန်းခနဲ။ တံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့ ရင်ခုန်သံတွေ ဒုန်းခနဲ။ ခုတင်ရှိရာကို ငတက်ပြားခြေလှမ်းနဲ့ လှမ်းသွားတော့ ရင်ခုန်သံတွေ

ကုလားဝုံတီးသလို ဆက်တိုက်သွက်ခါဆူသံနေပြီလေ။

‘မမ’

နေသူရ ခုတင်ပေါ်ကို ပြိုလဲကျသွားတယ်။

‘အို’

‘ကျွန်... ကျွန်တော်... လာ... လာပြီလေ’

‘ဟင်... ရှင်... ရှင်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ မမြဲဝင်းရယ်၊ မိုးပေါ်ထောင်ပစ်လိုက်တာပါ။ ခုန့်ဂါရီ နိုးပရော်ပလန်၊ အိုင်ဆေးယူဆတ်လပ်ဖီလင်၊ ပလေးဂိမ်း၊ ထရွိုင်းအဂိမ်း အိုကေ’

နေသူရက ဘိုလိုမူတ်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်ကနေ အလန်၊ တကြားထထိုင်လိုက်တဲ့ မမက တုန်ဆတ်လှုပ်ဖို့နေတဲ့ ဟန်နဲ့...

‘အို... ဟင်အင်း... ဟင်အင်း’

‘မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ထို၊ ရှင့်ရဲ့မမ မဟုတ်ဘူး’

‘မမကလည်း... ကျီစယ်နေပြန်ပြီ၊ x x x ကျီစားသလား၊ ဒီအရိပ်မှာ ခိုကာနားကာ၊ x x x မန့်ပြားသလက်တွေကို စားမှာ၊ ရှုပ်သီးတွေပါ ရင်လည်း ကျွေးပါ x x x မင်းအချစ်လေး ပေးပါလား x x’

နေသူရက နောက်ပြောင်ပြီး မိုးမင်းရဲ့ နာမည်ကြီးသီချင်းကို ဆိုပြလိုက်တော့ မမထက်ထက်ဇော်က ခေါင်းတခါခါလှုပ်နေပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ နေသူရ အသံယားပွဲကြမ်းသလို ဆွဲကိုင်ဖက်လိုက်တော့...

‘အိုး... မှားနေပြီ၊ ဘို့က ထိုက်ထိုက်၊ မင်းမှားနေပြီ’

‘မူးနေတယ်ထင်လို့ ကျီစားသလား’

‘တကယ် ပြောနေတာ၊ ခက်တော့တာပဲကွာ’

‘မခက်ပါဘူး၊ ဒီနှစ်လုံးပြူးကြီး ချိန်ကြည့်ပြီးပြီ၊ မျက်လုံး နှစ်လုံးထဲမှာ မမဟာ ထိုက်ထိုက်မဟုတ်တော့၊ ဒါ မမဒေါက်တာမကြီး ပါ၊ သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ မာန်ဘဝင်အရှင်သခင်မကြီးတော့ ဟင်း... ကြိတ် မနိုင်ခဲမရ ကျိန်းထားတဲ့ ကျုပ်ဆန္ဒတွေနဲ့ ဒီည တွေ့ကြပြီပေါ့’
အလင်းဖျော့မီးကို နေသူရ ထပ်တလဲလဲတယ်။

ပြီးတော့...

‘အို’

‘ဖျောက်’

မီးခဲလုပ်ဖွင့်သံနဲ့အတူ တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားတယ်။

‘ဟင်... နင်... နင်... ယုတ်မာပက်စက်လှချည်လား
နေသူရ’

‘ဗျာ... ဟာ... မမ... ဝက်ထက်စော်’

‘နင်... ထိုက်ထိုက်အခန်းထဲဝင်ပြီး ထိုက်ထိုက်ကို ထိုက်
ထိုက် ကို... အင့်... အဟင့်’

‘ဟင်’

နေသူရက ဘေးနားက စောင်ခြုံကြီးထဲမှာ တံသိမ့်သိမ့်ရှိက်
ငိုနေတဲ့ သူကို တစ်လှည့်။ ခုတင်ဘေးမှာ ဒေါသမူယာမျိုးစုံ ကြွယ်စွာနဲ့
တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ပြီး သွေးပျက်နေတဲ့မမကိုတစ်လှည့် လှည့်ကြည့်
ကာ...

‘ကျွန်... ကျွန်တော်... မူး... အမူးလွန်ပြီး လူမှား...
မှားသွား ပြီ၊ မမနဲ့ ထိုက်ထိုက်ကို လူမှား... မှား’

ပြောရင်း နေသူရရဲ့ လောသံတွေ တိုးနှစ်တိမ်ဝင်သွားကုန်တယ်။

အဲဒီလောက်ထိ အံ့သြရင်နင့်မှုတွေက-ရင်ထဲသို့ ကျပ်နေတယ်။

‘သွားပြီ၊ နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်မိခဲ့တာတွေ အားလုံးမှားပြီ၊ နင်
ငါ့ကို အရှက်ဟက်တက်ခွဲပစ်လိုက်ပြီ၊ ငါ့ညီမလေးရဲ့ ဘဝကို
ပန်းကောင်း အညွန့်ချိုးလိုက်ပြီ၊ နင်လူယုတ်မာ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာမှမဖြစ်
ခင် ပြတ်စဲလမ်းခွဲလိုက်ပြီ၊ နင် ငါ့ညီမလေးကို ရှေ့ဆက်တာဝန်ယူတော့’

‘ဟာ... ကျွန်တော် ထိုက်ထိုက်ကို မချစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ချစ်
တာ မမကိုပါ၊ အမူးလွန်ပြီး ထိုက်ထိုက်ကို မမမှတ်နေခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်
ကို’

‘တိတ်စမ်း... နင်က ကမ်းကုန်အောင် ထပ်ယုတ်မာပြဦးမလို့
လား၊ နင် လာခဲ့စမ်း၊ လာလေ’

မမက ဒေါသပြူးဝင်းနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ အော်ခေါ်တယ်။ အတိုး
သိရင် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးကုန်မှာစိုးလို့ နေသူရ အသာထသွားလိုက်
တယ်။

‘နင်နဲ့ငါ အပြတ်စာရင်းရှင်းရမယ်’

မမက နေသူရရဲ့ လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားတယ်။

‘အခု နင့်မိဘတွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်၊ အဘိုးရှေ့မှာ အကျိုး
အကြောင်း အကုန်ပြောပြီး အပြတ်ရှင်းမယ်’

နေသူရက လှေကားထိပ်မှာ ရပ်ပြီး နောက်ကကပ်ရပ်နေတဲ့
မမကိုလှည့်ပြောလိုက်တယ်။

‘ဒီအချိန် အဘိုးသိပ်မူးနေပြီ၊ အရက်နဲ့ ဒေါသဆိုတာ ကောင်း
ကျွန်းနဲ့ ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်မှုမရှိဘူး၊ ပြောင်းပြန်ကမောက်ကမော့
ခြစ်ကုန်လိမ့်မယ်’

‘ဪ... နင်ကတော့ ကောင်းကျိုးရှိခဲ့တာကိုး၊ ကိုယ့်ဟာ’

‘အား...အား’

‘ဝုန်း... ဒုန်း... ဒိန်း... ဂလုံး’

ရုတ်တရက် မမက ဆောင့်တွန်းချလိုက်လို့ နေသူရတစ်ယောက် လှေကားပေါ်ကနေ ခြေလွတ်လက်လွတ် ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။

နာကျင်မှုနဲ့ အလန့်တကြားအော်လိုက်သံက ငယ်သံကိုပါလို့။

* ✓ *

အခန်း(၂၀)

‘ဟေ့ကောင်... နေသူရ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

နေသူရ အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နှိုးသွားတယ်။ ကားပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေရာက အိပ်မက်ဆိုးမက်ပြီးလန့်နှိုးတာကိုး။ လက်ကနာရီကို ကမန်းကတန်းကြည့်လိုက်တော့ ည (၁၂)နာရီထိုးနေပြီ။

‘ဟိုက်... ငါ အိမ်ပြန်သိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ မင်းတို့မူးတာ မပြေသေးရင်လည်းနေခဲ့ကြ၊ ငါတော့ တက္ကစီငှားပြီးပြန်မယ်’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့လည်နေတုံးပဲ၊ မင်းပြန်သင့်ပြီ’

နေသူရလည်း အငှားကားစီးပြီး ပြန်ရတော့တယ်။ အိပ်မက်ထဲ ကလိုဖြစ်မှာလည်း လန့်နေမိပြန်တယ်။ အမြင်တွေက ဝေဝါးနေဆဲပဲ။ သိပ်ပြီး အမူးမပြေချင်သေးဘူး။ အိမ်ရောက်အောင်မောင်းတဲ့ ကြာချိန် နာရီဝက်ကိုတောင် ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ရောက်တော့ ကားခ အမြန်ရှင်းပြီး ကားပေါ်က ကသောကမျောဆင်းလိုက်ရတယ်။ လက်ထဲ သုံးဖို့ ငွေသုံးသောင်းလောက် သော်ဒီဆီက ဆွဲထားလို့တော်သေးရဲ့။

ခြံတံခါးက အိပ်မက်ထဲကလို ပွင့်နေတယ်။ ခြံစောင့်ကြီးက စောင့်ပြီးဖွင့်ပေးတယ်။ အိမ်တံခါးတွေကိုလည်း အိမ်ဖော်မသေးတာ

စောင့်ကြည့်ပေးတယ်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပဲ။ ရှေ့ဆက် လှမ်းဝင်
သွားရမှာတောင် တွန့်နေမိရဲ့။ ဧည့်ခန်းထဲမှာလည်း အဘိုးမရှိဘူး။
ဒါလည်း အိပ်မက်ထဲကလိုပဲ။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းက ဆင်တူ။ ဘယ်
အခန်းဟာ မင်္ဂလာဦးအခန်းလဲ။ အမှတ်သညာခွဲပြထားတာမရှိ။

နေသူရတစ်ယောက် စိတ်တွေတုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတယ်။
အိပ်မက်ထဲကလို လူများမှာစိုးမိတာကိုး။

အခန်းနှစ်ခုလုံးက တံခါးပိတ်ထားတယ်။ ခက်ပြီ။

‘ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်’

တံခါးခေါက်ပြီး စူးစမ်းရတော့မယ်။ မူးယစ်တဲ့ အရှိန်က
သိပ် မပြယ်သေးဘူး။ အထဲက တုန်ပြန်မှုမရှိပြန်ဘူး’

‘ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘မမထက်ထက်ဇော်လား’

‘မှားနေပြီ၊ သူ့အခန်းက ဟိုဘက်ခန်း’

အိပ်မက်ထဲမှာတုန်းက ဒီဘက်အခန်း၊ ခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်
နေပြီ။ အထဲက ထက်ထက်ဇော်ရဲ့ အသံပါ။

‘ဆော်ရီးနော် ထိုက်ထိုက်’

‘ဘာရှင်’

‘မှားခေါက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ် ထိုက်ထိုက်’

‘ဘာထိုက်ထိုက်လဲ၊ မင်းက တို့အသံတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး’

ဘား’

‘အဲဗျာ... မမက အဲဒီအခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ’

‘မင်္ဂလာအိပ်ခန်းက ဒီအခန်းလေ၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ထိုက်
ထိုက်ရဲ့အခန်းက ပိုကျယ်လို့ နေရာပြောင်းထားတာ’

‘ဟုတ်လား၊ ဖူး... တော်သေးတာပေါ့’

‘ဘာဖူးလဲ’

‘ပင့်သက်မောကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်တာပါ’

‘မင်း ဘယ်တွေ သဝေထိုးနေတာလဲ’

‘သူငယ်ချင်းတွေဆွဲခေါ်သွားလို့ ပါသွားတာ၊ ဘတ်ချလာနိုင်
ကျင်းပနေတာ၊ အမူးလွန်ပြီး ကြာသွားလို့၊ အဲဒါ အဟဲဟဲ မမကို
တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆောရီးနော်’

‘တောင်းပန်လို့ မရတော့ဘူး၊ မင်းမှာ ငွေနှစ်သိန်းပါသလား’

‘ဗျာ... မပါဘူး’

‘အဲဒါဆို ဒီည ဒီအခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကြိုးတားတဲ့ ခင်ထား၊ ၄၀၁၊ နန်းနွယ်အေးတို့က မင်းပြန်
မလာမချင်းစောင့်နေတာ၊ အခု အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်ကုန်ကြပြီ၊ သူတို့ကို
နှိုးပြီး အပြင်ထွက်ခိုင်းချင်ရင် ငွေနှစ်သိန်းခဲဖိုးပေးမှ ရမယ်တဲ့’

‘ခဲဖိုး ဟာဗျာ၊ မနက်ကျမှယူရင်ရပါတယ်၊ ဒီလောက်ကြီး
စောင့်တောင်းတာတော့ ဇနီးမောင်နှံအသစ်စက်စက်ကို ပက်ပက်စက်
စက် နှောင့်ယှက်ရာကျပါတယ်ဗျာ’

‘အဲဒါတော့ တို့လည်းမသိဘူး၊ သူတို့ကြည်ဖြူမှ တို့ရဲ့အဖို့စင်
ညကို နှုတ်ဆက်ခွင့်ရမယ်တဲ့’

‘မမ တံခါးဖွင့်ဗျာ၊ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်ပစ်သေး

‘လာထုတ်ရဲ ထုတ်ကြည့်ပါလား’

ခင်ထားရဲ့ မာဆတ်ဆတ်လေသံ။ ငှါက ခပ်ထန်ထန် လေသံ

နဲ့

‘ရိုးရာအစဉ်အလာကိုဖျက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား၊ ဟင်း... ဟင်း... ခဲနဲ့ထုမှာနော်၊ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်ရမယ် မထင်နဲ့၊ သောင်းကျန်းမှာ၊ သုံးယောက်လုံးက အမေကြမ်း နတ်ပူးနေတာ၊ ကပ်စေးနဲ့တဲ့ သတို့သားဆိုရင် ဝိုင်းကိုင်ဆောင့်ပစ်ချင်တာ’

‘မင်းတို့ဟာက တရားလွန်လွန်းတယ်’

‘အဲဒါတွေကို နားမလည်ဘူး၊ ခဲဖိုးမရသရွေ့ နောက်နေ့တွေပါ သတို့သမီးအနားကို ကပ်ခွင့်မရစေရဘူး၊ ခဲဖိုးတောင်းထားတဲ့ ငွေပမာဏကို ရမှ ကပ်ခွင့်ပေးမယ် ကိုကော်တရာကပ်စေးနည်းကြီးရေ၊ နေသူရ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ငိုချင်းချချင်စိတ်တောင် ပေါက်မိပါရဲ့။’

‘မမ... မမရေ’

‘ဘာလဲကွယ်’

‘မောင်မနေနိုင်ဘူး’

‘ဘာပြောတယ်’

မောင်အပြင်ဘက်မှာ အိပ်ယာမရှိ ဘာမရှိနဲ့ မအိပ်နိုင်ဘူး။ ထိုင်နေလို့လည်း မရဘူး။ မအိပ်နိုင် မထိုင်နိုင် မနေနိုင်ဖြစ်နေတာကို ပြောတာ။

‘သနားစရာပဲနော်၊ ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... မင်္ဂလာဦးညမှာ သတို့သမီးကို ဂရုစိုက်လိုက်တာ ညနေစောင်းကတည်းက ထွက်သွားတာ ညသန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန်လာတယ်၊ ဒါမျိုးကို ဘယ်သတို့သမီးက ခွင့်လွှတ်မှာလဲ၊ သွားမယ်ဆိုတာလည်း မပြောသွားဘူး၊’

ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်နေမှတော့ တို့ကလည်း ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်မှာပဲနော်၊ ဒါပဲ ဟွံနဲ့’

‘မမ တံခါးလုံးဝမဖွင့်ပေးတော့ဘူးလား’

‘မဖွင့်ပေးဘူး’

ဘေးက မိန်းမတွေရဲ့သံပြိုင်အော်သံထွက်ပေါ်လာတယ်။ ဒါနဲ့

‘မဖွင့်ပေးရင် ကျွန်တော် ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ အောက်ကို ခုန်ချလိုက်မှာနော်၊ အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်မယ်’

‘ခုန်ချ’ (သံပြိုင်အော်သံ)

‘သစ်သားခုံချမှာလား၊ ဆက်တီခုံချမှာလား’

ထပ်နောက်သံက ထွက်ပေါ်လာပြန်တယ်။

‘ငါတို့ချစ်ခြင်းကို ခွဲတဲ့အပျိုတွေ မုဆိုးဖို့နဲ့ညားပါစေ၊ မယားပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ထားတဲ့ လူနဲ့ညားပါစေ၊ မျက်နှာများတဲ့ ဒဿဂီရိကြီးနဲ့ ညားပါစေ’

နေသူရက စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကျိန်စာတိုက်လိုက်တော့ အထဲက အမြန်ညှိပြီး ပြိုင်တူပြန်အော်လိုက်သံကြီးက...

‘ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်၊ သနားတယ်၊ ပျင်းသနားသေးတယ်’

ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရတဲ့ အဆုံးမှာ အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းထဲ ဆက်တီပေါ်မှာပဲ ထိုင်အိပ်လိုက်တယ်။ ထိုက်ထိုက်အိပ်ခန်းနဲ့မှတောင်မတော့ပဲ ကံကောင်းတယ် မှတ်ရတော့တာပေါ့။

အိပ်လို့မပျော်ပါဘူး။ အမှူးရှိန်ကလည်း ပြယ်နေပြီ။ သူ့အဖေ့အဖေ့ချင်းတွေ ခွဲတိုက်လိုက်လို့ သောက်ခဲ့ရတဲ့ ABC စတောက်

၁၇၄

ချစ်များရှင်

လည်း ထကြွနေပြီ။ လေထဲမှာ ထခုန်ချင်တာလိုလို ကခုန်ချင်တာ
လိုလိုနဲ့။

မင်္ဂလာဦးည။

သူများဇနီးမောင်နှံတွေ အပျော်လှိုင်တဲ့ည။

အဖော်ပိုင်တဲ့ည။

နေသူရရဲ့ အဖြစ်ကတော့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဒလပုံကျတဲ့ည။

* ✓ *

အခန်း(၂၁)

နောက်နေ့မနက်မှာတော့ နေသူရရဲ့ အမျိုးအဆွေနဲ့ မိဘ
မိတ်သင်္ဂဟတွေ ပြန်ကုန်ကြတာ နှုတ်ဆက်ရတယ်။ မမက ခေါ်လိုမရပါ
ဘူး။

သော်ဒီဆီက ငွေနှစ်သိန်းယူပြီး ခင်ထားတို့အဖွဲ့ကို ဆက်ကြွေး
သွားပေးမှ မမနဲ့တွေ့ခွင့်ရတယ်။

‘မမ ဆိုးတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မိဘတွေက သူတို့ချွေးမကို
တမေးတည်းမေးနေတာ၊ ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုက်လို့ ကျန်နေရစ်ခဲ့
တယ်ဆိုပြီး ညာပြောလိုက်ရတယ်’

‘အဲမယ်မယ်... ရှင်ကျတော့ မဆိုးတာ ကျနေတာပဲ၊ ညက
ကိစ္စ ဘယ်လောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်သလဲ၊ စိတ်ရှည်ရှည်ဆန့်ထား
လို့နော်’

ချစ်ဇနီးလောင်းလေးရဲ့ ဟန်ဆောင်ကာ မူပါနေတဲ့ မျက်နှာ
လေးကို ကြည့်ပြီး နေသူရ မချင့်မရဲဖြစ်သွားမိတယ်။

မာန်ဘဝင်မြင့်တဲ့ မိန်းမလှအချစ်တုံးကြီးကို ဖြုန်းပစ်ချင်တယ်။
တော့ပြင်ကို ဖျော့ထင်ပြီး ထုပစ်ချင်တာ ပြောတာ။ သွယ်ကျစ်ပြီး
အချိုးအစား ကျနု်ပ်ထွားတဲ့ ခန္ဓာအလှကို ရင်ခွင်ထဲမှာ မြှုပ်သွင်းဖျစ်ညစ်
ပစ်ချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အနားကပ်တော့...

‘လူတွေကြားထဲမှာနော်၊ အဘိုးထွက်လာလို့ မြင်သွားရင်
မကောင်းဘူး၊ မကဲနဲ့’

‘ကဲမှာပဲ၊ နာမည်ကိုတောင် ပြောင်းထားပြီ’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘အကဲလေးတဲ့’

မမက ပြုံးစိစိနဲ့ ရယ်တယ်။

‘ခင်ဗျားလေးတို့က လိုချင်တာရပြီးရင် သွားကြလေဗျာ၊ ညက
အိပ်ရေးပျက်လို့ ကောင်းကောင်းပြန်မအိပ်ရသေးဘူး၊ မမ အိပ်ခန်းထဲ
သွားရအောင်’

‘နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဘာလုပ်မလို့ ခေါ်နေတာလဲကွာ
ကိုယ့်ဘာသာသွားအိပ်ပါလား၊ ကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘မမ ပုံပြောပြီးချောသိပ်တာကို ခံချင်လို့ပါ’

ခင်ထား၊ ငဝါနဲ့ နန်းနွယ်အေးတို့က မျက်နှာဆွယ့်ရှစ်ခေါက်ချီ
တွေနဲ့ ထေ့ကြငေါ့ကြမဲ့ပြကြတယ်။ အိမ်နောက်ဘက်မှာ အိမ်ဖော်တွေနဲ့
ချက်ပြုတ်နေရာက ထိုက်ထိုက် ထွက်လာတယ်။

‘နေ့ခင်းစာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ၊ မမနဲ့ ကိုနေတို့ စားကြတော့
ငဝါတို့ ခင်ထားတို့ပါ ဝင်စားသွားကြလေ၊ နန်းလည်း ဝင်စားရမယ်’

‘အားပေးရမှာပေါ့’

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ငတ်ကြီးကျနေသည်ရယ်ဖြင့်မသိး

နန်း မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ သူ့ခွဲကျွေး၊ ကိုယ့်ခွဲကျွေးနဲ့
စားချင်နေတဲ့ဟာကို ဒီအမှိုက်အရှုပ်မတွေ့က ဝင်ရှုပ်ဖွလာပြန်ပြီ။

‘မစားနဲ့တော့ မမ၊ မောင်လိုက်ကျွေးမယ်’

‘ဟယ်... ဒါဆို လိုက်စားမယ်၊ ဆီဒိုးနားလား ထရိတ်ဒါး
လား၊ ဆန်းမင့်ပတ်ဗျူးလား’

မမကဘာမှပြန်မပြောခင်မှာ ခင်ထားက ဝင်ဖောက်မေးလာ
ခြင်းပင်။ နေသူရလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြန်ပြောချလိုက်တယ်။

‘အိမ်သာသွားမှာ လိုက်ခဲ့တော့၊ ရဲ့... ရဲ့... ရဲ့... ဝက်မ
လေး သုံးကောင် အမြီးထောင်ပြီးလိုက်ခဲ့ကြ၊ တစ်ဝသာတီး၊ ဗိုက်ကြီးပြည့်
နေပါစေ၊ အားရပါရကြီးကို ကျွေး... ဦး... မှာ’

ဒီတော့မှ သူမတို့သုံးယောက် ဓာတ်လိုက်ခံရသလို ထွန်ထွန်
လူးပြီး အကြောဆွဲကုန်ကြပါလေရော။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေဖောက်စစ်ကြည့်မိတဲ့ ဒုတိယမြောက်မင်္ဂလာ ဦးညအစောပိုင်းမှာတော့...

‘ကြည့်ပါဦး၊ မမရဲ့အဆက်ဟောင်းကြီး ဦးနိုင်ဇော်အောင်က အကောင်းစားလျှပ်စစ်မီးပူတစ်လုံးလက်ဖွဲ့ပါလား၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတွက်တဲ့၊ ဒါ အပူတိုက်တဲ့ဟာပဲ၊ ကိုယ့်ကို သက်သက်မနာလိုလို အပူတိုက်တာကြီး လက်ဖွဲ့တာ မကျေနပ်ဘူး၊ သွားလွင့်ပစ်ကွာ’

‘ကလေးမဆန်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ နေသူရရယ်’

‘မောင်လို့ခေါ်ဗျာ’

‘အင်း... မောင်းရယ်’

‘မောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မောင်...’

‘ကဲ... မောင်... မောင်... မောင်... မောင်’

‘အိုကေ... ဂွဒ်တယ်၊ မဂွဒ်တာက ဒီလက်ဖွဲ့ကြီး ဒါကြီးမြင် တိုင်း အဲဒီလူကြီးကို မမ အမှတ်ရနေမှာ စိုးတယ်၊ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့ ကူညီမှု တစ်ခုခုကို လှူလိုက်မယ်ဗျာ’

မမထက်ထက်စော်က မျက်စောင်းလေးဝင့်ချိုပြီး ပဒုမ္မာနီလေး

ပွင့်အာသလို နွယ်နသော လေသံဖြင့် တုံ့ပြန်ဆိုလိုက်သည်မှာက...

‘မောင့်သဘောတော်အတိုင်းပါပဲ ရှင်ရယ်’

‘အပျိုကြီးနော်၊ ဒီညတော့ ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

‘အမလေး ကြောက်တယ်၊ တွယ်ချိတ်ဆောင်ထားမှာနော်၊

ဟွန့် သိပ်အကဲပိုလိုကတော့ တွန့်သွားအောင်ထိုးမှာ’

နေသူရတစ်ယောက် ကိုယ့်စကားကိုယ်ပြန်ပက်ပြီး ဆက်ပြော ရခက်နေတုန်းမှာ ထက်ထက်စော်က လှမ်းနားရွက်ဆွဲလိမ်ရင်း...

‘ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဟင်... ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒီတိုက်ခန်းကို အားချင်းပြောင်းကတည်းက ရှင်ရဲ့ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေကို သိပြီသား၊ ဟွန့်... ရှင်အမျိုးတွေ အချိုးမပြေလက်ဆော့အနေကြမ်းသွားလို့ တိုက် ခန်းလည်း စိစိညက်ညက်ကျနေပြီ၊ ရှင်ကိုတင်းနေတာနော်၊ ဒီညလည်း ရှင်ကို ဒဏ်ခတ်အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ခုတင်အောက်မှာပဲအိပ်၊ ခုတင်ပေါ် တက်လာလို့ကတော့ ဟော့ဒီလိုတွေလား’

‘ဟိုက်’

ထက်ထက်စော်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်ကဖွက်ပြီး ဆောင် ထားမှန်းမသိရတဲ့ သေနတ်တစ်လက်ပါလာတယ်။ တရုတ်ပြည်လုပ် ဖခင်တိုက်တစ်လက် ကော်ကျည်စေ့နဲ့ပစ်ရတဲ့ ကလေးဆော့လေသေနတ် ဆို။

‘ဪ... မမကလည်း အလာကြွေးကို၊ ရပါတယ်၊ ဒီသေနတ် နဲ့ပစ်တာလောက်တော့ ဟင်း... ကျည်ကာစောင်နဲ့ပတ်လာရင် ဘာ တက်နိုင်ဦးမလဲ’

‘အဲဒီတော့လည်း အနီးကပ်လက်နက်ပုန်းနဲ့ ဟော့ဒီလို တိုက်

မှာပေါ့၊ သူ့အတွက်တော့ အရေးကြီးတာပဲ။

‘အောင်မင်း’

မမလက်ထဲမှာ ဖျာတွေ၊ ပီနနီအိတ်တွေ၊ ဝါတာဖလူးတွေချပ်တဲ့ လက်ခလယ်လောက်ရှိသည်ပြီး ကြက်ဆီဖူးတုတ်ထိုးတဲ့ တုတ်ရဲ့ ထက်ဝက်လောက်တုတ်တဲ့ ဇရာမကြီးကို ထုတ်ပြတယ်။ အပ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် လန့်သွားပုံကို ကြည့်ကာ မမ တစ်ခွံခွံ သဘောကျနေပါလေရော။

‘အဲဒီအပ်လောက်ကတော့ဗျာ’

‘ပျင်းသနားသေးရင် နောက်ထပ်လက်နက်တွေ ရှိသေးတယ်နော်၊ ဟွန့် တိုက်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး မိုးမမြင်လေမမြင်ကဲချင်လို့ကတော့ တို့ ကိုင်ဖြစ်မှာ’

‘အောင်မင်း ဘာကိုလဲ’

‘ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုပြောတာရှင်’

‘တော်ပါသေးရဲ့ မမရယ်၊ ချစ်စခင်စ ကြင်နာစတဲ့ ဟော့ဒီ

လက်ဖွဲ့တွေက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့်ရပါ့မလား၊ ငှား... ကျွန်တော် ဒီရံချင်ပြီ’

‘အခုမှ ကိုးနာရီပဲ ထိုးသေးတယ်၊ အိပ်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ

သွားအိပ်’

‘ကိုယ့်မယားကြီး ချောသိပ်တာ ခံချင်တာပေါ့ဗျာ’

‘အောင်မယ်မယ် တို့က မယားကြီးဆိုတော့ ရှင်မှာ မယား

ငယ်တွေ တသိကြီးရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မမက ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးလို့ မယားကြီး

လို့ ချစ်စနိုးနိုး သုံးနှုန်းလိုက်တာပါ အချစ်တုံးကြီးရယ်’

နေသူရက မမအနားပေးကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆွဲဖက်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ထက်ထက်စေ့က...

‘မောင့်အသားတွေ ပူနေပါလား၊ မှန်းစမ်း’

လက်ကောက်ဝတ်က သွေးတိုးနှုန်းကို စမ်းတယ်။ ပြီးတော့ ဝါရင့်သမားတော်မယ်ကြီးလို့...

‘မောင့်မှာ အဖျားသွေးရှိနေပြီ၊ ဒီနေ့ အမာတွေစားလို့ ဖြစ်ဘူးနော်၊ အပျော့ပဲစား၊ သိလား၊ ပါရာစီတမော့တစ်လုံး သောက်၊ အစာ အိမ် ရှိခဲ့ဖူးလား’

‘မွေးကတည်းက ပါလာတာလေ’

‘ရောဂါကိုပြောတာ၊ လူတိုင်းအစာအိမ်ပါမှန်းတော့ သိတာပေါ့’

‘မရှိပါဘူး’

‘ဒါဆို အစာအိမ်ကာဗာလုပ်ပေးမယ့် ဆေးတဲ့စရာမလိုဘူး၊ သွေး တိုးဆီးချို နှလုံး ကျောက်ကပ်ပါစစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ ပြီးတော့

အေအိုင်ဒီအက်(စ်)တို့ အသံရောင်အသားဝါဝိုးတို့၊ ဟီဘီတို့၊ အို... အကုန်လုံးကို စစ်ဆေးချက်ယူပြီးမှ လက်ထပ်သင့်တာ၊ မောင့်ကို

ချစ်စိတ်စောနဲ့ တို့တော်တော်ပေါ့လျှော့ပေါ့ဆန့်ခွဲတယ်ကွယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ နေက်ဖြန် ယန်းလှိုင်ဆေးရုံကြီးမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဆေးစစ်ရမယ်၊

ဆေးအောင်မှ မောင့်ကို ဘို့လင်ယောက်ျားအဖြစ် လက်ခံနိုင်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီည မဖြစ်မနေ ခွဲအိပ်မှကိုရမယ်’

‘သွားပြီ၊ မှားပါတယ်၊ ဒီလောက်ကြီးကတော့ မိုင်ခေါင်း

သောင်းသိန်းလောက်ကို ဝိညာဉ်အားကြီးပါတယ် မမရယ်’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်ရယ်၊ ဆေးအောင်ထားတဲ့

ကောင်းဖြစ်နေမှ မောင်လိုချင်တဲ့ သားသားမီးမီးလေးတွေမှာပါ ရောဂါ ကင်းစင်ပြီး ကျန်းမာရေး လှပနေတော့မှာပေါ့။ တို့နှစ်ဦးမျိုးဆက်ရင် ဆွေးရတော့အရေးကို ဦးစားပေးပြီး လုပ်ဆောင်ရမှာလေ။ မောင်က လိမ္မာပါတယ်ကွယ်။ တစ်ညလေးပဲဟာ။ အောင့်အည်းလက်စနဲ့ အောင့် အည်းလိုက်စမ်းပါနော် နော်လို့။

နေသူရ စိတ်လေပြီး ခေါင်းကြီးစိုက်ကျသွားတယ်။ ဒါကိုပဲ မယ်မင်းကြီးမ မမဒေါက်တာကြီးက သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောတယ်ထင် ပြီး...

‘ဒီလိုမှပေါ့ မောင်ရယ်။ မောင့်ကိုလေ တို့ချစ်နေရတာ အဲဒီလို နားလည်ပေးတတ်မှုလေးတွေကြောင့်ပဲ။ သွားအိပ်တော့နော်၊ ဧည့်ခန်းမှာ တို့ကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်မယ်’

‘မမ’
နေသူရက ထက်ထက်ခွေခွေလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ယမ်းရင်း...

‘ကျွန်တော့်ကို အပျော်သဘောနဲ့ကြုံပြီး မင်္ဂလာဆောင်လုပ်တမ်း ကစားနေတာလား။ ကျွန်တော် မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ခုနစ်ရက်လောက် အာဟာရပြတ်နေတဲ့ လူရဲ့မျက်နှာရှေ့မှာ ဒန်ပေါက်ထုတ်ပဲပြနေတာ အနံ့ တထောင်းထောင်းနဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်စိတ်ကို တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေ စေတာ ကောင်းသလား။ ဘာကောင်းသလဲ။ မမ သိပ်နေနိုင်တဲ့ မိန်းမပဲဗျာ။ အဲဒီလိုမှန်းသိရင် ယောက်ျားမယူဘဲ နေနိုင်ရင် အပျိုကြီးပဲ လုပ်နေလိုက်ပါတော့လား’

‘အောင်မယ်မယ်... လုပ်ချင်တာပေါ့။ မင်းက တရားလွန်ပူဆာ လို့ နားပူမခံနိုင်တာနဲ့ လိုက်လျောလိုက်တာ။ အခုလည်း မလိုချင်ရင်

ရပါတယ်။ နာမည်တစ်ချက်တော့ ပျက်သွားတာပေါ့။ တို့က နားဆေး ပါးအေးပဲ နေချင်တယ်။ ယောက်ျားတွေရဲ့ ဗာဟီရထဲမှာ ဝဲမလည်ချင် ဘူး။ မင်း ဒန်ပေါက်သိပ်ဆာနေရင်လည်း သွားစားကြမယ်လေ’

‘ဪ... ဆရာဝန်မကြီးရယ်။ ဝက်ဝုတ္တိသဘာဝနဲ့ ပြောတာကို ဆောင်မှ နားမလည်နိုင်တော့ပါလား။ မြန်မာစာတွေမေ့ကုန်ပြီဆိုတာနဲ့ ဘိစာတွေနဲ့ လုံးလည်ချပ်ပြားလိုက်နေပါပေါ့လား။ ဒီလိုနေရာမျိုးကျတော့ ဘိုဆန်ဆန် မပွင့်လင်းတော့ဘူး။ အရှေ့တိုင်းသူတွေလို အဖျက်၊ အကြောက် ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေကြီးနေလိုက်တာမှ သမုဒ္ဒရာ ခုနစ်စင်း၊ သံကွန်ဒြာခုနစ်ထပ်နဲ့ အုပ်ကွယ်ထားတဲ့ တော်ဝင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါး သို့ နေစိမ့်နိုင်လွန်းလှပါလား’

နေသူရမှာသာ ခံစားချက်တွေတောက်လောင်ပြီး မြင်းအီး ဆက်သလို တဘွတ်ဘွတ်ပြောနေပေမယ့် မမ ဒေါက်တာကြီးကတော့ သူ့အသိမိတ်ဆွေတွေ လက်ဖွဲ့လိုက်တဲ့ အဖိုးတန်ဆေးစာအုပ်တွေကို အယူတယူကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း ပြုံးတော်မူနေနိုင်လေရဲ့။

ဒုတိယမြောက် ငတ်ပေါက်ဆိုက်ရပြန်ပြီဟဲ့လို့ သော်ဒီတို့ဆီ နှီးလှမ်းဆက်ပြီး ငိုချင်းချတော့ တုံးအချင်တဲ့အခါ တုံးအတဲ့ သော်ဒီ တ...

‘မင်းကို မထက်က ညစာမကျွေးဘူးဆိုတော့ ဧကန္တ စိတ် ကောက်ပြီး အိုးမှောက်ထားလို့ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါများကွာ သူ့အိပ်ပျော်သွား တော့အိုးလှန်ပြီး စားလိုက်ပေါ့’

‘ဟေ့ရောင်... ဘယ်အိုးကို ပြောနေတာလဲ’

‘ဘယ်အိုးရမှာလဲကွ။ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးကို ပြောနေတာပေါ့’

‘စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ ဝှော့ဂေါ်လီသီချင်းထဲက အိုးလေးပေါ့’

ဟေ့ ဆိုတဲ့ အိုးမဟုတ်လို့ တော်သေးတာပေါ့’
‘ဟေ့ကောင်... အဲဒီထဲမှာလည်း စိုင်းစိုင်းက ရေအိုးတွေကို
ပြောတာပါဟ’

‘အဲဒါတွေထားပါ။ ဒီည ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ အကြံ
ဉာဏ်ကောင်းလေးဘာလေး ပေးစမ်းပါဦးကွာ၊ ငါတော့ ထူပူပြီး အကြံ
တွေ ဘူပိတ်နေတယ်’

‘ဟေ့ကောင် နေသူရ၊ ဒါလေးများ မင်းက အသံကွဲလှနာလဲ
ဟာ၊ ဟိုကအသည်းရောဂါကုတဲ့ ခေါက်တာ ပြလိုက်ပေါ့ကွာ’

‘ဘာပြရမှာလဲ’

‘ရောဂါပေါ့ကွာ၊ ငါအကြံသုံးလေးမျိုးပေးမယ်၊ ဉာဏ်ရှိသလို
မီးစင်ကြည့်ကပြီး ကြိုးစားပေတော့’

‘လုပ်စမ်းပါ၊ ဆရာဆရာ စူပါဆရာကြီးရယ်’

သော်ဒီက ဖုန်းထဲကနေ အကြံဉာဏ်တွေ ပြောပြပါတယ်။
နောက်ဆုံးမှာ နေသူရလည်း ဖုန်းချပြီး လက်ဖျောက်တီးလိုက်တယ်။
သဘောကတော့ ပိုင်းပြီပေါ့။

အခန်း(၂၂)

ညသန်းခေါင်ကျော်ပြီ။ ချစ်သောဇနီးလောင်း မမခေါက်တာ
လည်း ခေါက်ခနဲ အိပ်မောကျနေပြီ။ မမကြောက်အောင် သရဲခြောက်ရ
မည်။ အလင်းဖျော့မီး (ဘုရားမီးထွန်းညှိပူဇော်ထားသည့် အလင်းရောင်)
ကလွဲလျှင် အခန်းထဲမှာ မိုက်မှောင်နေပြီ။

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား...
ဟား... ဟား’

သရဲသံပေးပြီး ခြောက်ကြည့်၏။ သေနတ်မောင်းတင်သံ ကြား
ဆိုက်ရ၏။ စောင်ထူထူပတ်ပြီး ခေါင်းဖြီးခြုံကြီးနဲ့ မမအခန်းရှေ့တို
သွားအရပ်...

‘ဖောင်း’

သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်တယ်။ စောင်ထူထူခြုံထားလို့ အထိအစား
ဘူး။ နောက်ထပ်မောင်းတင်ပြီး လှမ်းပစ်ပြန်တယ်။

‘ဖောင်း’

‘ဟီး... အီး... အီး... ဂီး... ဂါးဂါးဂါး’

‘ရှင် ဘာအရူးထနေတာလဲ၊ ဒီတစ်ခါ ချက်ကောင်းကို ပစ်
မှားနော်’

‘ဟိုး... ဟိုး... ဟိုး... ဟိုး... ဟီး... ဟီး... ဟီး...
ယီး’

‘ကဲဟာ’

‘ဖောင်း’

‘အ... အား... အား’

‘ဟင်... မှတ်ပြီလား’

နဖူးလောက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်က လူးပြာ
တုန်ဆတ်ပြီး မျက်လုံးကိုလက်နှင့် ပိတ်အုပ်ထားလိုက်တော့...

‘အဲ... မျက်လုံးထိသွားပြီလား’

‘အား... အင်း...’

မမလည်း လူးလဲထလာပြီး နေသူရရဲ့ စောင်ကြီးကို အတင်းဆွဲ
ခွာတယ်။ နေသူရက ဆတ်ဆတ်တွန့်လူးပြီး...

‘အား... နာတယ်၊ နာတယ်၊ မျက်လုံးတည့်တည့်ကို ကျည်ဆံ
မှန်သွားတာ၊ အီး... မျက်လုံးပျက်ပြီ၊ ကန်းပြီနဲ့တူတယ်’

‘အို... လက်ဖယ်ပါဦး၊ မမ ကြည့်စမ်းပါရစေ၊ မမက
နဖူးကို ပစ်တာပါ၊ မျက်လုံးကို တမင်ပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊
မမကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော်၊ မှန်းစမ်း၊ မျက်လုံးထိခိုက်တာ ဆိုးသွားရင်
ညတွင်း ချင်း ပုဂ္ဂိုလ်ဆေးရုံကို ကားနဲ့ပြေးရအောင်လို့ပါ၊ ကျွန်မ
စိတ်ပူလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မက သရဲကြောက်တတ်တယ်’

‘နာတယ်၊ အောင့်တယ်၊ အား... အီး... မမ ရက်စက်တယ်’

‘ပြစမ်းပါဦး’

နေသူရက စောင်ကြီးခွာပြီး မမဒေါက်တာကို စောင်ထဲထွေး
ပွေ့ရင်း အကြင်နာပန်းတွေ တရစပ်ပွင့်ပစ်လိုက်တယ်။

‘အို... မောင်ရယ်... ဟင်အင်း’

ဘာမှ မမှန်ဘူး။ မောင်ညာပြောနေတာ။ မမဒေါက်တာက
အပျိုစင်အရိုင်းလေးဆိုတော့ ထိတွေ့ရမှာ တွန့်ကြောက်နေလို့ ရင်ခုန်သံ
မြန်မြန်နွေးပေးတဲ့အနေနဲ့ အခုလို ကြံစည်ပြီး ဖက်လိုက်တယ်။

‘ဟင်... မောင်... ရှင်... ရှင်... သိပ်ဆိုးတယ်၊ ဖယ်ကွာ
တို့၊ ရှက်တယ်၊ လွှတ်’

‘မလွှတ်တော့ဘူး၊ ဆေးစစ်နေစရာ မလိုဘူး၊ အချစ်နဲ့အားလုံး
ကို သန့်စင်ပြီးသား၊ ဒီညတော့ အအကြီးလုပ်မနေနိုင်ဘူး၊ ကြာတယ်၊
လာထား၊ ဟောဒီလို’

နေသူရက မမဒေါက်တာကို ဆတ်ခနဲကောက်ပွေ့ပြီး ခုတင်
ပေါ်ကို နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးပစ်ချလိုက်တယ်။

‘ဝုန်း...’

‘ဒုန်း...’

‘ဒိုင်း...’

‘အောင်မလေးဗျ’

‘အောင်မလေးလေး’

ခုတင်က အဖြစ်ဆင်ရုံ တောဆက်ကလေးဆင်ထားတော့
တဲ့ အရိန်ကို တောင့်မခံနိုင်ဘဲ ကျွဲကျကုန်တော့တာပေါ့။

လက်စသတ်တော့ သော်ဒီတို့ လက်ချက်ကိုး

ဒါကြောင့် ဒီလိုပွေ့ဖက်ပစ်ချဖို့ ဒီကောင် အကြံပေးခဲ့တာကိုး။
ခုတော့ နေသူရရော မမဒေါက်တာပါ နံကြားနဲ့ တင်ပါးတွေအောင့်
ခေါင်းတွေဆောင့်မိပြီး ဘုတွေထွက်။ ညည်းသံတွေ ပြိုင်တူထွက်ကုန်ရ
တော့တယ်။

‘မင်း! သိပ်ဆိုးတယ်၊ မမ စိတ်ဆိုးတယ်ကွာ၊ ဒီခုတင်က
အကောင်းစားဝယ်ထားတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ဒီလိုပြုတ်ထွက်ကုန်ရ
တာလဲ’

‘ရှုး... တိုးတိုး မမ၊ ဘေးအခန်းတွေ နီးကုန်ကြပြီ၊ ငြိမ်နေ
လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီက အသံမထွက်တော့မှ တခြားအခန်းတွေလုပ်
တာထင်နေလိမ့်မယ်၊ ဒီခုတင်ပြုတ်ထွက်ကုန်တာ ဘာကြောင့်လဲ
သိလား’

‘မသိလို့ မေးနေတာပေါ့၊ အရေးထဲ စကားထာဖွက်နေရသေး
တယ် ဟွန်း’

‘အချစ်စွမ်းပကားတွေ ပြင်းထန်လွန်းသွားလို့ ဒီခုတင်မခံနိုင်
ဖြစ်သွားတာ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဓမ္မယာတွေကို ပါကေးခင်းကြမ်းပေါ်ချလိုက်၊
ဂျပန်စတိုင်၊ ကိုရီးယားစတိုင် အိပ်ယာပုံစံသစ် ဖြစ်သွားရော’

သေးသိမ်တဲ့ မမရဲ့ခါးလေးကိုဖက်ပြီး ပြောလိုက်တော့ မမရဲ့
တင်ပါးလေးကောညွတ်ပြီး နေသူရရဲ့မျက်နှာကို ထိလုမတတ် ကပ်လာ
တယ်။

‘မမရဲ့ အသံကဲ့လူနာကို အသံရောဂါဒေါက်တာမမက အချစ်
ဆေး အနမ်းပွင့်လေးတွေနဲ့ အမြန်သာကုသပေးပါတော့’

‘အချစ်ဆေးလေး မမက အမြတ်တနိုးနဲ့ ပေးရတော့မှာပေါ့
ထွယ်’

‘မမက အဲဒီလိုပြောပြီး အရပ်မြင့်တဲ့ကျွန်တော့်မျက်နှာကို
ခြေဖျားထောက်ပြီး မျက်နှာချင်း တိုးကပ်မော့ကြည့်လာတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့...

.....

.....

.....

လေးစားကြိုးစားစွာဖြင့်...

ချစ်များရှင်

